

Nauczanie
Dla usługujących pastorów
Kościół Chrześcijan Wiary Ewangelicznej
Przygotowanie do chrztu wodnego.

m. Kiszyniew 2003r.
m. Jawor 2008r.

Nauczanie dla pastorów Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej w przygotowaniu do chrztu wodnego. Nauka informacyjna Ch.W.E. m. Kiszyniew: Misja Chrześcijańska "Pokój Wam". 2003. - 152c.

Prawdziwa nauka jest przeznaczona dla pastorów Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej, prowadzących służbę w Kościele z nowoupamiętanymi w przygotowaniu do chrztu wodnego, podstawowe tematy dla zapoznania się z doktrynalnymi podstawami Kościoła Ch.W.E. Ten materiał może również służyć do indywidualnego uczenia się podstawowych terminów kościelnego porządku i dyscypliny. Przygotowując to nauczanie były do tego użyte świadectwa praktycznych doświadczeń pastorów w przygotowaniach do chrztu wodnego, jak i również niektóre rozdziały "Tematycznego Programu Nauczania" Biblijnej szkoły, w uczeniu wiary Zjednoczonych Kościołów Chrześcijan Wiary Ewangelicznej (Z.K.Ch.W.E.)

Wydrukowano przez „Słowo Chrześcijanina” 1998r. m. Winnica.
W przygotowaniu tego materiału brali udział nauczyciele Biblijnej szkoły nauczania wiary Z.K.Ch.W.E. miasta Rybnica, Mołdawia oraz współpracownicy Misji Chrześcijańskiej „Pokój Wam” miasta Kiszyniew pod redakcją Michaiła Czyża.

Tłumaczył z języka rosyjskiego, za zgodą redaktora naczelnego Michaiła Czyża,
Pastor Zboru „Siloah” K.Ch.W.E. w Jaworze.

Spis treści:

1. Nauczanie wiary Zjednoczonego Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej.
2. Potrzeba chrztu wodnego.
3. Znaczenie chrztu wodnego.
4. Narodzenie na nowo – droga prowadząca do Kościoła.
5. Kościół Chrystusa – podstawowe zrozumienia.
6. Uświęcenie Kościoła Chrystusowego.
7. Wyznawanie grzechów.
8. Wyszczególnienie grzechów, ukazanych w Piśmie i ich krótkie wyjaśnienie.
9. Wypróbowanie wiary członków Kościoła Chrystusa.
10. Zachowywać tajemnicę wiary z czystym sumieniem – podstawowy obowiązek członków Kościoła Chrystusowego.
11. Wzajemne relacje członków Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej.
12. Wygląd chrześcijanina i jego ubiór.
13. Stosunek członków kościoła do różnych źródeł informacji i przekazu.

1. Nauczanie wiary Zjednoczonego Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej.

W postawach nauczania o wierze Zjednoczonego Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej jest nauka o wierze, która została wypracowana przez przywódców zjednoczonych Ch.W.E. utwierdzonym przez Iwana Efimowicza Woronajewa w 1926r. na fundamencie Pisma Świętego. Podczas zjazdów braterskich zostały wprowadzone dopełnienia w nauczaniu. Tę naukę przyjęto i wprowadzono przez braci Z.K.Ch.W.E. Z tym nauczaniem utożsamia się zбір „Siloah” K.Ch.W.E w Jaworze.

Badacie Pisma, bo sądźcie, że macie w nich żywot wieczny; a one składają świadectwo o mnie; Jan.5:39

O Nazwie

Zjednoczonego Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej
(Filip.1:27; Dz.Ap.11:26)

O Stosunku do Pisma Świętego

Uznajemy kanoniczne księgi Biblii Starego i Nowego Testamentu za natchnione przez Boga (2Tym.3:16) i jedynym fundamentem wiary, która zbawia przez Jezusa Chrystusa (Jan.20:31) nic do tego nie dodając (Obj.22:18) i nie szkodząc (2Kor.2:17).

Nauka o Bogu

Wierzimy w Jedyne Boga, który stworzył niebo i ziemię	Izaj.45:5; 1Mojż.1:1
Mieszkającego w światłości niedostępnej	1Tym.6:16; Izaj.40:22
Bóg jest Duchem	Jan.4:24
Prawdziwy, żywy i wieczny, nieśmiertelny	Jer.10:10; 1Tym.6:16
Mądry	Rzym.16:27; Izaj.28:29
Wszechmogący	1Mojż.17:1; 35:11
Wszechwidzący	Jer. 16:17
Wszechobecny	Ps.139:2; 2:12
Doskonały	Mat.5:48; 2Sam.22:31
Sprawiedliwy sędzia	Jer.11:20; Obj.16:5
Bóg jest miłością	2Mojż.34:6; Jan.3:16
Jedyny, świadczący o sobie i swoich dziełach, trójjedyny: Ojciec, Syn i Duch Święty	1Jan.5:7-8

Nauka o Synu Bożym

Istniejący u Boga od początku	Jan.1:1; Jan.1:18
Chrystus - Bóg jedyny z Ojcem	Jan.10:30
Przez Niego wszystko zostało stworzone	Kol.1:16
Posiada cieleśnie całą pełnię Boskości	Kol.2:9
Przyszedł zbawić świat	Jan.3:16; 1Jan.4:14
Został ukrzyżowany, pogrzebany i zmartwychwstał	1Kor.15:3-4; Jan.19:18
Wniebowzięty zasiadł po prawicy majestatu	Hbr.1:3
Arcykapłan	1Jan.2:1-3; Hbr.4:14
Sędzia żywych i umarłych	Jan.5:28-29

Nauka o Duchu Świętym

Duch Święty - jest Osobą, jest Bogiem	Izaj.48:16
Jedno z Ojcem i Synem	1Pt.1:11; 1Jan.5:7
Mądrość stwarzania	Job.33:4; Ps.33:6; 104:30; 1Mojż.1:2; Job.26:13
Przyszedł na ziemię dla budowania	Dz.Ap.2:33; Jan.14:26; 16:13
Kościoła Jezusa Chrystusa	Dz.Ap.2:33; Jan.14:26; 16:13
Przyszedł od Ojca i Syna	Jan.14:16
Reprezentuje na ziemi pełnię Bożą	Jan.14:20

Nauka o Aniołach

Służebne duchy	Hbr.1:7; 14
Stworzone przez Syna Bożego	Kol.1:16
Powinny oddawać pokłon Synowi Bożemu	Hbr.1:6
Nie oddaje się pokłonu Aniołom	Obj.22:8-9

Nauka o Diablu

Został strącony z nieba	Łuk.10:18
Jest kłamcą i zabójcą	Jan.8:44
Władca tego świata	Jan.14:30
Przywódca upadłych aniołów	Obj.12:7-8
Pokonany przez Chrystusa	Kol.2:15

Nauka o grzechu

Grzech jest przekroczeniem Bożego prawa	Rzym.5:13; 7:11; 1Jan.3:4
Grzech wszedł w człowieka przez zwiedzenie diabelskie	2Kor.11:3
Zapłatą za grzech jest śmierć	Rzym.6:23
Chrystus zgładził grzech przez swoją śmierć	Hbr.9:26

Nauka o człowieku

Stworzony na obraz i podobieństwo Boże	1Mojż.1:26-27
W Adamie wszyscy zgrzeszyli tracąc chwałę Bożą	Rzym.5:12; 3:23
Przez Chrystusa człowiek odzyskuje utraconą chwałę i życie	1Kor.15:22

Nauka o Łasce

Łaska jest przez Jezusa Chrystusa	Jan.1:16-17
Łaska jest darem Bożym	Efez.2:8-9
Łaska zbawienna dla wszystkich ludzi	Tyt.2:11
Przez ofiarę Jezusa Chrystusa jest pełnia łaski	Rzym.3:24-25
Łaska jest w Słowie Bożym	Ps.45:3; Łuk.4:22
Łaska jest w krwi Chrystusa	Efez.1:6-8
Łaska jest w Duchu Świętym i darach duchowych	Dz.Ap.2:33; Tyt.3:5-7
Łaska jest w ranach Chrystusa	1Pt.2:24
Łaska jest w zmartwychwstaniu Chrystusa	Rzym.4:25
Dzięki łasce możemy oglądać w przyszłości pełnię łaski	Efez.2:7

Nauka o wierze

Wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeni o tym, czego nie widzimy	Hbr.11:1
Wierzymy w istnienie Ojca, Syna i Ducha Świętego	Mat.28:19
Wiara ze słuchania Słowa Bożego	Rzym.10:17
Wiara w Syna Bożego daje życie wieczne	Jan.3:36
Przez wiarę otrzymujemy przebaczenie grzechów	Dz.Ap.26:18
Przez wiarę otrzymujemy usprawiedliwienie	Dz.Ap.13:39
Wiarą zwyciężamy świat	1Jan.5:4-5
Przez wiarę otrzymujemy Ducha Świętego	Gal.3:14
Przez wiarę jest zbawienie i życie	Gal.2:20
Przez wiarę poznajemy, że światy zostały stworzone przez Boga	Hbr.11:3

Podstawy, przeznaczenia i zbawienia

Ugruntowane na przeznaczeniu Bożym	Rzym.8:29; Dz.Ap.18:9-10
Ugruntowane na wolnym wyborze człowieka: przyjąć czy odrzucić	Rzym.2:4-5

Nauka o narodzeniu na nowo

Narodzenie na nowo jest to:
narodzenie z wody i Ducha od Słowa Bożego
i Ducha Świętego

Jan.3:5

Narodzenie jest przez wiarę, upamiętanie,
chrzest wodny na odpuszczenie grzechów
i przez chrzest Duchem Świętym

Dz. Ap.2:38

Chrzest wodny jest w imię Ojca, Syna i Ducha Św.,
osoby przyjmujące chrzest wodny powinny być
pełnoletnie (dojrzałe)

Mat.28:19

Wszyscy wierzący powinni być ochrzczeni
Duchem Świętym ze znakiem innych języków

Narodzony na nowo jest dzieckiem Bożym,
członkiem Kościoła Chrystusa,
dziedzicem życia wiecznego

1Jan.3:1-2
Rzym.8:17

Nauka pustyni pokus

W drodze za Chrystusem członkowie Kościoła
mogą być próbowani przez pokusy diabelskie

Łuk.4:1-13
Efez.4:14

Członkowie Kościoła muszą być czujni
przed oszustwem pokus zwodniczych,
głębin szatańskich i objawień duchów demonicznych,
które przybierają postać Anioła światłości,
aby nie czynić z kamienia chleb, nie skakać ze świątyni
i nie wpaść w sieci zwiedzenia

Obj.2:24
2Kor.11:14

Nauka o współuczestniczeniu w Chrystusowych cierpieniach

Każdy członek Kościoła musi wziąć swój krzyż
i iść za Chrystusem

Mat.10:38

Musi być wierny aż do śmierci,
aby otrzymać koronę żywota

Obj.2:10

Nauka o Kościele

Kościół to zgromadzenie dzieci Bożych

Dz.Ap.2:41-42; 20:28;
Gal.4:6

Kościół to oblubienica i ciało Chrystusa

Obj.21:9; Efez.5:25-30

Kościół to dom Boży

1Tym.3:15

Kościół to Nowe Jeruzalem

Hbr.12:22; Obj.21:9-10

Nauka o pastorach Kościoła Chrystusa

Pastor - pasterz i nauczyciel lokalnego Kościoła

Tyt.1:5; Dz.Ap.20:17-18

Diakon - pomocnik pastora mający prawo kapłańskie

Dz.Ap.6:1-3; Filip.1:1

Są wybierani według upatrzenia narodu
zgodnie ze Słowem Bożym

Tym.3:8-13; Dz.Ap.6:1-3

Są ordynowani przez biskupa
z włożeniem rąk i objawieniu Ducha Św.

Dz.Ap.14:23; 20:28;
1Tym.4:14

Nauka o odpowiedzialności pastorów Kościoła

Są odpowiedzialni przed Bogiem za budowanie Kościoła według nauki Chrystusa	1Pt.5:1-3; 1Tym.3:15
Są odpowiedzialni za czyste i święte chodzenie narodu przed Bogiem	2Tym.4:2; Efez.4:11-12
Są odpowiedzialni za utrzymanie pokoju i jedności w Kościele	Rzym.15:5
Są odpowiedzialni za ochronę Kościoła przed nauką oszukańczą i zwiedzeniem	Efez.4:11-14; Obj.2:1-6

Nauka o biskupach

Biskupi niosą odpowiedzialność przed Bogiem za budowanie w Kościele, za ustanowienie kapłaństwa, tak jak apostołowie w swoim czasie; przykład Tymoteusza i Tytusa będących przy apostołe Pawle	2Kor.11:28
Biskupi są wybierani z grona pastorów i diakonów za objawieniem Ducha Św., zgodnie ze Słowem Bożym, z włożeniem rąk innych biskupów	1Tym.3:1-7; 4:14
Biskupi przyjmują skargi na pastorów i diakonów, decydują o zdjęciu z kapłaństwa	1Tym.5:19
Akceptujemy kapłaństwo pastorów, którzy nie byli ordynowani, jako dopuszczalny wyjątek, za zgodą przełożonych pastorów. Ordynacja służby kapłańskiej w niektórych denominacjach dla Z.K.Ch.W.E. jest nieakceptowana.	Efez.4:11-12

Nauka o ewangelistach

Bywają poruczani łasce Ducha Świętego

2Tym.4:5; Dz.Ap.13:2-4

Stosunek Kościoła do pastorów

Darzyć uznaniem i szanować

1Tes.5:12-13

Mieć pastwę uległości i posłuszeństwa

Hbr.13:17; 1Pt.5:5

Nauka o wkładaniu rąk

Nakłada się ręce przy ordynacji pastorów, diakonów,
podczas udzielania ślubu, podczas modlitwy o chorych
i chrzcie Duchem Świętym, jeżeli jest udzielona łaska Boża

Dz. Ap.8:17

Nauka o radzie starszych

Dla lepszego kierowania w budowie Kościoła,
zbór powinien mieć radę Starszych,
w której są osoby pełniące służbę kapłańską.
Po ich poruczeniu do tego grona mogą
być włączeni członkowie pełni wiedzy i mądrości.
Wszystkie sprawy zborowe są rozpatrywane przez radę starszych
i jeżeli jest to możliwe z przedstawicielami innych zborów.
Rada starszych na czele z pastorem zboru.

Przyp.Sal.11:14

Nauka o modlitewnej grupie

Dla lepszego budowania zboru i wzrostu duchowego
jest ustanawiana grupa modlitewna.
W skład tej grupy wchodzi: wstawiennicy,
posiadający wiarę, napełnieni mocą
i darami Ducha Świętego, chodzący w bojaźni Bożej.

Jud.1:20; 1Kor.14:26

Nauka o życiu i duchowej doskonałości Kościoła

Dzieci jednego Ojca i członkowie jednego ciała	1Jan.3:1; 1Kor.12:12
Podstawą życia w Chrystusie jest miłość	1Kor.13:1-8
Chodzenie przed Bogiem powinno być świętym bez skazy lub zmazy	Efez.5:26-27; Obj.21:27
Mieć i chronić pokój Boży	Hbr.12:14
Czynnie uczestniczyć w budowaniu Kościoła Chrystusa i Królestwa Bożego	1Pt.4:10; Mat.5:13-14
Nie opuszczać wspólnych zgromadzeń	Hbr.10:25

Nauka o metodach wychowawczych w Kościele

Przekazywanie nauki Chrystusa	1Tym.4:11
Przekazywanie – zachęcanie	1Tym.1:5
Uprzedzanie	2Kor.13:2; Rzym.12:10
Karcenie	2Tym.4:2
Potępienie – zabranianie	2Tym.4:2
Upomnienie	2Tes.3:14
Usunięcie ze zboru	1Kor.5:13

Nauka o wieczerzy Pańskiej

Czyni się według przykazań Jezusa Chrystusa.	Łuk.22.9
W wieczerzy uczestniczą członkowie Kościoła Chrystusa w poście, modlitwie i po oczyszczeniu się z wyznawaniem swoich grzechów.	1Kor.11:23-29
Lokalny zbór ustanawia częstotliwość obrzędu.	1Kor.11:26
W wieczerzy występują takie elementy: chleb przaśny, wino z winogrona.	1Kor.5:8; Mar.14:15

Nauka o wyznawaniu grzechów

Wyznawanie grzechów jest obowiązkowe przy upamiętaniu człowieka, który uwierzył.	Dz. Ap. 19:18-19 Łuk. 19:8-9
Wyznawanie grzechów jest obowiązkowe podczas uświęcenia się członków Kościoła, którzy zgrzeszyli.	1Jan.1-9; Nech.9:1-3

Nauka o charakterze nabożeństw

Nabożeństwa według przykładu pierwszych chrześcijan mają charakter następujący: nauczanie Słowa Bożego, modlitwy, łamanie chleba, uwielbianie Pana, przejawy darów Ducha Świętego.	Dz.Ap.2:42 1Kor.14:26; Kol.3:16
Uwielbienie przy użyciu instrumentów muzycznych jest przyjemne Panu.	Ps.150; Obj.5:8

Nauka o modlitwie

Przez modlitwę wszyscy, którzy uwierzyli mają społeczność z Bogiem, mówiąc Mu o swoich potrzebach i prośbach.	Filip.4:6
W modlitwach należy zwracać się do Boga w imieniu Jezusa Chrystusa.	Efez.5:20
Uznajemy wspólną i pojedynczą modlitwę	Dz.Ap.4:24; 1Kor.14:27
Modlić się należy rozumem i duchem, tak jak Duch Św. napędza i podaje.	1Kor.14:15
Duch Święty wstawia się w modlitwie za modlącym się, modląc się według woli Bożej.	Rzym.8:26
Modli się w pozycji klęczącej lub w pozycji stojącej.	Łuk.22:41; Jan.11:41
Należy się modlić modlitwą "Ojcze nasz".	Mat.6:9-13; Łuk.11:2-4

Nauka, jak należy prosić Boga o wyrocznie?

Członkowie Kościoła mogą prosić Pana, pytając Go o wyrocznie przez kapłana.	4Mojż.27:21; Ezdr.2:63
Pan odpowiada na potrzeby mocą Darów Ducha Świętego, tylko w świętości, wierze i pełni Ducha Świętego.	

Nauka o poście

Post - jest wyrażeniem pokory przed Bogiem jest połączony z modlitwą, błaganiem, proszeniem i dziękczynieniem Bogu.	Izaj.58 1Kor.7:5 Dz.Ap.14:23; 13:2
Pości się wspólnie, jeżeli jest taka potrzeba Kościoła lub jednego członka Kościoła.	

Nauka o miłosierdziu

Należy czynić miłosierdzie. Dawać z tego, co się ma.	Łuk.11:41; Łuk. 12:33
Czynić wszystkim dobrze, a najbardziej wierzącym.	Gal.6:10
Miłosierdzie niech odbywa się w tajemnicy.	Mat.6:4
Miłosierdzie należy czynić w imieniu Pana Jezusa Chrystusa	Mat.25:40

Nauka o służbie finansowej

Służba finansowa oparta jest na dawaniu z ochotnego serca.	1Kor.16:1-2
---	-------------

Nauka o darach Ducha Świętego

Kościół powinien zabiegać o dary Ducha Świętego.	1Kor.14:1; 12:31
Dary są dawane według woli Bożej.	1Kor.12:11
Drogą doskonałą do darów Ducha Świętego jest dążenie do miłości.	1Kor.13

Nauka o służbie sióstr w zborze

Siostra diakonisa jest wybierana według norm Słowa Bożego, bez wkładania rąk.	1Tym.5:9-10 Rzym.16:1
Jest odpowiedzialna za swoją służbę. Siostry mogą uczestniczyć w służbie Kościoła za poruczeniem pastora, ale tylko w tym co jest zgodne z nauką Chrystusa, nie mogą nauczać i wykonywać czynności kapłańskiej.	1Kor.14:34-35

Nauka o małżeństwie

Małżeństwo jest postanowieniem Bożym dla jednego mężczyzny i jednej kobiety	Efez.5:31
Ślub udzielany jest w Kościele, ale wcześniej należy zarejestrować się w Urzędzie Stanu Cywilnego	1Mojż.2:18
Małżeństwo powinno być we czci u ludzi, a łożę nieskalane.	Hbr.13:4
Wybór małżeński powinien opierać się na wolnej woli wyboru i miłości,	4Mojż.36:6
Niedopuszczalne jest wcześniejsze współżycie przedmałżeńskie dzieci w małżeństwie są błogosławieństwem Bożym.	1Mojż.1:28
Małżeństwa w Kościele są dopuszczalne tylko wśród członków Kościoła.	2Kor.6:14; 2Mojż.34:16
W małżeństwie nie powinno być rozwodu.	1Kor.7:10

Nauka o świątobliwości

Świątobliwość - jest prawem świętości dla wszystkich członków Kościoła Chrystusa, chroniąc ich od cudzołóstwa, seksualnych pożądliwości, po wstąpieniu w związek małżeński, jak i również wdów i starców.	1Tym.2:9;15; Tyt.2:2,5,6,12
---	--------------------------------

Nauka o rodzinie

Podstawą życia rodzinnego powinno być posłuszeństwo przykazań i nauki Chrystusa oraz wzajemna miłość i uległość.	1Tym.3:4-5; Efez.5:21
Głową męża - Chrystus, ulegając nauce Chrystusa mąż powinien z miłością kierować rodziną, wprowadzając pokój, świętość, wnosząc wszelakie dobro do rodziny.	1Tym.3:3-4
Mąż jest głową żony i rodziny.	1Kor.11:3
Żony powinny ulegać swoim mężom.	1Pt.3:1-5
Dzieci powinny być posłuszne rodzicom.	Efez.6:1
Rodzice powinni wychowywać swoje dzieci w karności dla Pana	Efez.6:4

Nauka o błogosławieniu dzieci w Kościele

Błogosławieństwo nowonarodzonych dzieci odbywa się w obecności mamy, która może brać udział w nabożeństwie, wówczas noworodka przynosi się przed Pana na rękach kapłana lub z nałożeniem rąk przez kapłana na dziecko	Łuk.2:28 Mat.19:13-15
---	--------------------------

Nauka o pomazaniu olejem chorych

Uznajemy za kierownictwo słów ap. Jakuba, według których dokonuje się w modlitwie wiary z wyznaniem dokonanych grzechów i pomazaniem olejem czoła chorego.	Jak.5:13:16
--	-------------

Nauka o stosunku do władz państwowych

Na podstawie Słowa Bożego organy, które sprawują władzę są postawione przez Boga, dlatego też rozumiemy, że należy oddawać to co cesarskie cesarzowi, a to co Boże - Bogu.
Mat.22:21

Mat.22:21

Nauka o pracy

Uznajemy pracę jako podstawę w życiu na ziemi.
Wszyscy, którzy są sposobni aby pracować, są zobowiązani wykonywać tę powinność.

1Mojż.3:19

2Tes.3:8-10

Nauka o pokarmach

Nauka Chrystusa nie rozdziela pokarmów na czyste lub nieczyste.

Mat.15:11

Sumienie człowieka rozsądza, co może jeść.

Rzym.14:14

Pokarm jest poświęcony przez Słowo Boże i modlitwę.

1Tym.4:4-5

Nie należy jedząc doprowadzać do zgorszenia niemocnego w wierze.

Rzym.14:20-21

Przykazanie zabrania jeść krwi lub co jest zadławione, albo złożone w ofierze bałwanom.

Dz.Ap.15:29

Nauka o świętowaniu

Nauka Chrystusa uczy rozróżniać dni według przekonania i zrozumienia.	Rzym.14:5
Chrześcijanie Wiary Ewangelicznej rozróżniają dni, które miały związek z życiem Jezusa Chrystusa, i o których jest przypominane na nabożeństwach: Dzień, w którym Bóg przepowiedział przez anioła o narodzeniu Zbawiciela świata	Łuk.1:26-28
Narodzenie Pana Jezusa Chrystusa	Łuk.2:6-7
Obrzezanie Chrystusa	Łuk.2:21
Spotkanie Symeona z Jezusem Chrystusem	Łuk.2:22-24
Chrzest Jezusa Chrystusa	Mat.3:13-16
Przemienienie Jezusa Chrystusa	Mat.17:1-7
Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa	Mat.26-28 rozdz.
Wniebowzięcie Jezusa Chrystusa	Dz.Ap.1:9
Zstąpienie Ducha Świętego	Dz.Ap.2 rozdz.
Niedziela	Obj.1:10; Dz.Ap.20:7
Według postanowienia zboru świętuje się dziękczynienie, dziękując Bogu za urodzaj	Kol.3:17

Nauka o pozdrowieniach

Nauka Jezusa Chrystusa uczy, aby pozdrawiać wszystkich	2Tym.2:24; Mat.10:12
Pozdrawiać świętym pocałunkiem członków Kościoła Chrystusa	1Pt.5:14
Słowo Boże uczy nie pozdrawiać tych, którzy są wyłączeni	2Tes.3:14
Nie pozdrawiać heretyków	2Jan.1:10-11

Nauka o zakonie Mojżeszowym

Końcem zakonu - jest Chrystus	Rzym.10:4
Nauka Chrystusa zniosła zakon przykazań i przepisów	Efez.2:15

Nauka o powtórny przyjsciu Chrystusa

Chrystus przyjdzie po Kościół, ci którzy będą przy życiu zostaną przemienieni, a martwi zmartwychwzbudzeni.	1Tes.4:16-17 Dz.Ap.1:11
--	----------------------------

Nauka o powtórny przyjsciu Chrystusa z Kościołem

Dla ustanowienia tysiącletniego Królestwa na ziemi Chrystus objawi się z Kościołem widzialnie dla wszystkich mieszkańców ziemi.	Mat.24:30 Łuk.21:27; Zach.14:5
---	--------------------------------------

Nauka o tysiącletnim Królestwie

Ziemia będzie oczyszczona przez sądy Boże
i wejdzie w okres 1000-letniego Królestwa.

Mich.4:1
Obj. 20:1-10

Nauka o ostatecznym sądzie Bożym

Po 1000 - letnim Królestwie Kościół wraz z Chrystusem
będzie sądził żywych i martwych według ich uczynków.

Obj.20:11-15
1Kor.6:2-3

Nauka o nowej ziemi i nowym niebie

Kościół Chrystusa jest nowym Jeruzalem, Syjonem,
królami i kapłanami Nowej Ziemi.

Obj.21:1-6

Zbawione narody - przyjaciółki Kościoła (oblubienicy)
będą chodzić w światłości Jeruzalem.

Obj.21:24

Nauka o drugiej śmierci - jeziorze ognistym

Diabeł i jego aniołowie oraz osądzeni ludzie na
ostatecznym sądzie Bożym będą oddani drugiej śmierci,
tj. - jezioro ogniste.

Obj.20

2. Potrzeba chrztu wodnego.

1. Potrzeba chrztu wodnego jest nauką Ewangelii Jezusa Chrystusa i jego nakazem.

Mat. 28:19-20

"Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, Ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem.
A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata".

Mar. 16:15-16

"I rzekł im: Idąc na cały świat, głoscie ewangelię wszystkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony".

2. Będąc na ziemi Pan Jezus Chrystus został ochrzczony przez Jana chrztem upamiętania, chociaż tego nie potrzebował, ponieważ jest Bogiem, ale pokazał na własnym przykładzie, że "należy wypełniać wszelką sprawiedliwość". Wniosek jest jeden, że chrzest wodny jest obowiązkiem każdego kto uwierzy.

Mat. 3:13-15

"Wtedy przyszedł Jezus z Galilei nad Jordan, do Jana, aby się dać ochrzcić przez niego. Ale Jan odmawiał mu, mówiąc: Ja potrzebuję chrztu od ciebie, a ty przychodzisz do mnie? A Jezus, odpowiadając, rzekł do niego: Ustąp teraz, albowiem godzi się nam wypełnić wszelką sprawiedliwość. Tedy mu ustąpił".

3. Jezus, na początku swej służby, poszedł do ziemi judzkiej i tam przebywał z nimi i chrzcił, jak napisano, chociaż sam nie chrzcił, ale jego uczniowie.

Jan. 3:22-23

"Potem Jezus poszedł wraz ze swymi uczniami do ziemi judzkiej i tam przebywał z nimi, i chrzcił. Jan także chrzcił w Ainon blisko Salim, bo tam było dużo wody, a ludzie przychodzili tam i dawali się chrzcić".

Jan. 4:1-2

"A gdy Pan się dowiedział, że faryzeusze usłyszeli, iż Jezus zyskuje więcej uczniów i więcej chrzci niż Jan, Chociaż sam Jezus nie chrzcił, ale jego uczniowie".

4. Apostołowie, uczniowie Chrystusa po Jego wniebowstąpieniu zwiastowali upamiętanie i chrzest w wodzie jako warunek do zbawienia.

Dz.Ap. 2:37-38

"A gdy to usłyszeli, byli poruszeni do głębi i rzekli do Piotra i pozostałych apostołów: Co znamy czynić, mężowie bracia? A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego".

W swoim kazaniu Piotr wskazał na etapy, które prowadzą do zbawienia, przez które człowiek wchodzi do Królestwa Niebieskiego:

- powołanie i wiara,
- upamiętanie,
- chrzest Duchem Świętym.

Dz.Ap. 8:12

"Kiedy jednak uwierzyli Filipowi, który zwiastował dobrą nowinę o Królestwie Bożym i o imieniu Jezusa Chrystusa, dawali się ochrzcić, zarówno mężczyźni, jak i niewiasty".

Dz.Ap. 19:3-5

"Tedy rzekł: Jak więc zostaliście ochrzczeni? A oni rzekli: Chrztem Janowym. Paweł zaś rzekł: Jan chrzcił chrztem upamiętania i mówił ludowi, żeby uwierzyli w tego, który przyjdzie po nim, to jest w Jezusa. A gdy to usłyszeli, zostali ochrzczeni w imię Pana Jezusa".

5. Naród Izraelski, jako praobraz Kościoła, został ochrzczony w Mojżesza w obłoku i w morzu.

Chrzest w morzu - jest praobrazem chrztu wodnego.

1 Kor. 10:1-2

"A chcę, bracia, abyście dobrze wiedzieli, że ojcowie nasi wszyscy byli pod obłokiem i wszyscy przez morze przeszli, I wszyscy w Mojżesza ochrzczeni zostali w obłoku i w morzu".

W Mojżesza: uwierzyli jego słowom dającym wybawienie od niewoli i wyjścia z Egiptu. Jest to praobraz wiary i upamiętania.

W morzu: weszli w Czarne Morze i zostali wybawieni od swoich ciemżycieli. Faraon zginął w wodzie i to nam wskazuje porażkę diabła na Golgocie z Chrystusem. Chrzest w morzu jest praobrazem chrztu w wodzie.

W obłoku: oni mieli osobiste spotkanie z Bogiem słyszeli głos Jego z obłoku u podnóża gór. Sam Bóg mówił do nich i oni słyszeli Go. Jest to praobraz chrztu Duchem Świętym.

1 Kor. 10:11

"A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków".

6. Wejście nowo wyświęconego kapłana do świątyni, miejsca zgromadzeń po to, aby służyć, jest praobrazem wejścia człowieka do Kościoła i do Królestwa Niebiańskiego, do miejsca najświętszego. Obmycie ciała wodą było obowiązkiem, jednym z postanowień poświęcenia. Jest to praobraz chrztu wodnego w Nowym Testamencie i potwierdzeniem potrzeby dla każdego wierzącego.

2 Mojż. 29:4-5

"Aaronowi zaś i jego synom każesz podejść ku wejściu do Namiotu Zgromadzenia i obmyjesz ich wodą. Potem weźmiesz szaty i przyodziejiesz Aarona w tunikę, w płaszcz pod efod, w efod, w napierśnik, i opasziesz go pasem efodu".

1 Piotr. 2:9

"Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości".

7. Służba kapłańska w miejscu świętym w zgromadzeniu oraz porządek miejsca świętego jest praobrazem (modelem) Kościoła Chrystusa. Służba poświęcenia nowych kapłanów w Starym Testamencie obrazowo wskazuje na drogę wejścia człowieka do Kościoła w Nowym Testamencie przez narodzenie na nowo od wody i ducha (przez upamiętanie, chrzest od wody i chrzest Duchem Świętym). Chrzest wodny - jest jednym z etapów narodzenia na nowo i jest obowiązkowym warunkiem wejścia do Kościoła.

Jan. 3:3-5; 7

"Odpowiadając Jezus, rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi na nowo, nie może ujrzeć Królestwa Bożego. Rzekł mu Nikodem: Jakże się może człowiek narodzić, gdy jest stary? Czyż może powtórnie wejść do łona matki swojej i urodzić się? Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego". "Nie dziw się, że ci powiedziałem: Musicie się na nowo narodzić".

8. Czy jest możliwe zbawienie bez chrztu wodą?

Jest możliwe zbawienie bez chrztu wodnego, pod warunkiem wyjątku, tzn.: powołanie, wiara, upamiętanie, przebaczenie grzechów dokonuje się w tym samym czasie przed śmiercią, np. Przestępca, który był na krzyżu, któremu Chrystus powiedział: „Zaprawdę powiadam ci, dziś będziesz ze mną w raju” (Łuk.23:43). Miejsce, w którym znajduje się osoba, która uwierzyła w Jezusa Chrystusa i upamiętała się, ale uchyła się żeby przyjąć chrzest wodny, nie zalicza się do w/w wyjątku.

Pytania do tematu:

1. Jaki nakaz dał Jezus Chrystus uczniom przed wniebowstąpieniem?
2. Czy Jezus Chrystus był ochrzczony i dlaczego przyjął chrzest?
3. O jakich (stopniach) etapach zbawienia mówił Piotr w swoim kazaniu? (Dz.Ap.2)
4. Praobrazem czego jest chrzest Izraela w morzu, w odniesieniu do chrześcijan?
5. Czy jest możliwe zbawienie bez chrztu wodnego?

3. Znaczenie chrztu wodnego.

Chrzest wodny jest wypełnieniem woli Bożej, jest przykazaniem Jezusa Chrystusa. Słowo „chrzest” w oryginale oznacza „zanurzenie”.

Mar. 16:16

„Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony”.

Łuk. 7:29-30

„A cały lud, który to usłyszał, i celnicy wielbili sprawiedliwego Boga za to, że byli ochrzczeni chrztem Jana; Natomiast faryzeusze i uczeni w zakonie wzgardzili postanowieniem Bożym o nich samych, bo nie dali się przez niego ochrzcić”.

1. Chrzest wodny to podobieństwo śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa jest praobrazem pogrzebu. Wszystko, co jest od Adama, pierwszego człowieka jest pod zakonem śmierci z powodu grzechu, ale dzięki krzyżowi Chrystusa Bóg wskazał nam drogę zbawienia od przestarzałego stworzenia wiodącego na zatracenie. Dla zmarłego zostaje pogrzeb. Umarłemu dla grzechu, przez chrzest wodny i w wierze w Jezusa Chrystusa, obrazowo pogrzebuje swoją starą naturę, zaprzedaną grzechowi. Odpowiadający praobrazowi pogrzebania przez akt chrztu dopełnia się przez pełne zanurzenie w wodzie.

Gal. 6:14

„Co zaś do mnie, niech mnie Bóg uchowa, abym miał się chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, przez którego dla mnie świat jest ukrzyżowany, a ja dla świata”.

Na podobieństwo śmierci: przez wiarę chrzczący się, złącza się z Chrystusem w Jego śmierć. Zanurzenie w wodzie – jest praobrazem śmierci i pogrzebu. Człowiek zostawia poprzedni obraz życia, umiera dla grzechu i dla świata i przestaje być dłużnikiem ciała, świadcząc przez chrzest wodny.

Rzym. 6:3-5; 6

„Czyż nie wiecie, że my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, w śmierć jego zostaliśmy ochrzczeni?

Pogrzebani tedy jesteśmy wraz z nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus wskrzeszony został z martwych przez chwałę Ojca, tak i my nowe życie prowadzili. Bo jeśli wrośliśmy w podobieństwo jego śmierci, wrośniemy również w podobieństwo jego zmartwychwstania”,

„Wiedząc to, że nasz stary człowiek został wspólnie z nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało unicestwione, byśmy już nadal nie służyli grzechowi”.

Kol. 2:11-12

„W nim też zostaliście obrzezani obrzezka, dokonana nie ręką ludzką, gdy wyzuliście się z grzesznego ciała ziemskiego; to jest obrzezanie Chrystusowe. Wraz z nim zostaliście pogrzebani w chrzcie, w którym też zostaliście wspólnie zbudzeni przez wiarę w moc Boga, który go wzbudził z martwych”.

Rzym. 8:12-13

„Tak więc, bracia, jesteśmy dłużnikami nie ciału, aby żyć według ciała. Jeśli bowiem według ciała żyjecie, umrzecie; ale jeśli Duchem sprawy ciała umartwiacie, żyć będziecie”.

Podobieństwo zmartwychwstania: jak Chrystus umarł na krzyżu nie pozostając w śmierci, ale zmartwychwstał, także wierzący w Chrystusa, złączają się z Nim w śmierci i w zmartwychwstaniu. Podczas chrztu wodnego: w podniesieniu i wyjściu z wody (chrzczącej osoby) jest praobrazem zmartwychwstania do nowego życia w Chrystusie. Człowiek zmartwychwstaje z Chrystusem, żeby wstając chodzić w odnowionym życiu.

Krzyż Golgoty – jest to jedno miejsce pojednania człowieka z Panem Jezusem Chrystusem. Na krzyżu przez wiarę w Jezusa Chrystusa, stajemy się współuczestnikami z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstania.

Rzym. 6:6

„Wiedząc to, że nasz stary człowiek został wspólnie z nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało unicestwione, będziemy już nadal nie służyli grzechowi”.

Gal. 2:19-20

„Albowiem ja przez zakon umarłem zakonowi, abym żył Bogu. Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus; a obecne życie moje w ciele jest życiem w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie”.

Rzym. 8:3

„Albowiem czego zakon nie mógł dokonać, w czym był słaby z powodu ciała, tego dokonał Bóg: przez zesłanie Syna swego w postaci grzesznego ciała, ofiarując je za grzech, potępił grzech w ciele”.

1 Piotr. 3:21

„Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”.

Rzym. 6:5-6

„Bo jeśli wrośliśmy w podobieństwo jego śmierci, wrośniemy również w podobieństwo jego zmartwychwstania, Wiedząc to, że nasz stary człowiek został wspólnie z nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało unicestwione, będziemy już nadal nie służyli grzechowi”.

Gal. 3:27

„Bo wszyscy, którzy zostaliście w Chrystusie ochrzczeni, przyoblekliście się w Chrystusa”.

Kol. 2:13

„I was, którzy umarliście w grzechach i w nieobrzezanym ciele waszym, wspólnie z nim ożywił, odpuszcza nam wszystkie grzechy”.

1 Kor. 1:30

„Ale wy dzięki niemu jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i poświęceniem, i odkupieniem”.

2. Podczas chrztu wodnego składa się obietnicę służyć Bogu dobrym sumieniem. Chrzest wodny jest dobrowolnym poświęceniem siebie (przez obietnicę) służyć Bogu żywemu i prawdziwemu. W obrzędzie chrztu wodnego nie ma takiej możliwości, aby obmyć cielesną nieczystość. Człowiek obiecuje chronić dobre sumienie, które otrzymał od Pana, oczyszczone od skażenia i nieczystości. Dobre i czyste sumienie przyjęło do siebie cały Boży zakon, przez który jest sądzone.

1 Tym. 3:9

„Zachowujący tajemnicę wiary wraz z czystym sumieniem”.

1 Tym. 1:19

„Zachowując wiarę i dobre sumienie, które pewni ludzie odrzucili i stali się rozbitkami w wierze”.

1 Tym. 4:2

„Uwiedzeni obłudą kłamców, naznaczonych w sumieniu piętnem występku”.

Tyt. 1:15

„Dla czystych wszystko jest czyste, a dla pokalanych i niewierzących nic nie jest czyste, ale pokalane są zarówno ich umysł, jak i sumienie”.

Hbr. 9:14

„O ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumienie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu”.

Hbr. 10:22

„Wejdźmy na nią ze szczerym sercem, w pełni wiary, oczyszczeni w sercach od złego sumienia i obmyci na ciele wodą czystą”.

Hbr. 13:18

„Módlcie się za nas; jesteśmy bowiem przekonani, że mamy czyste sumienie, gdyż chcemy we wszystkim dobrze postępować”.

1 Piotr. 3:21

„Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”.

3. Przez chrzest wodny w imię Pana Jezusa Chrystusa my zaręczamy się z Chrystusem, wstępując w przymierze z Bogiem służyć Jemu dobrym sumieniem. Nowy Testament jest utwierdzony pieczęcią, to jest krwią Pana Jezusa Chrystusa. Chrzest wodny jest naszą odpowiedzią na to, co zostało uczynione przez Niego dla nas, jest to postanowienie „żyć dla Boga” teraz w Jezusie Chrystusie, zawsze starać się mieć dobre sumienie, w pełni poświęcać całego siebie dla Pana.

2 Kor. 11:2

„Zabiegam bowiem o was z gorliwością Bożą; albowiem zaręczyłem was z jednym mężem, aby stać przed Chrystusem dziewicę czystą”.

Hbr. 10:16; 18

„Takie zaś jest przymierze, jakie zawrę z nimi Po upływie owych dni, mówi Pan: Prawa moje włożę w ich serca i na umysłach ich wypiszę je; Gdzie zaś jest ich odpuszczenie, tam nie ma już ofiary za grzech”.

1 Piotr. 3:21

„Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”.

4. Do chrztu wodnego dopuszcza się człowieka upamiętanego, który wydaje owoce upamiętania, to utwierdza osobę przyjmującą chrzest w przebaczeniu wcześniej uczynionych grzechów, i wyzwolenie od mocy kary i sądu.

Dz.Ap. 2:38

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego”.

Mat. 28:19

„Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”,

Dz.Ap. 22:16

„A czemu teraz zwlekasz. Wstań, daj się ochrzcić i obmyj grzechy swoje, wezwawszy imienia Jego”.

5. Chrzest wodny przyjmuje się wiarą w Jezusa Chrystusa, chrzcząc się „tak jest prawidłowo” w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

W imię Ojca, który oddał Syna swojego
jako zbawienie za świat.

Ew. Jana 3:16;

W imię Syna, który oddał siebie na ofiarę
za grzechy całego świata.

Efez.5:2; Hbr.7:27;

W imię Ducha Świętego, który wskrzesił
Chrystusa z martwych.

Rzym.8:11;

Dz.Ap. 8:36-37

„A gdy tak jechali drogą, przybyli nad jakąś wodę, a eunuch rzekł: Oto woda; cóż stoi na przeszkodzie, abym został ochrzczone? Filip zaś powiedział mu: Jeśli wierzysz z całego serca, możesz. A odpowiadając, rzekł: Wierzę, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym”.

Mat. 28:19

„Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”,

6. Chrzest wodny jest jeden przez wiarę w Jezusa Chrystusa, tak jak jeden Pan i jedna wiara. Chrzczą biskupi, pastorzy, diakoni, te osoby, które są dojrzałe lub pełnoletnie, w miejscach gdzie znajduje się dużo wody, tylko w niektórych przypadkach w domu. Chrzest przez pełne zanurzenie odpowiadający praobrazowi pogrzebania.

1 Kor. 1:16

„Ochrzcilem też i dom Stefana; poza tym nie wiem, czy kogo innego ochrzciłem”.

Jan. 4:2

„...Chociaż sam Jezus nie chrzczył, ale jego uczniowie”.

Dz.Ap. 8:38-39

„I kazał zatrzymać wóz, zeszedł obaj, Filip i eunuch, do wody, i ochrzcił go. Gdy zaś wyszli z wody, Duch Pański porwał Filipa i eunuch nie ujrzał go więcej, lecz radując się jechał dalej swoją drogą”.

7. Chrzest wodny jest Nowotestamentowym obrzezaniem (w sercu według Ducha) daje prawo przynależności do narodu Bożego, tak jak naród Izraelski swoją przynależność do narodu wybranego zaświadczał przez przymierze obrzezki, danej Abrahamowi przez Boga. Dla Żydów obrzezanie było obowiązkowe, chcąc uczestniczyć w święcie Paschy Pańskiej (pamięć o wybawieniu z niewoli egipskiej). Naszą paschą jest Chrystus, oddany za nas, który uwolnił nas od winy i panowania grzechu. Nasze Nowotestamentowe obrzezanie (chrzest wodny w imię Pana Jezusa Chrystusa, przez który jesteśmy pogrzebani razem z Nim), tak jak nasze przymierze z Bogiem, przez Jego przelaną krew jest obowiązkiem, aby móc uczestniczyć w wieczerzy Pańskiej.

Kol. 2:11-13

„W nim też zostaliście obrzezani obrzezka, dokonana nie ręką ludzką, gdy wyzuliście się z grzesznego ciała ziemskiego; to jest obrzezanie Chrystusowe. Wraz z nim zostaliście pogrzebani w chrzcie, w którym też zostaliście wspólnie wzbudzeni przez wiarę w moc Boga, który go wzbudził z martwych. I was, którzy umarliście w grzechach i w nieobrzezonym ciele waszym, wspólnie z nim ożywił, odpuszcivszy nam wszystkie grzechy”.

1 Mojż. 17:9-11

„Nadto rzekł Bóg do Abrahama: Ty zaś, a po tobie wszystkie pokolenia, dochowujcie przymierza mego. A to jest przymierze moje, przymierze między mną a wami i potomstwem twoim po tobie, którego macie dochować: obrzezany zostanie u was każdy mężczyzna. Obrzeżecie mianowicie ciało napletka waszego i będzie to znakiem przymierza między mną a wami”.

1 Kor. 5:7

„Usuńcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, ponieważ jesteście przaśni; albowiem na naszą wielkanoc jako baranek został ofiarowany Chrystus”.

1 Kor. 11:24-26

„A podziękowawszy, złamał i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje za was wydane; to czyńcie na pamiątkę moją. Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej; to czyńcie, ilekroć pić będziecie, na pamiątkę moją. Albowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie”.

8. Podczas chrztu wodnego, osobie której poprzednio została zapoznana z normami ewangelii, zadaje się pytania dla potwierdzenia wiary w Jezusa Chrystusa, syna Bożego, oraz wiary w przebaczenie grzechów. Jak i również jest obowiązkowe, żeby przyjmujący chrzest wyznał swoimi ustami, że obiecuje służyć Bogu i zachowywać dobre sumienie.

Dz.Ap. 8:37

„Filip zaś powiedział mu: Jeśli wierzysz z całego serca, możesz. A odpowiadając, rzekł: Wierzę, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym”.

Mat. 28:19

„Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Pytania do tematu:

1. Do czego przyrównamy chrzest wodny?
2. Co obiecuje człowiek Bogu podczas chrztu wodnego?
3. Jaki jest główny warunek do przyjęcia chrztu wodnego? W czym zapewnia chrzest osobę przyjmującą chrzest wodny?
4. Dlaczego należy chrzcić się w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego?
5. Kto i kogo dopuszcza się do chrztu wodnego?
6. Dlaczego chrzest wodny jest warunkiem do przyjmowania wieczerzy Pańskiej?

4. Narodzenie na nowo – Droga wejścia do Kościoła.

1. Narodzenie na nowo dzieje się przez wiarę w Jezusa Chrystusa przez wodę i Ducha. To znaczy przez Słowo Boże i Ducha Świętego, przez upamiętanie, chrzest wodny i chrzest Duchem Świętym ze znakiem mówienia w obcym języku.

Jan. 3:5-8

„Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego. Co się narodziło z ciała, ciałem jest, a co się narodziło z Ducha, duchem jest. Nie dziw się, że ci powiedziałem: Musicie się na nowo narodzić. Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha”.

Dz.Ap. 2:38-39

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła”.

2. Narodzenie z wody (od Słowa Bożego) dzieje się przez upamiętanie i chrzest wodny.

Dz.Ap. 2:38

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego”.

1 Piotr. 1:23

„Jako odrodzeni nie z nasienia skazitelnego, ale nieskazitelnego, przez Słowo Boże, które żyje i trwa”.

Efez. 5:26

„Aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo”,

Tyt. 3:5

„Zbawił nas nie dla uczynków sprawiedliwości, które spełniliśmy, lecz dla miłosierdzia swego przez kąpiel odrodzenia oraz odnowienie przez Ducha Świętego”.

3. Narodzenie od Ducha dzieje się przez chrzest Duchem Świętym ze znakiem mówienia w obcym języku.

Jan. 3:6

„Co się narodziło z ciała, ciałem jest, a co się narodziło z Ducha, duchem jest”.

Jan. 3:8

„Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha”.

Dz.Ap. 1:4-5

„A spożywając z nimi posiłek, nakazał im: Nie oddalajcie się z Jerozolimy, lecz oczekujcie obietnicy Ojca, o której słyszeliście ode mnie;
Jan bowiem chrzczył wodą, ale wy po niewielu dniach będziecie ochrzczeni Duchem Świętym”.

Dz.Ap. 2:3-4

„I ukazały się im języki jakby z ognia, które się rozdzieliły i usiadły na każdym z nich I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch poddawał”.

4. Narodzenie się na nowo jest warunkiem wejścia człowieka do Kościoła, a z Nim być pochwyconym do majestatu na wysokościach, żeby razem z Chrystusem królować w przyszłości. Dlatego Chrystus powiedział do Nikodema: „Musicie się na nowo narodzić”, bez którego nie można wejść do Królestwa Bożego.

1 Piotr. 2:9

„Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym,
abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości”.

Jan. 1:12-13

„Tym zaś, którzy go przyjęli, dał prawo stać się dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię jego, Którzy narodziли się nie z krwi ani z cielesnej woli, ani z woli mężczyzny, lecz z Boga”.

Efez. 1:5

„Przeznaczył nas dla siebie do synostwa przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej”.

Obj. 5:10

„I uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi”.

5. Proces Narodzenia na nowo od samego początku jest pod kierownictwem Ducha Świętego i Słowa Bożego. Duch Święty w mocy, słowie i mądrości buduje Królestwo Pana i Boga w Kościele Chrystusa, który to jest oblubienicą Baranka, i dziedzicem chwały przyszłego wszechświata. On jest tym królewskim kapłaństwem i narodem świętym.

Hbr. 2:5

„Bo nie aniołom poddał świat, który ma przyjść, o którym mówimy”.

Hbr. 2:14-16

„Skoro zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, więc i On również miał w nich udział, aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby wyzwolić wszystkich tych, którzy z powodu lęku przed śmiercią przez całe życie byli w niewoli. Bo przecież ujmuje się On nie za aniołami, lecz ujmuje się za potomstwem Abrahama”.

Efez. 1:3-5

„Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który nas ubłogosławił w Chrystusie wszelkim duchowym błogosławieństwem niebios; W nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nienaganni przed obliczem jego; w miłości. Przeznaczył nas dla siebie do synostwa przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej”.

6. W Narodzeniu na Nowo zauważamy cztery okresy, w których dzięki działaniu Słowa i Ducha Świętego, grzesznik staje się synem Bożym i członkiem Kościoła Pana Chrystusa: są to dwa potoki łaski Bożej (Słowo i Duch Święty) wypływające spod progu przybytku, czytamy w proroctwie proroka Ezechiela, a tam gdzie dotrze potok to wszystko staje się żywe.

Ezech. 47:8-9

„I rzekł do mnie: Te wody płyną w kierunku okręgu wschodniego i spływają w dół na step i wpadają do Morza, do wody zgniłej, która wtedy staje się zdrowa. I gdzie tylko potok popłynie, każda istota żywa i wszystko, od czego się tam roi, będzie żyło; i będzie tam dużo ryb, bo gdy ta woda tam dotrze, wtedy będzie zdrowa, a wszystko będzie żyć tam, dokąd tylko dotrze potok”.

Pierwszy okres – to powołanie grzesznika z ciemności do światłości i poświęcenie go przez Słowo Boże. W rozumie człowieka Bóg przez swoje Słowo i Ducha Świętego rozdziela pomiędzy światłem a ciemnością.

Duch Święty do rozumu i serca człowieka wkłada Słowo Życia (Słowo Ewangelii), które rozdziela światło od ciemności. I zaczyna kiełkować wiara w istnienie Boga i w zbawienie przez Jezusa Chrystusa. Grzesznik znajdujący się w ciemności zaczyna dostrzegać światło życia i pragnie wydostać się do niego, do zbawienia. Sumienie danego człowieka szuka uspokojenia i wówczas mówi: ”co mam uczynić?”, a wtedy Duch Święty kieruje go na Golgotę pod krzyż, aby upamiętał się.

2 Kor. 4:6

„Bo Bóg, który rzekł: Z ciemności niech światłość zaświeci, rozświecił serca nasze, aby zajaśniało poznanie chwały Bożej, która jest na obliczu Chrystusowym”.

Jan. 1:9

„Prawdziwa światłość, która oświeca każdego człowieka, przyszła na świat”.

Dz.Ap. 16:30-31

„I wyprowadziwszy ich na zewnątrz, rzekł: Panowie, co mam czynić, abym był zbawiony? A oni rzekli: Uwierz w Pana Jezusa, a będziesz zbawiony, ty i twój dom”.

Dz.Ap. 26:18

„Aby otworzyć ich oczy, odwrócić od ciemności do światłości i od władzy szatana do Boga, aby dostąpili odpuszczenia grzechów i przez wiarę we mnie współudziału z uświęconymi”.

Dz.Ap. 26:23

„To jest, że Chrystus musi cierpieć, że On jako pierwszy, który powstał z martwych, będzie zwiastował światłość ludowi i poganom”.

Drugi okres – upamiętanie grzesznika.

Upamiętanie jest uświadomieniem sobie swojego grzesznego stanu przed Bogiem i wyrażone (świadcstwo) pragnienie życia nowym życiem w Chrystusie. Jest to przemiana myślenia i postępowania. Przejście z szerokiej drogi na chrześcijańską wąską drogę. Upamiętanie daje prawo przebaczenia grzechów przez wiarę w imię Jezusa Chrystusa. Przez upamiętanie człowiek uwalnia się od niewoli grzechu, zostawia ten świat i idzie do Boga.

Rzym. 10:9-10

„Bo jeśli ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i uwierzysz w sercu swoim, że Bóg wzbudził go z martwych, zbawiony będziesz. Albowiem sercem wierzy się ku usprawiedliwieniu, a ustami wyznaje się ku zbawieniu”.

Dz.Ap. 2:38

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego”.

Dz.Ap. 20:21

„Wzywając zarówno Żydów, jak i Greków do upamiętania się przed Bogiem i do wiary w Pana naszego, Jezusa”.

Dz.Ap. 17:30

„Bóg wprawdzie puszczał płazem czasy niewiedzy, teraz jednak wzywa wszędzie wszystkich ludzi, aby się upamiętali”.

Dz.Ap. 22:16

„A czemu teraz, zwlekasz? Wstań, daj się ochrzcić i obmyj grzechy swoje, wezwawszy imienia jego”.

Mat. 9:13

„Idźcie i nauczcie się, co to znaczy: Miłosierdzia chcę, a nie ofiary. Nie przyszedłem bowiem wzywać sprawiedliwych, lecz grzeszników”.

Dz.Ap. 26:20

„Lecz głosiłem najpierw tym, którzy są w Damaszku, potem w Jerozolimie i po całej krainie judzkiej, i poganom, aby się upamiętali i nawrócili do Boga i spełniali uczynki godne upamiętania”.

2 Piotr. 3:9

„Pan nie zwleka z dotrzymaniem obietnicy, chociaż niektórzy uważają, że zwleka, lecz okazuje cierpliwość względem was, bo nie chce, aby ktokolwiek zginął, lecz chce, aby wszyscy przyszli do upamiętania”.

2 Tym. 2:25-26

„Napominający z łagodnością krnąbrnych, w nadziei, że Bóg przywiedzie ich kiedyś do upamiętania i do poznania prawdy I że wyzwolą się z siideł diabła, który ich zmusza do pełnienia swojej woli”.

Uświadomienie swojej winy podczas upamiętania wyrażane jest przez: wyznawanie, tzn. ujawnienie przed Bogiem i świadkami swojego stanu grzesznego, a następnie żałujący za grzechy człowiek wyznaje, że nie chce już więcej grzeszyć.

Jan. 5:14

„Później spotkał go Jezus w świątyni i rzekł do niego: Oto wyzdrowiałeś; już nigdy nie grzesz, aby ci się coś gorszego nie stało”.

Jan. 8:11

„A ona odpowiedziała: Nikt, Panie! Wtedy rzekł Jezus: I Ja cię nie potępiam: Idź i odtąd już nie grzesz”.

Dz.Ap. 19:18-19

„Wielu też z tych, którzy uwierzyli, przychodziło, wyznawało i ujawniało uczynki swoje. A niemało z tych, którzy się oddawali czarnoksięstwu, zносиło księgi i paliło je wobec wszystkich; i zliczyli ich wartość i ustalili, że wynosiła pięćdziesiąt tysięcy srebrnych drachm”.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”. Jednym z elementów upamiętania (jeżeli jest to możliwe) jest zadośćuczynienie czyli wyrównanie wraz z naddatkiem tego, co się wcześniej złego uczyniło. Następnie rozwiązanie wszystkich węzłów:(rodzinnych, państwowych itd.)

Łuk. 19:8-9

„Zacheusz zaś stanął i rzekł do Pana: Panie, oto połowę majątku mojego daję ubogim, a jeśli na kim co wymusiłem, jestem gotów oddać w czwórnasób. A Jezus rzekł do niego: Dziś zbawienie stało się udziałem domu tego, ponieważ i on jest synem Abrahamowym”.

Mat. 3:8

„Wydawajcie więc owoc godny upamiętania”.

Efez. 4:22-24

„Zewleczcie z siebie starego człowieka wraz z jego poprzednim postępowaniem, którego gubią zwodnicze żądze, I odnówcie się w duchu umysłu waszego, A obleczcie się w nowego człowieka, który jest stworzony według Boga w sprawiedliwości i świętości prawdy”.

Następstwem upamiętania, które dokonuje się dzięki Słowu Bożemu oraz z Ducha Świętego, jest uwolnienie od niewoli grzechu. Następuje uspokojenie sumienia i rozumu. Człowiek, który został oświecony Słowem Bożym i wydał owoce godne upamiętania zaczyna żyć według przykazań Jezusa Chrystusa (czynić dobrze według woli Bożej). Będąc prowadzonym przez odnowione, czyste i dobre sumienie, człowiek jest gotowy zawrzeć przymierze z Bogiem (obiecuje poświęcić siebie Bogu) służąc Mu, starając się zawsze zachowywać dobre sumienie.

Hbr. 8:10-12

„Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela Po upływie owych dni, mówi Pan: Prawa moje włożę w ich umysły I na sercach ich wypiszę je, I będę im Bogiem, A oni będą mi ludem. I nikt nie będzie uczył swego ziomka Ani też swego brata, mówiąc: Poznaj Pana, Bo wszyscy mnie znać będą Od najmniejszego aż do największego z nich. Gdyż łaskawy będę na nieprawości ich, A grzechów ich nie wspomnę więcej”.

Dz.Ap. 26:20

„Lecz głosiłem najpierw tym, którzy są w Damaszku, potem w Jerozolimie i po całej krainie judzkiej, i poganom, aby się upamiętali i nawrócili do Boga i spełniali uczynki godne upamiętania”.

Upamiętanie ma moc tylko wtedy, kiedy jest wiara w ofiarę Jezusa Chrystusa na krzyżu Golgoty. On umarł za grzechy nasze i przyniósł Siebie na ofiarę przelewając swoją krew. Dlatego, że bez przelania krwi nie ma przebaczenia. Grzech przyniósł śmierć i dlatego, żeby uniknąć śmierci jest pewien wymóg, adekwatnej zamiany przelania krwi (krew, która zbawia od grzechu i śmierci).

Rzym. 3:25

„Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, skuteczną przez wiarę, dla okazania sprawiedliwości swojej przez to, że w cierpliwości Bożej pobłażliwie odniósł się do przedtem popełnionych grzechów”.

Hbr. 9:22

„A według zakonu niemal wszystko bywa oczyszczane krwią, i bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia”.

Dz.Ap. 26:18

„Aby otworzyć ich oczy, odwrócić od ciemności do światłości i od władzy szatana do Boga, aby dostąpili odpuszczenia grzechów i przez wiarę we mnie współudziału z uświęconymi”.

1 Kor. 15:3

„Najpierw bowiem podałem wam to, co i ja przejąłem, że Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism”.

2 Kor. 5:21

„On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą”.

Kol. 1:14

„W którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów”.

Efez. 1:7

„W nim mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów, według bogactwa łaski jego”.

1 Piotr. 1:18-19

„Wiedząc, że nie rzeczami znikomymi, srebrem albo złotem, zostaliście wykupieni z marnego postępowania waszego, przez ojców wam przekazanego, Lecz drogą krwią Chrystusa, jako baranka niewinnego i nieskalanego”.

Trzeci okres – chrzest wodny.

Duch Święty prowadzi oświeconego człowieka przez Słowo Boże, który otrzymał przebaczenie i uwolnienie grzechów, do chrztu wodnego na świadectwo przebaczenia i zawarcia Przymierza z Bogiem.

Chrzest wodny jest wypełnieniem woli Bożej i przykazania Jezusa Chrystusa. Nie jest to pozbycie się cielesnego brudu, ale jest prośbą do Boga o dobre sumienie. Przyjmujący chrzest, wiarą w Chrystusa ukrzyżowanego na Golgocie i pogrzebanego z grzechami całego świata pogrzebuje swojego starego człowieka i wiarą w zmartwychwskreszonego Chrystusa wychodzi z wody, jak z grobu, do nowego życia. Chrzest wodny jest świadectwem upamiętania i przebaczenia wcześniej uczynionych grzechów. Człowiek żyje nowym życiem w Jezusie Chrystusie.

Kol. 2:12

„Wraz z nim zostaliście pogrzebani w chrzcie, w którym też zostaliście wspólnie wzbudzeni przez wiarę w moc Boga, który go wzbudził z martwych”.

Rzym. 6:3-4

„Czyż nie wiecie, że my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, w śmierć jego zostaliśmy ochrzczeni? Pogrzebani tedy jesteśmy wraz z nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus wskrzeszony został z martwych przez chwałę Ojca, tak i my nowe życie prowadzili”.

Podczas chrztu wodnego należy pamiętać!

a) Chrzest wodny jest tylko dla upamiętanego grzesznika, który przyjął wiarą przebaczenie grzechów w Jezusie Chrystusie i przynosi owoce upamiętania. Owoce upamiętania są przynoszone w czasie, w którym to można zauważyć realność zwycięstwa i zmiany życia. Są przypadki, że potrzebne jest świadectwo nawet innych osób (rodzina, zborownicy) o fakcie zmiany życia katechumena. Bez owoców upamiętania chrzest stanie się formalnym aktem.

Mat. 3:8

„Wydawajcie więc owoc godny upamiętania”.

Dz.Ap. 26:20

„Lecz głosiłem najpierw tym, którzy są w Damaszku, potem w Jerozolimie i po całej krainie judzkiej, i poganom, aby się upamiętali i nawrócili do Boga i spełniali uczynki godne upamiętania”.

b) Chrzest wodny udzielamy w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, tak jak nakazał Jezus Chrystus swoim uczniom.

Mat. 28:19

„Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”

W imię Ojca – oddał swojego Syna na Zbawienie świata.

Jan. 3:16

„Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny”.

W imię Syna – oddał siebie na ofiarę za grzechy całego świata.

1 Piotr. 2:24

„On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarłszy grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was”.

W imię Ducha Świętego – zmartwychwzbudził Chrystusa.

Rzym. 8:11

„A jeśli Duch tego, który Jezusa wzbudził z martwych, mieszka w was, tedy Ten, który Jezusa Chrystusa z martwych wzbudził, ożywi i wasze śmiertelne ciała przez Ducha swego, który mieszka w was”.

c) Chrzest wodny w imię Jezusa Chrystusa upewnia katechumena w przebaczeniu grzechów, których dopuścił się w starym życiu.

Dz.Ap. 8:12

„Kiedy jednak uwierzyli Filipowi, który zwiastował dobrą nowinę o Królestwie Bożym i o imieniu Jezusa Chrystusa, dawali się ochrzcić, zarówno mężczyźni, jak i niewiasty”.

Rzym. 3:25

„Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, skuteczną przez wiarę, dla okazania sprawiedliwości swojej przez to, że w cierpliwości Bożej pobłażliwie odniósł się do przedtem popełnionych grzechów”.

Kol. 2:12

„Wraz z nim zostaliście pogrzebani w chrzcie, w którym też zostaliście wspólnie wzbudzeni przez wiarę w moc Boga, który go wzbudził z martwych”.

Dz.Ap. 22:16

„A czemu teraz, zwlekasz? Wstań, daj się ochrzcić i obmyj grzechy swoje, wezwawszy imienia jego”.

Po upamiętaniu i chrzcie wodnym chrześcijanin przez wiarę w Jezusa Chrystusa przestaje być grzesznikiem w świecie, staje się przynależnym do narodu Bożego, zaczyna zdążać do zbawienia Bożego.

Efez. 2:12-13

„Byliście w tym czasie bez Chrystusa, dalecy od społeczności izraelskiej i obcy przymierzom, zawierającym obietnicę, nie mający nadziei i bez Boga na świecie. Ale teraz wy, którzy niegdyś byliście dalecy, staliście się w Chrystusie Jezusie bliscy przez krew Chrystusową”.

1 Piotr. 2:10

„Wy, którzy niegdyś byliście nie ludem, teraz jesteście ludem Bożym, dla was niegdyś nie było zmiłowania, ale teraz umiłowania dostąpiliście”.

Chrześcijanin narodzony z wody (od Słowa Bożego) przez upamiętanie i chrzest wodny wierząc w Jezusa Chrystusa ma:

a) Przebaczenie grzechów: Chrystus przez swoją śmierć na Golgocie zapłacił za nasz dług. Upamiętanie człowieka daje prawo, przez ofiarę Chrystusa, na przebaczenie grzechów.

Dz.Ap. 22:16

„A czemu teraz, zwlekasz? Wstań, daj się ochrzcić i obmyj grzechy swoje, wezwawszy imienia jego”.

1 Jan. 2:12

„Piszę wam, dzieci, gdyż odpuszczone są wam grzechy dla imienia jego”,

Mar. 1:4

„Na pustyni wystąpił Jan Chrzciciel i głosił chrzest upamiętania na odpuszczenie grzechów”.

Rzym. 3:25

„Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, skuteczną przez wiarę, dla okazania sprawiedliwości swojej przez to, że w cierpliwości Bożej pobłażliwie odniósł się do przedtem popełnionych grzechów”.

Dz.Ap. 26:18

„Aby otworzyć ich oczy, odwrócić od ciemności do światłości i od władzy szatana do Boga, aby dostąpili odpuszczenia grzechów i przez wiarę we mnie współudziału z uświęconymi”.

b) Obmycie krwią Chrystusa: Chrystus oczyścił nas od zmytu ciała i ducha.

Hbr. 10:14

Albowiem jedną ofiarą uczynił na zawsze doskonałymi tych, którzy są uświęceni”.

Obj. 1:5

„I od Jezusa Chrystusa, który jest świadkiem wiernym, pierworodnym z umarłych i władcą nad królami ziemskimi. Jemu, który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją”.

c) Wybawienie: Wybawieni z niewoli strachu i śmierci i zatroskanego życia.

Obj. 5:9

„I zaśpiewali nową pieśń tej treści: Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu”.

1 Piotr. 1:18

„Wiedząc, że nie rzeczami znikomymi, srebrem albo złotem, zostaliście wykupieni z marnego postępowania waszego, przez ojców wam przekazanego”.

d) Usprawiedliwienie: Uwolnieni od sądu, od piekła i jeziora ognistego mamy prawo do życia zamiast śmierci.

Rzym. 5:9

„Tym bardziej więc teraz, usprawiedliwieni krwią jego, będziemy przez niego zachowani od gniewu”.

Rzym. 3:24

„I są usprawiedliwieni darmo, z łaski jego, przez odkupienie w Chrystusie Jezusie”.

e) Pojednanie z Bogiem: Chrystus przez krzyż pojednał wszystkich z Bogiem. Bóg w Chrystusie pojednał z Sobą świat, nie wspominając ich przestępstw. Człowiek odzyskuje społeczność z Bogiem.

2 Kor. 5:18-19

„A wszystko to jest z Boga, który nas pojednał z sobą przez Chrystusa i porучzył nam służbę pojednania, To znaczy, że Bóg w Chrystusie świat z sobą pojednał, nie zaliczając im ich upadków, i powierzył nam słowo pojednania”.

Rzym. 5:1

„Usprawiedliwieni tedy z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa”.

Kol. 1:20

„I żeby przez niego wszystko, co jest na ziemi i na niebie, pojednało się z nim dzięki przywróceniu pokoju przez krew krzyża jego”.

Człowiek dzięki upamiętaniu ma przebaczone grzechy, jest uwolniony od panowania diabła, jest zbawiony przez Chrystusa, przez wiarę zmartwychwzbudzony w Jezusie Chrystusie, przyjął chrzest wodny i wyznając mówi: „O śmierci, gdzież jest żądło twoje, a o piekle gdzież zwycięstwo twoje. Ja jestem wolny, zbawiony i przebaczony!”

Praobrazem tego jest naród Izraelski, który został uwolniony spod panowania faraona, przeszedł przez Morze Czerwone, które dla ich wrogów stało się grobem, będąc na drugim brzegu zaśpiewali radosną pieśń zbawienia i uwolnienia od ich ciemnych wrogów. Praobrazem klęski wojsk faraona w morzu wskazuje na klęskę diabła dzięki krzyżowi Golgoty (Hbr.2:14-15; 2Moj.14:31).

W trzech okresach: Słowo Boże, Duch Święty, wiara w Jezusa Chrystusa tj. przez upamiętanie i chrzest wodny została przygotowana, przez oczyszczenie i pokropienie krwią Chrystusa, świątynia dla Boga. Świątynia Salomona, kiedy została ukończona była czysta a wewnątrz wyłożona złotem. Po wniesieniu do świątyni Skrzyni Przymierza zstąpił obłok, kiedy Salomon zakończył modlitwę do Pana zstąpił z nieba ogień i Chwała Pańska napełniła całą świątynię, która stała się święta dzięki obecności Boga (1 Król.8:10-15).

Czwarty okres – Chrzest Duchem Świętym, który jest darem Bożym, który jest dla wszystkich wierzących. Chrzest Duchem Świętym jest narodzeniem od Ducha, o tym mówił Jezus podczas rozmowy z Nikodemem (Jan.3:3-8).

Apostoł Piotr Głosi: „Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa, a otrzymacie dar Ducha Świętego” (Dz.Ap.2:38).

Przez chrzest Duchem Świętym przychodzi Chrystus, aby zamieszkać w uprzednio przygotowanym przez Słowo i pokropienie krwią Baranka świątynię, aby tam na zawsze przebywać. Wiarą przychodzi Chrystus do serca człowieka w Duchu Świętym. Chrystus jest tym, który chrzci Duchem Świętym.

Jan. 14:23

„Odpowiedział Jezus i rzekł mu: Jeśli kto mnie miłuje, słowa mojego przestrzegać będzie, i Ojciec mój umiłuje go, i do niego przyjdziemy, i u niego zamieszkamy”.

Łuk. 3:16

„Sam Jan odpowiedział wszystkim, mówiąc: Ja chrzczę was wodą, lecz przychodzi mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów jego; On was chrzcić będzie Duchem Świętym i ogniem”.

Dz.Ap. 1:5

„Jan bowiem chrzczył wodą, ale wy po niewielu dniach będziecie ochrzczeni Duchem Świętym”.

Jezus Chrystus, kiedy został ochrzczone, wyszedł z wody i modlił się. Podczas modlitwy Duch Święty zstąpił na Niego. To nam wskazuje na obowiązkowość chrztu Duchem Świętym dla wszystkich, którzy uwierzyli i przyjęli chrzest wodny. Jezus Chrystus został poczęty od Ducha Świętego i ukazał się Świętym Synom Bożym, ale potrzebował pomazania Ducha Świętego, aby wypełnić misję, dla której On przyszedł na tę ziemię. Uczniowie Jezusa Chrystusa również zostali ochrzczeni w wodzie, ale Pan Jezus powiedział im: Nie oddalajcie się z Jerozolimy lecz oczekujcie obietnicy Ojca mojego i weźmiecie moc Ducha Świętego. Dlatego każdy kto się upamiętał i przyjął chrzest wodny powinien być ochrzczone Duchem Świętym, aby nazywać się dzieckiem Bożym i być członkiem Kościoła Chrystusa.

1 Kor. 12:13

„Bo też w jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało - czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni, i wszyscy zostaliśmy napojeni jednym Duchem”.

Chrzest Duchem Świętym zstępuje w mocy ze znakiem mówienia w innym języku (widzialne, słyszalne), tak, jak Duch podaje.

Jan. 3:8

„Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha”.

Dz.Ap. 2:1-4

„A gdy nadszedł dzień Zielonych Świąt, byli wszyscy razem na jednym miejscu. I powstał nagle z nieba szum, jakby wiejącego gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, gdzie siedzieli. I ukazały się im języki jakby z ognia, które się rozdzieliły i usiadły na każdym z nich I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch poddawał”.

Dz.Ap. 2:33

„Wywyższony tedy prawicą Bożą i otrzymawszy od Ojca obietnicę Ducha Świętego, sprawił to, co wy teraz widzicie i słyszycie”.

Dz.Ap. 10:44-46

„A gdy Piotr jeszcze mówił te słowa, zstąpił Duch Święty na wszystkich słuchających tej mowy. I zdumieni się wierni pochodzenia żydowskiego, którzy z Piotrem przyszli, że i na pogan został wylany dar Ducha Świętego; Słyszeli ich bowiem, jak mówili językami i wielbili Boga. Wtedy odezwał się Piotr”.

Praobrazem jest naród Izraelski, który to miał spotkanie z samym Bogiem i słyszał głos z gęstego obłoku u podnóża góry. Sam Bóg mówił do nich na własne uszy słyszeli Jego głos (2 Mojż.19:9). Tak i również przez Chrzest Duchem Świętym Chrystus zamieszkuje w sercu człowieka, aby kierować całym jego życiem. Ochrzczony Duchem Świętym ma osobisty kontakt z Bogiem i słyszy głos Jego, westchnienia Ducha Świętego.

Jan. 3:8

„Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha”.

Efez. 3:16-17

„By sprawił według bogactwa chwały swojej, żebyście byli przez Ducha jego mocą utwierdzeni w wewnętrznym człowieku, Żeby Chrystus przez wiarę zamieszkał w sercach waszych, a wy, wkorzeni i ugruntowani w miłości”.

W Starym Testamencie podczas poświęcenia kapłanów do służby w przybytku obowiązkiem było pomazaniem olejem. Pierwsze oddzielenie Skrzyni Przymierza (jako model Kościoła), nazywano Świętym, tam to codziennie służyli kapłani, którzy byli pomazani olejem, jest to praobraz Kościoła i służby w nim w Nowym Testamencie. Chrzest Duchem Świętym (pomazanie olejem) jest obowiązkowym warunkiem dla bycia w Kościele Jezusa Chrystusa i służby w Nim.

1 Kor. 12:13

„Bo też w jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało - czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni, i wszyscy zostaliśmy napojeni jednym Duchem”.

3 Mojż. 21:12

„Nie wyjdzie ze świątyni, by nie zbezcześcić świątyni swego Boga, gdyż jest poświęcony oliwą namaszczenia swego Boga. Jam jest Pan”.

3 Mojż. 8:12

„Wylał nieco oliwy do namaszczenia na głowę Aarona i namaścił go, aby go poświęcić”.

Chrzest Duchem Świętym – jest darem Bożym, obietnicą Ojca i Syna w Starym i Nowym Testamencie.

Izaj. 44:3

„Gdyż wyleję wody na spieczoną ziemię i strumienie na suchy ląd; wyleję mojego Ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje latorośle”.

Joel. 3:1-2

„A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia. Także na sługi i służebnice wyleję w owych dniach mojego Ducha”.

Jan. 16:7 i 13

„Lecz Ja wam mówię prawdę: Lepiej dla was, żebym Ja odszedł. Bo jeśli nie odejdę, Pocieszyciel do was nie przyjdzie, jeśli zaś odejdę, pošlę go do was. Lecz gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę, bo nie sam od siebie mówić będzie, lecz cokolwiek usłyszy, mówić będzie, i to, co ma przyjść, wam oznajmi”.

Dar Ducha Świętego jest dla wszystkich wierzących i otrzymuje się w imieniu Jezusa Chrystusa. Ciało nasze są świątynią dla przyjęcia Ducha Świętego.

Dz.Ap. 2:38-39

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła”.

Dz.Ap. 2:38-39

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła”.

1 Kor. 3:16

„Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was?”

Aby otrzymać Chrzest Duchem Świętym musi być wiara w Jezusa Chrystusa oraz przebywanie w Jego nauce, oraz chcenie i pragnienie wyrażane w modlitwie zanoszonej do Boga o napełnienie Duchem Świętym.

Jan. 7:37-39

„A w ostatnim, wielkim dniu święta stanął Jezus i głośno zawołał: Jeśli kto pragnie, niech przyjdzie do mnie i pije. Kto wierzy we mnie, jak powiada Pismo, z wnętrza jego popłyną rzeki wody żywej. A to mówił o Duchu, którego mieli otrzymać ci, którzy w niego uwierzyli; albowiem Duch Święty nie był jeszcze dany, gdyż Jezus nie był jeszcze uwielbiony”.

Łuk. 11:13

„Jeśli więc wy, którzy jesteście źli, umiecie dobre dary dawać dzieciom swoim, o ileż bardziej Ojciec niebieski da Ducha Świętego tym, którzy go proszą”.

Jan. 14:23

„Odpowiedział Jezus i rzekł mu: Jeśli kto mnie miłuje, słowa mojego przestrzegać będzie, i Ojciec mój umiłuje go, i do niego przyjdziemy, i u niego zamieszkamy”.

A więc przez powołanie, upamiętanie wiarą w Jezusa Chrystusa, chrzest wodny i chrzest Duchem Świętym dokonuje się proces narodzenia na nowo od wody i Ducha. Człowiek staje się synem Bożym, członkiem Kościoła Chrystusa i dziedzicem życia wiecznego.

Narodzony na nowo otrzymał od Boga:

a) **Uświęcenie** - mocą uświęcenia jest Duch Święty.

1 Kor. 6:11

„A takimi niektórzy z was byli; aleście obmyci, uświęceni, i usprawiedliwieni w imieniu Pana Jezusa Chrystusa i w Duchu Boga naszego”.

2 Tes. 2:13

„My jednak powinniśmy dziękować Bogu zawsze za was, bracia, umiłowani przez Pana, że Bóg wybrał was od początku ku zbawieniu przez Ducha, który uświęca, i przez wiarę w prawdę”.

b) **Usynowienie** – Duch Święty – Duch usynowienia.

Rzym. 8:15-16

„Wszak nie wzięliście ducha niewoli, by znowu ulegać bojaźni, lecz wzięliście ducha synostwa, w którym wołamy: Abba, Ojcze! Ten to Duch świadczy wspólnie z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy”.

c) **Pomazanie** – daje prawo być królewskim kapłaństwem.

1 Jan. 2:20

„A wy macie namaszczenie od Świętego i wiecie wszystko”.

2 Kor. 1:21

„Tym zaś, który nas utwierdza wraz z wami w Chrystusie, który nas namaścił, jest Bóg”.

Obj. 1:6

„I uczynił nas rodem królewskim, kapłanami Boga i Ojca swojego, niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen”.

d) **Świadectwo** – daje prawo do życia wiecznego i wejścia do miasta przez bramę.

Dz.Ap. 15:8

„Bóg też, który zna serca, przyznał się do nich, dając im Ducha Świętego jak i nam”.

1 Jan. 5:9-10

„Jeżeli świadectwo ludzkie przyjmujemy, to tym bardziej świadectwo Boże, które jest wiarygodniejsze; a to jest świadectwo Boga, że złożył świadectwo o swoim Synu. Kto wierzy w Syna Bożego, ma świadectwo w sobie. Kto nie wierzy w Boga, uczynił go kłamcą, gdyż nie uwierzył świadectwu, które Bóg złożył o Synu swoim”.

Obj. 22:4

„I oglądać będą jego oblicze, a imię jego będzie na ich czołach”.

e) **Pieczęć** - potwierdzenie osiągniętego prawa do życia wiecznego z Bogiem w obietnicy Ducha Świętego.

Efez. 1:13

„W nim i wy, którzy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię zbawienia waszego, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym”.

2 Kor. 1:22

„Który też wycisnął na nas pieczęć i dał zadatek Ducha do serc naszych”.

Efez. 4:30

„A nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym jesteście zapieczętowani na dzień odkupienia”.

f) **Zadatek – gwarancja** - prawo do pełnego dziedzictwa.

2 Kor. 1:22

„Który też wycisnął na nas pieczęć i dał zadatek Ducha do serc naszych”.

2 Tym. 1:14

„Tego, co ci dobrego powierzono, strzeż przez Ducha Świętego, który mieszka w nas”.

2 Kor. 5:5

„A tym, który nas do tego właśnie przysposobił, jest Bóg, który nam też dał jako rękojmię Ducha”.

Efez. 1:14

„Który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego”.

g) Zapisany do Księgi Baranka i posiadający prawo do dziedzictwa.

Łuk. 10:20

„Wszakże nie z tego się radujcie, iż duchy są wam podległe, radujcie się raczej z tego, iż imiona wasze w niebie są zapisane”.

Obj. 13:8

„I oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy ziemi, każdy, którego imię nie jest od założenia świata zapisane w księdze żywota Baranka, który został zabity”.

Obj. 21:27

„I nie wejdzie do niego nic nieczystego ani nikt, kto czyni obrzydliwość i kłamie, tylko ci, którzy są zapisani w księdze żywota Baranka”.

Pytania do tematu:

1. Co oznacza narodzenie na nowo? Co to jest narodzenie z wody? A co to narodzenie z Ducha?
2. Dlaczego narodzenie na nowo jest obowiązkowe?
3. Wymień cztery okresy, w których grzesznik staje się dzieckiem Bożym.
4. Co to jest upamiętanie?
5. Co oznacza chrzest wodny?
6. Dlaczego jest obowiązkowy chrzest Duchem Świętym?
7. Co otrzymał od Boga narodzić na nowo?

5. Kościół Chrystusa - Podstawowe zrozumienie.

1. Założycielem Kościoła – jest Jezus Chrystus.

On jest tym kamieniem węgielnym a nauka Apostołów to podstawa w budowaniu Kościoła. Po swoim wniebowstąpieniu Jezus Chrystus zostawił na ziemi możliwość dla zbawienia ludzkości, tzn. Swoj Kościół.

Mat. 16:18

„A Ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go”.

Dz.Ap. 20:28

„Miejcie pieczę o samych sobie i o całą trzodę, wśród której was Duch Święty ustanowił biskupami, abyście paśli zbór Pański nabyty własną jego krwią”.

Kościół jest ugruntowany nauką Jezusa Chrystusa, przekazaną przez świętych Apostołów. Nauka dwunastu Apostołów to – podstawa Kościoła. Cała nauka Apostolska i ich życzenia – jest to wola Bożą, wyrażoną w świętych przykazaniach, przez Jezusa Chrystusa. Apostołowie wypełnili podstawowe polecenie w budowaniu Kościoła, napisanym w świętych Pismach, które są podstawach budowania.

Izaj. 28:16

„Dlatego tak mówi Wszechmocny, Pan: Oto Ja kładę na Syjonie kamień, kamień wypróbowany, kosztowny kamień węgielny, mocno ugruntowany: Kto wierzy, ten się nie zachwieje”.

Dz.Ap. 4:11

„On to jest owym kamieniem odrzuconym przez was, budujących, On stał się kamieniem węgielnym”.

Efez. 3:2-5

„Bo zapewne słyszeliście o darze łaski Bożej, która mi została dana dla waszego dobra, Że przez objawienie została mi odsłonięta tajemnica, jak to powyżej krótko opisałem. Czytając to, możecie zrozumieć moje pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, Która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez Ducha objawiona jego świętym apostołom i prorokom”.

Efez. 2:20-21

„Zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus, Na którym cała budowa mocno spojona rośnie w przybytek święty w Panu”.

Obj. 21:14

„A mur miasta miał dwanaście kamieni węgielnych, na nich dwanaście imion dwunastu apostołów Baranka”.

2. Kościół narodził się za pośrednictwem Ducha Świętego w Pięćdziesiątym dniu po zmartwychwstaniu Pana Jezusa (dzień Zielonych Świąt). Duch Święty jest założycielem i opiekunem Kościoła. On utwierdza w świętości, jest pieczęcią synostwa, jest zadatkiem dziedzictwa i mocą zmartwychwstania.

Dz.Ap. 2:1-4

„A gdy nadszedł dzień Zielonych Świąt, byli wszyscy razem na jednym miejscu. I powstał nagle z nieba szum, jakby wiejącego gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, gdzie siedzieli. I ukazały się im języki jakby z ognia, które się rozdzieliły i usiadły na każdym z nich I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch poddawał”.

Efez. 1:13-14

„W nim i wy, którzy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię zbawienia waszego, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, Który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego”.

Kościół Jezusa Chrystusa posiada swój wewnętrzny ustrój i opiera się na postawionych przez Ducha Świętego sługach Chrystusowych (pasterzy), których to celem jest przekazać całą wolę Bożą i chronić przed wszelkimi zabłądzeniami lub nieewangelicznymi naukami. Pasterze Kościoła są odpowiedzialni przed Chrystusem – który jest Arcypasterzem, aby paść Boże stado ochotczo po Bożemu, bez jakichkolwiek korzyści i nie dopuszczając do stanu panowania nad trzodą. Członkowie Kościoła powinni ulegać pasterzom według Słowa Bożego, wiedząc o tym, że Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym okazuje łaskę. Każdy chrześcijanin powinien być członkiem lokalnego Kościoła i okazywać pokorę lokalnym pasterzom.

1 Piotr. 5:2-5

„Paście trzodę Bożą, która jest między wami, nie z przymusu, lecz ochotnie, po Bożemu, nie dla brzydkiego zysku, lecz z oddaniem, Nie jako panujący nad tymi, którzy są wam poruczeni, lecz jako wzór dla trzody. A gdy się objawi Arcypasterz, otrzymacie niezwiędłą koronę chwały. Podobnie, młodzi, bądźcie ulegli starszym; wszyscy zaś przyobleczcie się w szatę pokory względem siebie, gdyż Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje”.

Dz.Ap. 20:27-28

„ Nie uchylałem się bowiem od zwiastowania wam całej woli Bożej. Miejcie pieczę o samych siebie i o całą trzodę, wśród której was Duch Święty ustanowił biskupami, abyście paśli zbór Pański nabyty własną jego krwią”.

Dz.Ap. 20:32

„A teraz poruczam was Panu i słowu łaski jego, które ma moc zbudować i dać wam dziedzictwo między wszystkimi uświęconymi”.

Od dnia Pięćdziesiątego, przez wiarę w Jezusa Chrystusa, po omyciu Jego Krwią i chrzcie Duchem Świętym, rozpoczął swoją działalność Kościół Syna i Ojca, który został pozyskany dla Chrystusa dzięki Jego przelanej krwi.

3. Kościół w Ewangelicznym zrozumieniu to nie tylko zjednoczenie ludzi wierzących w Jezusa Chrystusa, ale jest zjednoczeniem dzieci Bożych, przyjmujących całą pełnię Jego nauk. Dlatego to pierwszych uczniów nazwano „uczniami Jezusa Chrystusa”. Pismo nazywa Kościół wielkim zgromadzeniem, mające znaczenie świętującego zgromadzenia, które uwielbia Jezusa Chrystusa, będąc w nierozzerwalnym kontakcie z Nim. Bóg nazywa Kościół Królewskie Kapłaństwo, dlatego że dzieci narodzone u króla, według prawa przysługującemu im są dziećmi królewskimi (księżętami), a dzieci, które narodziły się w domu arcykapłana mają pierwszeństwo być kapłanami. Kościół narodził się w Pięćdziesiątym dniu po zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa i dlatego członkowie Kościoła według prawa narodzenia na nowo stają się królewskim kapłaństwem.

Tak jak w przypadku królów i kapłanów, którzy to królowali i kierowali narodem Izraelskim, tak również i Kościół Chrystusa będzie królować nad zbawionymi narodami, które to zamieszkają na nowej ziemi, której stolicą będzie Niebiański Jeruzalem. Miejsce społeczności człowieka z Bogiem. Kościół jest również nazwany „pierwociny”. Chrystus jest pierworodny a my jesteśmy Jego dziećmi, tworzymy razem z nim jedno ciało, dla wszystkich pierworodnych należy się błogosławieństwo i dziedzictwo. Kościół otrzyma najwyższą nagrodę, ze wszystkich zbawionych, będzie miał miejsce obok Syna Bożego w chwale Jego, w nowym niebie.

Dz.Ap. 11:26

„A gdy go znalazł, przyprowadził go do Antiochii. I tak się ich sprawy ułożyły, że przez cały rok przebywali razem w zborze i nauczali wielu ludzi; w Antiochii też nazwano po raz pierwszy uczniów chrześcijanami”.

Obj. 21:2-3

„I widziałem miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak przyozdobiona oblubienica dla męża swego. I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi”.

2 Piotr. 2:13

„I poniosą karę za nieprawość. Oddawanie się w dzień rozpuście uważają za rozkosz, a gdy współbiesiadują z wami, są zakałą i hańbą, ponieważ nurzają się w swoich pożądliwościach”.

Hbr. 12:22-23

„Lecz wy podeszłście do góry Syjon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalem niebieskiego i do niezliczonej rzeszy aniołów, do uroczystego zgromadzenia I zebrania pierworodnych, którzy są zapisani w niebie, i do Boga, sędziego wszystkich, i do duchów ludzi sprawiedliwych, którzy osiągnęli doskonałość”.

Obj. 21:24

„I chodzić będą narody w światłości jego, a królowie ziemi wносить będą do niego chwałę swoją”.

Obj. 5:9-10

„I zaśpiewali nową pieśń tej treści: Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu, I uczyniłeś z nich dla Boga naszego ród królewski i kapłanów, i będą królować na ziemi”.

Obj. 1:5-6

„I od Jezusa Chrystusa, który jest świadkiem wiernym, pierworodnym z umarłych i władcą nad królami ziemskimi. Jemu, który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją, I uczynił nas rodem królewskim, kapłanami Boga i Ojca swojego, niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen”.

Rzym. 8:29

„Bo tych, których przedtem znał, przeznaczył właśnie, aby się stali podobni do obrazu Syna jego, a On żeby był pierworodnym pośród wielu braci”.

1 Piotr. 2:9

„Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości”.

2 Kor. 6:18

„I będę wam Ojcem, a wy będziecie mi synami i córkami, mówi Pan Wszechmogący”.

4. Słowo „Kościół” (z greki *Eklesia* – zebranie) jest użyte w Nowym Testamencie odnosząc się do dużych zebrań wierzących, mniejszych grup lokalnych oraz grup spotykających się w domach.

Mat. 16:18

„A Ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go”.

Dz.Ap. 9:31

„Tymczasem kościół, budując się i żyjąc w bojaźni Pańskiej, cieszył się pokojem po całej Judei, Galilei i Samarii, i wspomagany przez Ducha Świętego, pomnażał się”.

Rzym. 16:3-5

„Pozdrówcie Pyskę i Akwilę, współpracowników moich w Chrystusie Jezusie, Którzy za moje życie szyi swej nadstawili, którym nie tylko ja sam dziękuję, ale i wszystkie zbory pogańskie, Także zbór, który jest w ich domu. Pozdrówcie Epeneta, umiłowanego mojego, który jest pierwszym wierzącym w Chrystusa w Azji”.

5. Kościół jest ciałem Jezusa Chrystusa, a On jest jego głową.

To oznacza jedność wzajemnych powiązań w ciele (Kościół) i poddanie głowie (Chrystusowi). Kierowanie i prowadzenie Kościoła Jezusa Chrystusa jest dzięki Duchowi Świętemu.

Rzym. 8:9

„Ale wy nie jesteście w ciele, lecz w Duchu, jeśli tylko Duch Boży mieszka w was. Jeśli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten nie jest jego”.

Efez. 1:22-23

„I wszystko poddał pod nogi jego, a jego samego ustanowił ponad wszystkim Głową Kościoła, Który jest ciałem jego, pełnią tego, który sam wszystko we wszystkim wypełnia”.

1 Kor. 12:27

„Wy zaś jesteście ciałem Chrystusowym, a z osobna członkami”.

Kol. 1:18

„On także jest Głową Ciała, Kościoła; On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim był pierwszy”.

6. Chrystus i Kościół tworzą jedno ciało, jeden organizm i są jednego Ducha.

To wskazuje nam na nierozzerwalny związek Kościoła z Chrystusem. Praobrazem jest dla nas pierwszy człowiek „Adam”. W nim, w jego kości była jego żona Ewa. Podczas nocnego snu Bóg wyjął z niego jedno żebro i utworzył kobietę, którą przyprowadził do Adama. Ewa jest owocem cierpień Adama, jest kością jego ciała. A o Chrystusie mówi Pismo, że jest drugim człowiekiem, który przyszedł z nieba, jest pierwszym ze wszystkich ludzi, na Golgocie zasnął snem śmierci, gdzie było przebite jego żebro. Dlatego oblubienica, tj. Małżonka Baranka jest owocem Jego cierpienia. Ona narodziła się po Jego zmartwychwstaniu i jest kością kości i ciałem z ciała Jego, napełniona Duchem Jego.

Efez. 5:30-32

„Gdyż członkami ciała jego jesteśmy. Dlatego opuści człowiek ojca i matkę, i połączy się z żoną swoją, a tych dwoje będzie jednym ciałem. Tajemnica to wielka, ale ja odnoszę to do Chrystusa i Kościoła”.

1 Kor. 6:17

„ Kto zaś łączy się z Panem, jest z nim jednym duchem”.

1 Kor. 15:45-47

„Tak też napisano: Pierwszy człowiek Adam stał się istotą żywą, ostatni Adam stał się duchem ożywiającym. Wszakże nie to, co duchowe, jest pierwsze, lecz to, co cielesne, potem dopiero duchowe. Pierwszy człowiek jest z prochu ziemi, ziemski; drugi człowiek jest z nieba”.

1 Kor. 15:48-49

„Jaki był ziemski człowiek, tacy są i ziemscy ludzie; jaki jest niebieski człowiek, tacy są i niebiescy. Przeto jak nosiliśmy obraz ziemskiego człowieka, tak będziemy też nosili obraz niebieskiego człowieka”.

7. Kościół – to Dom i Świątynia Boża – filar i utwierdzenie prawdy.

Dom Boży – jest miejscem obecności Boga. Jedyne miejsce, w którym znajduje się Bóg to jest Kościół.

Świątynia Boża – uporządkowujący, wzrastający, miejsce, w którym oddaje się chwałę Chrystusowi. Kościół napętnia się i buduje w świętą świątynię w Panu z żywych kamieni, w dom duchowy. Ciała nasze są świątynią żyjącego w nas Świętego Ducha, każdy chrześcijanin z osobna wchodzący do Kościoła staje się świątynią Bożą. Chrystus i Duch Święty pracują nad każdym z osobna, aby wszyscy byli święci, bez zmyślenia przed Chrystusem wspólnie tworząc świątynię Bożą, chwalebny Kościół, nadzwyczajne zebranie.

Kościół jako filar i utwierdzający prawdę – świat odrzucił prawdę, a Kościół ją przyjął i utwierdzana ziemi pośród różnych złych nauk i zabłądzeń. Kto pragnie znaleźć prawdę to może ją znaleźć w Kościele Chrystusa, który jak filar wznosi się nad tym światem.

1 Kor. 3:16-17

„Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest święta, a wy nią jesteście”.

Hbr. 3:6

„Lecz Chrystus jako syn był ponad domem jego; a domem jego my jesteśmy, jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność i chwalebną nadzieję”.

1 Tym. 3:15

„Gdyby jednak przyjście moje się odwlokło, to masz wiedzieć, jak należy postępować w domu Bożym, który jest Kościołem Boga żywego, filarem i podwaliną prawdy”.

Efez. 2:21

„Na którym cała budowa mocno spojona rośnie w przybytek święty w Panu”.

8. Kościół to oblubienica i małżonka Jezusa Chrystusa.

Kościół został wybrany dla Chrystusa przed stworzeniem świata jako oblubienica. To wskazuje na wzajemną miłość. Chrystus z miłości umarł za Kościół, aby Go uświęcić. Kościół chroni swoją wierność i przygotowuje się na spotkanie z Chrystusem zachowując świętość otrzymaną od Chrystusa. Kościół jest wybrany do życia z Chrystusem, w nowym niebie, jako małżonka dzieląca z Nim miejsce najświętsze, wybrany do królowania z Chrystusem, do chwały tronu Ojca i Syna.

Efez. 5:25-27

„Mężowie, miłujcie żony swoje, jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie, Aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo, Aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmazy lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany”.

Obj. 19:7

„Weselmy się i radujmy się, i oddajmy mu chwałę, gdyż nastąpiło wesele Baranka, i oblubienica jego przygotowała się”.

Obj. 21:9

„I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, którzy mieli siedem czas, napęcznionych siedmiu ostatecznymi plagami, i tak się do mnie odezwał: Chodź, pokażę ci oblubienicę, małżonkę Baranka”.

Efez. 5:27

„Aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmazy lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany”.

9. Praobraz Kościoła w Starym Testamencie to góra Syjon.

Syjon – to twierdza w Jeruzalem, miasto Dawidowe, do którego wniósł arkę przymierza. Na Syjonie znajdowali się król oraz arcykapłan. Kościół to królewskie kapłaństwo, które składa się królów i kapłanów. Od tego zdarzenia kiedy Król Dawid wniósł na Syjon arkę Przymierza jednocześnie modlili się do Boga królowie Izraela, jak i kapłani, a góra Syjon to praobraz Kościoła.

Hbr. 12:22

„Lecz wy podeszłście do góry Syjon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalem niebieskiego i do niezliczonej rzeszy aniołów, do uroczystego zgromadzenia”.

2 Sam. 5:7

„Dawid jednak zdobył twierdzę Syjon; jest ona miastem Dawida”.

2 Sam. 6:12

„A gdy doniesiono królowi Dawidowi: Pan błogosławi domowi Obeda Edomczyka i wszystkiemu, co do niego należy, ze względu na Skrzynię Bożą, wyruszył Dawid i sprowadził Skrzynię Bożą z domu Obeda Edomczyka do Miasta Dawida z radością”.

1 Król. 8:1

„Wtedy zgromadził Salomon starszych izraelskich i wszystkich naczelników plemion, przywódców rodów izraelskich, u siebie, u króla Salomona w Jeruzalem, aby przenieść Skrzynię Przymierza Pańskiego z Miasta Dawida, czyli Syjonu”.

10. Kościół ma trzy podstawowe zadania do wypełnienia na ziemi.

- 1). Ocenic doskonałą miłość Boga Ojca I uwielbić Go za zbawienie, darowane w Jezusie Chrystusie na Golgocie.
- 2). Ogłosić ludziom dalekim czy to bliskim zbawienie Chrystusa, zwiastując Ewangelię.
- 3). Jednocześnie zachowując świętość daną Chrystusem przez jego Słowo, Krew i Ducha Świętego.

Pytania do tematu:

1. Jak nazywa się budowla zostawiona przez Jezusa Chrystusa na ziemi dla zbawienia ludzi?
2. Kiedy narodził się Kościół?
3. Co to jest Kościół?
4. Wymień dwie nazwy zastępujące słowo „kościół” w Nowym Testamencie?
5. Kto jest głową Kościoła?
6. Jakie przeznaczenie jest dla Kościoła w wieczności?
7. Dlaczego Syjon jest praobrazem Kościoła?
8. Wymień trzy podstawowe cele Kościoła, które ma do wypełnienia na ziemi?
9. Jakie są praobrazy Kościoła Chrystusa w Piśmie Świętym?

6. Uświęcenie Kościoła Chrystusowego.

Grzesznik, któremu to Bóg w jego rozumie oddzielił światło od ciemności, wiarą przyjął Jezusa Chrystusa w swoje serce, przez upamiętanie się zostawia poprzedni obraz życia w tym świecie, grzeszny obraz życia, przez wiarę w Jezusa Chrystusa otrzymuje chrzest wodny, otrzymuje chrzest Duchem Świętym i zostaje członkiem Kościoła Chrystusa, i całe swoje życie poświęca służbie Bogu, zachowując siebie w miłości Bożej dla życia wiecznego.

Judy 1:20-21

„Ale wy, umiłowani, budujcie siebie samych w oparciu o najświętszą wiarę waszą, módlcie się w Duchu Świętym. Zachowujcie siebie samych w miłości Bożej, oczekując miłosierdzia Pana naszego Jezusa Chrystusa, ku życiu wiecznemu”.

1. Podstawą w służbie Bogu jest świętość.

Obowiązkiem członków Kościoła Chrystusowego, którzy pojednali się z Bogiem i zawarli z Nim przymierze jest chronienie siebie w świętości Bożej, którą otrzymaliśmy przez ofiarę Syna Swojego i przez uświęcenie Ducha. Święty (według słów) duchowo i cieleśnie czysty i doskonały. W Starym i Nowym Testamencie słowo Święty w niektórych przypadkach ma znaczenie jako oddzielony do specjalnego celu, użycia, od grzechu grzeszników i tego świata itd.

3 Mojż. 20:26

„Będziecie mi więc świętymi, bo Ja jestem święty, Ja, Pan, i oddzieliłem was od innych ludów, abyście byli moimi”.

4 Mojż. 8:14; 17

„I tak oddziolisz Lewitów spośród synów izraelskich, i Lewici będą należeć do mnie. Moim bowiem jest każdy pierworodny wśród synów izraelskich, zarówno z ludzi jak z bydła. W dniu, kiedy pobiłem wszystkich pierworodnych w ziemi egipskiej, poświęciłem ich sobie”.

Hbr. 7:26

„Takiego to przystało nam mieć arcykapłana, świętego, niewinnego, nieskalanego, odłączonego od grzeszników i wywyższonego nad niebiosy”.

Świętość jest charakterem świętego, który przebywa w zakonie Bożym, w wypełnianiu Jego woli, jest czysty od zmazy ciała i ducha.

1 Kor. 7:19

„Obrzezanie nie ma żadnego znaczenia i nieobrzezanie nie ma żadnego znaczenia, ale tylko przestrzeganie przykazań Bożych”.

2 Kor. 7:1

„Mając tedy te obietnice, umiłowani, oczyśćmy się od wszelkiej zmazy ciała i ducha, dopełniając świętobliwości swojej w bojaźni Bożej”.

1 Tes. 4:4

„Aby każdy z was umiał utrzymać swe ciało w czystości i w poszanowaniu”.

1 Jan. 5:18

„Wiemy, że żaden z tych, którzy się z Boga narodzili, nie grzeszy, ale że Ten, który z Boga został zrodzony, strzeże go i zły nie może go tknąć”.

Hbr. 13:21

„Niech was wyposaży we wszystko dobre, abyście spełnili wolę jego, sprawując w nas to, co miłe jest w oczach jego, przez Jezusa Chrystusa, któremu niech będzie chwała na wieki wieków. Amen”.

1 Piotr. 1:14-16

„Jako dzieci posłuszne nie kierujcie się pożądliwościami, jakie poprzednio wami władały w czasie nieświadomości waszej, Lecz za przykładem świętego, który was powołał, sami też bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym, Ponieważ napisano: Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty”.

Obj. 16:15

„Oto przychodzę jak złodziej; błogosławiony ten, który czuwa i pilnuje szat swoich, aby nie chodzić nago i aby nie widziano sromoty jego”.

Przeciwieństwem świętości – jest grzech. Grzechem jest złamanie prawa Bożego, życiem nie według woli Bożej. Udziałem grzeszników jest druga śmierć.

1 Jan. 5:17

„Wszelka nieprawość jest grzechem; lecz nie każdy grzech jest śmiertelny”.

1 Jan. 3:4

„Każdy kto popełnia grzech, i zakon przestępuje, a grzech jest przestępstwem zakonu”.

Rzym. 6:23

„Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”.

Prarodzicem grzechu jest diabeł, który pierwszy zgrzeszył i nie poddał się woli Bożej, za co został usunięty z miejsca obecności Boga.

1 Jan. 3:8

„Kto popełnia grzech, z diabła jest, gdyż diabeł od początku grzeszy. A Syn Boży na to się objawił, aby zniweczyć dzieła diabelskie”.

Izaj. 14:12-15

„O, jakże spadłeś z nieba, ty, gwiazdo jasna, synu jutrzeńki! Powalony jesteś na ziemię, pogromco narodów! A przecież to ty mawiałeś w swoim sercu:
Wstąpię na niebiosy, swój tron wyniosę ponad gwiazdy.
Boże i zasiadę na górze narad, na najdalszej północy.
Wstąpię na szczyty obłoków, zrównam się z Najwyższym.
A oto strącony jesteś do krainy umarłych, na samo dno przepaści”.

Ezech. 28:14-15

„Obok cheruba, który bronił wstępu, postawiłem cię; byłeś na świętej górze Bożej, przechadzałeś się pośród kamieni ognistych. Nienagannym byłeś w postępowaniu swoim od dnia, gdy zostałeś stworzony, aż dotąd, gdy odkryto u ciebie niegodziwość”.

Przez nie poddanie się woli Bożej narodził się grzech, który wszedł na świat (niepoddanie się i sprzeciwienie woli Bożej), a przez grzech jest śmierć. Człowiek stał się istotą śmiertelną za sprawą grzechu.

Rzym. 5:12

„Przeto jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła, bo wszyscy zgrzeszyli”.

2. Kościół to zebranie świętych, naród święty, powołany do cudownej światłości. Świętości nie zdobywa się, jest ona darem dla Kościoła Jezusa Chrystusa. Wchodzący do Kościoła Chrystusowego nazywają się „święci”, jak dzieci Boże, narodzeni przez świętego Boga dzięki ofierze Syna Bożego i Ducha Świętego. Apostoł wielokrotnie nazywa Kościół w swoich listach „święci”.

Efez. 1:1

„Paweł, z woli Bożej apostoł Chrystusa Jezusa, do świętych w Efezie i wierzących w Chrystusa Jezusa”.

Kol. 1:2

„Do świętych i wierzących braci w Chrystusie, którzy są w Kolosach: Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego i od Pana Jezusa Chrystusa”.

Hbr. 3:1

„Przeto, bracia święci, współuczestnicy powołania niebieskiego, zważcie na Jezusa, posłańca i arcykapłana naszego wyznania”.

2 Piotr. 1:10

„Dlatego, bracia, tym bardziej dołóżcie starań, aby swoje powołanie i wybranie umocnić; czyniąc to bowiem, nigdy się nie potkniecie”.

1 Jan. 3:1-2

„Patrzcie, jaką miłość okazał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi i nimi jesteśmy. Dlatego świat nas nie zna, że jego nie poznał. Umiłowani, teraz dziećmi Bożymi jesteśmy, ale jeszcze się nie objawiło, czym będziemy. Lecz wiemy, że gdy się objawi, będziemy do niego podobni, gdyż ujrzymy go takim, jakim jest”.

2 Tym. 1:9

„Który nas wybawił i powołał powołaniem świętym, nie na podstawie uczynków naszych, lecz według postanowienia swojego i łaski, danej nam w Chrystusie Jezusie przed dawnymi wiekami”.

Uświęcenie Kościoła – jest drogą do doskonałości. Święty niech się uświęca – jest to zakon do zachowania siebie w świętości Bożej, którą Bóg dał swoim dzieciom przez narodzenie od Słowa Bożego i Ducha Świętego.

Obj. 22:11

„Kto czyni nieprawość, niech nadal czyni nieprawość, a kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca”.

3. Pismo Święte pokazuje na dwie prawidłowe drogi uświęcenia Kościoła Chrystusowego. I znając to prawo- jako podstawa poznania woli Bożej.

A/ Pierwszy zakon. Chronienie siebie od zmazy ducha i ciała.

B/ Drugi zakon. Uświęcenie grzesznych członków Kościoła.

A/ Chronienie siebie od zmazy ducha i ciała.

To oznacza: stałe przebywanie w zakonie Bożym i wypełnianie Jego woli, nie dopuszczając do zmazy ciała i ducha.

2 Kor. 7:1

„Mając tedy te obietnice, umiłowani, oczyśćmy się od wszelkiej zmazy ciała i ducha, dopełniając świętobliwości swojej w bojaźni Bożej”.

1 Tes. 4:4

„Aby każdy z was umiał utrzymać swe ciało w czystości i w poszanowaniu”.

1 Jan. 3:6

„Każdy, kto w nim mieszka, nie grzeszy; każdy, kto grzeszy, nie widział go ani go nie poznał”.

1 Jan. 5:18

„Wiemy, że żaden z tych, którzy się z Boga narodzili, nie grzeszy, ale że Ten, który z Boga został zrodzony, strzeże go i zły nie może go tknąć”.

Obj. 7:14

„I rzekłem mu: Panie mój, ty wiesz. A on rzekł do mnie: To są ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i wyprali szaty swoje, i wybielili je we krwi Baranka”.

Wyprali szaty swoje – jest to obmycie grzesznika Słowem Bożym i Krwią przez upamiętanie i ofiarę Chrystusa na Golgocie.

Wybielili szaty swoje – jest to stałe prawo uświęcenia świętych, umytych krwią Jezusa Chrystusa.

Zmaza ciała – są to grzechy pochodzące od cielesnych pragnień ludzkich (pożądliwość), które zabrudzają człowieka, np. cudzołóstwo, seksualna pożądliwość, wszeteczeństwo, nieczystość, rozpusta, pijaństwo, palenie tytoniu itp.

Zmaza ducha – są to grzechy, które zawładniają rozum i wnętrze człowieka, np. Pycha, sława, obłuda, egoizm, zazdrość, nienawiść, kłamstwo, oszustwo, miłość pieniędzy itp. Człowiek Kościoła Chrystusowego powinien duchem panować nad ciałem i w końcu zwyciężyć każdą zmazę ciała i ducha nie dopuszczając świadomego grzechu.

Rzym. 8:1

„Przeto teraz nie ma żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie”.
Bo zakon Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, uwolnił cię od zakonu grzechu i śmierci”.

W Słowie Bożym są dwa miejsca, które mówią, że narodzony z Boga nie grzeszy i nie może grzeszyć:

I.

1 Jan. 3:9

„Kto z Boga się narodził, grzechu nie popełnia, gdyż posiew Boży jest w nim, i nie może grzeszyć, gdyż z Boga się narodził”.

Posiew Boży – oznacza Słowo Boże, które przebywa w sercu człowieka sprawując rolę filtra, który nie dopuszcza grzechu do serca. W myślach człowieka może pojawić się pożądlivość grzeszna, ale chrześcijanin chroni swoje serce Słowem Bożym przebywającym w nim.

Przyp. 4:23

„Czuźniej niż wszystkiego innego strzeż swego serca, bo z niego tryska źródło życia!”

Ps. 119:9-11

„Jak zachowa młodzieniec w czystości życie swoje? Gdy przestrzegać będzie słów twoich.
Z całego serca szukam ciebie, Nie daj mi zboczyć od przykazań twoich!
W sercu moim przechowuję słowo twoje, Abym nie zgrzeszył przeciwko tobie”.

II.

1 Jan. 5:18

„Wiemy, że żaden z tych, którzy się z Boga narodzili, nie grzeszy, ale że Ten, który z Boga został zrodzony, strzeże go i zły nie może go tknąć”.

Narodzony od Boga nie grzeszy – nie jest to automatyczne działanie, ale świadome chronienie siebie według słowa Bożego w różnych sytuacjach i pożądliwościach, nie dopuszczając do grzesznych pożądań, które mogą doprowadzić do zniewolenia i zwiedzenia.

Jak. 1:14-15

„Lecz każdy bywa kuszony przez własne pożądliwości, które go pociągają i nęcą;
Potem, gdy pożądliwość pocznie, rodzi grzech, a gdy grzech dojrzeje, rodzi śmierć”.

Hbr. 8:10

„Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela Po upływie owych dni, mówi Pan:
Prawa moje włożę w ich umysły I na sercach ich wypiszę je, I będę im Bogiem, A oni będą mi ludem”.

Obj. 22:11

„Kto czyni nieprawość, niech nadal czyni nieprawość, a kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca”.

Święty niech się uświęca – jest to przebywanie w świętości Bożej, chroniąc siebie według Jego woli. Dzisiaj święty, jutro święty i w trzecim dniu również święty, dlatego że chroni siebie. Słowo Boże oświeca człowieka i czyni go sposobnym do przeciwstawienia się grzechowi. Szatan na odwrót – zwiedzając, zamyka oczy na przykazania Boże i dąży do usprawiedliwienia grzechu.

Ps. 19:9

„Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, Przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy”.

Ps. 119:105

„Słowo twoje jest pochodnią nogom moim I światłością ścieżkom moim”.

Dawid modlił się do Boga w jednym celu, aby nie być kuszonym i zwiedzionym przez diabła w usprawiedliwieniu grzechu. Jest to wyraźny przykład dla członków Kościoła Chrystusa – nie być skłonny w sercu swoim do kłamstwa, ale chronić siebie przez słowo Boże, a jeżeli już człowiek zgrzeszył to umieć przyjmować napomnienia, przyznać się do winy i upamiętać się.

Ps. 141:4-5

„ Nie dopuść, aby serce moje skłaniało się do złego, Abym popełniał czyny niegodziwe, zadając się z mężami, złoczyńcami, I spożywał ich przysmaki. Gdy sprawiedliwy mnie karze, jest to łaska, A gdy mnie karci, jest to jak wyborny olejek na głowę, Przed którym głowa moja wzdrygać się nie będzie; Bo zawsze modlić się będę pomimo ich złości”.

Są trzy możliwości chronienia siebie przez Słowo Boże. Chrześcijanin w różnych okolicznościach może wybrać jedną z tych trzech możliwości:

- To co wolno
- To co buduje
- To co nie jest grzechem, nie prowadzi do grzechu i nie owłada człowiekiem.

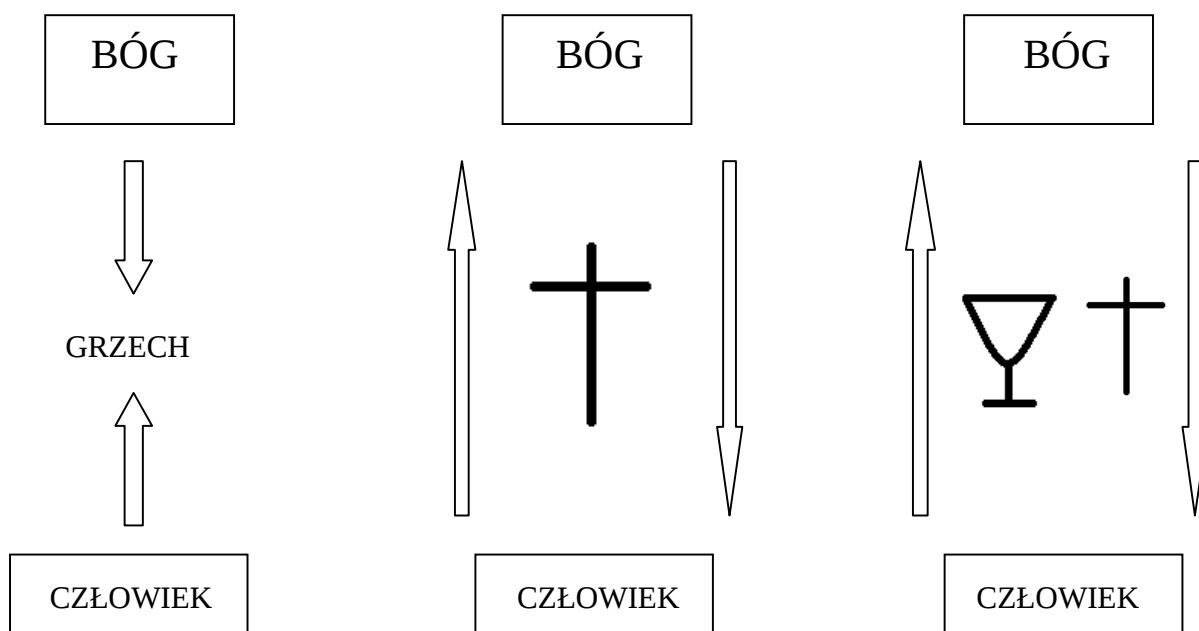
1 Kor. 10:23

„Wszystko wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne; wszystko wolno, ale nie wszystko buduje”.

1 Kor. 6:12

„Wszystko mi wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne. Wszystko mi wolno, lecz ja nie dam się niczym zniewolić”.

Schemat: Boża łaska względem człowieka.

1). Grzech dzieli człowieka z Bogiem. Społeczność została zburzona. Człowiek z powodu grzechu staje się nieprzyjacielem Boga.

2). Chrystus umarł na krzyżu na górze Golgoty, ciałem swoim usunął nieprzyjaźń i dał słowo pojednania. Człowiek jedna się z Bogiem przez ofiarę Jezusa Chrystusa. Społeczność pomiędzy człowiekiem a Bogiem jest odnowiona.

3). Chrystus wniebowstąpił, usprawiedliwia uświęconych i wstawia się za świętymi, którzy dopuścili się grzechu, za pośrednictwem przelanej krwi. Jest to służba Chrystusa jako Arcykapłana.

B/ Uświęcenie członka Kościoła, który dopuścił się grzechu.

Przy zgrzeszeniu członkowie Kościoła uświęcają się przez upamiętanie, wyznanie grzechów i modlitwę do Boga Ojca przez Wstawiennika Arcykapłana Pana Jezusa Chrystusa.

1 Jan. 2:1-2

„Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli by kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata”.

Rzym. 8:34

„Któż będzie potępiał? Jezus Chrystus, który umarł, więcej, zmartwychwstał, który jest po prawicy Boga, Ten przecież wstawia się za nami”.

Nauka Ewangelii rozróżnia dwie kategorie grzechu.

1. Grzech, który doprowadza do śmierci. Rozmyślnie dopuszczony grzech. Grzech na śmierć jest to świadome złamanie woli Bożej, celowe, świadome, zaplanowane, wcześniej przygotowane. Pismo pokazuje, że za rozmyślny grzech nie ma ofiary za grzech, i nie można do tego stosować bezpośredniej ofiary Golgoty, tak jak już człowiek skorzystał uprzednio z tej możliwości. Chrystus umarł za grzechy nieświadomie i więcej już nie przyjdzie cierpieć za to samo. Golgoty nie głosi się członkom Kościoła, którzy zgrzeszyli, ale obowiązuje prawo otrzymania łaski przez Arcykapłańskie usługiwanie Chrystusa w Kościele.

1 Piotr. 1:14

„Jako dzieci posłuszne nie kierujcie się pożądliwościami, jakie poprzednio wami władały w czasie nieświadomości waszej”.

1 Tym. 1:13

„Mimo to, że przedtem byłem bluźniercą i prześladowcą, i gnębicielem, ale miłosierdzia dostałem, bo czyniłem to nieświadomie, w niewierze”.

Dz.Ap. 3:17

„A teraz, bracia, wiem, że w nieświadomości działaliście, jak i wasi przełożeni”;

Hbr. 9:7

Do drugiej zaś raz w roku sam tylko arcykapłan, i to nie bez krwi, którą ofiaruje za siebie samego i za uchybienia ludu”.

Hbr. 10:26-27

„Bo jeśli otrzymawszy poznanie prawdy, rozmyślnie grzeszymy, nie ma już dla nas ofiary za grzechy, Lecz tylko straszliwe oczekiwanie sądu i żar ognia, który strawi przeciwników”.

Hbr. 9:28

„Tak i Chrystus, raz ofiarowany, aby zgładzić grzechy wielu, drugi raz ukaże się nie z powodu grzechu, lecz ku zbawieniu tym, którzy go oczekują”.

A więc ofiara Golgoty nie jest dla tych, którzy odpadli. Oni mogą uzyskać łaskę tylko za wyjątkiem miłosierdzia Bożego, przez Jego sąd lub sąd Kościoła, za wstawiennictwem Jezusa Chrystusa Arcykapłana, ale kiedy będą żałować i opłakiwać swój grzech, tak jak przychodzący do Boga grzesznik w swoim upamiętaniu, który otrzymuje łaskę, przebaczenie grzechów, dzięki ofierze na Golgocie, on grzeszył w nieświadomości, nie znając Boga.

Hbr. 6:4-6

„Jest bowiem rzeczą niemożliwą, żeby tych - którzy raz zostali oświeceni i zakosztowali daru niebiańskiego, i stali się uczestnikami Ducha Świętego, i zakosztowali Słowa Bożego, że jest dobre oraz, cudownych mocy wieku przyszłego - Gdy odpadli, powtórnie odnowić i przywieść do pokuty, ponieważ oni sami ponownie krzyżują Syna Bożego i wystawiają go na urągowisko”.

Kościół nie ma obowiązku wstawiać się i modlić o łaskę i przebaczenie w takim przypadku. Za rozmyślny grzech, ten który zgrzeszył, przez wyznanie grzechu wchodzi pod sąd Kościoła lub Boga i sam prosi Boga o łaskę, opłakując swój grzech.

1Jan.5:16

„...Wszak jest grzech śmiertelny, nie o takim mówię, żeby się modlić”.

1 Kor. 11:32

„Gdy zaś jesteśmy sądzeni przez Pana, znaczy to, że nas wychowuje, abyśmy wraz ze światem nie zostali potępieni”.

Kościół sędzi za rozmyślne grzechy w niektórych przypadkach decydując:

- okazać łaskę (pouczać i przestrzegając)
- napomnienie dla zawstydzenia i poprawy
- wyłączenie dla przyniesienia owocu upamiętania i opłakania grzechów.

Mat. 16:18

„A Ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go”.

Mat. 18:18

„Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek będziecie związali na ziemi, będziecie związani i w niebie; i cokolwiek będziecie rozwiązyli na ziemi, będziecie rozwiązani i w niebie”.

Jan. 20:23

„Którymkolwiek grzechy odpuscicie, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są zatrzymane”.

Judy 1:22-23

„Dla jednych, którzy mają wątpliwości, miejcie litość, Wyrrywając ich z ognia, ratujcie ich; dla drugich miejcie litość połączoną z obawą, mając odrazę nawet do szaty skalanej przez ciało”.

2 Tes. 3:14-15

„A jeśli ktoś jest nieposłuszny słowu naszemu, w tym liście wypowiedzianemu, baczcie na niego i nie przedstawajcie z nim, aby się zawstydził; Nie uważajcie go jednak za nieprzyjaciela, lecz napominajcie jako brata”.

1 Kor. 5:11-13

„Lecz teraz napisałem wam, abyście nie przedstawali z tym, który się mieni bratem, a jest wszetecznikiem lub chciwcem, lub bałwochwalcą, lub oszczercą, lub pijakiem, lub grabieżcą, żebyście z takim nawet nie jadali. Bo czy to moja rzecz sądzić tych, którzy są poza zborom? Czy to nie wasza rzecz sądzić raczej tych, którzy są w zborze? Tych tedy, którzy są poza nami, Bóg sądzić będzie. Usuniecie tego, który jest zły, spośród siebie”.

Członek Kościoła, który zgrzeszył i został przez Kościół osądzony, wówczas sam błaga Boga o wybaczenie i prosi o łaskę, którą może otrzymać według Bożej woli. Jeżeli Pan usłyszysz modlitwę, to przebaczy mu. Należy tak się modlić, aby ta modlitwa była usłyszana w niebie. Kościół rozpozna łaskę Bożą względem winnego, po owocu godnym upamiętania i przez objawienie Ducha Świętego.

Dz.Ap. 8:22

„Przeto odwróć się od tej nieprawości swojej i proś Pana, czy nie mógłby ci być odpuszczony zamysł serca twego”.

Izaj. 30:19

„Gdyż, ludu na Syjonie, który mieszkasz w Jeruzalem, nie będziesz zawsze płakał. Na pewno okaże ci łaskę na głos twojego wołania, gdy go tylko usłyszysz, odezwie się”.

Izaj. 58:4

„Oto gdy pościcie, klóćcie się i spieracie, i bezlitośnie uderzacie pięścią. Nie pościcie tak, jak się pości, aby został wysłuchany wasz głos w wysokości”.

Przykład głębokiej pokory i szczerego wyznania grzechów wyraża w swojej modlitwie Daniel, kiedy upamiętuje się modląc się za siebie i za naród Boży.

Dan. 9:17-20

„Lecz teraz wysłuchaj, o Boże nasz, modlitwy twojego sługi i jego błagania i rozjaśnij swoje oblicze nad twoją spustoszoną świątynią, ze względu na siebie samego, o Panie! Nakłoń, Boże mój, swojego ucha i usłysz! Otwórz oczy i spójrz na nasze spustoszenia i na miasto, które jest nazwane twoim imieniem! Gdyż nie dla naszej sprawiedliwości zanosimy nasze błaganie przed twoje oblicze, lecz dla obfitego twojego miłosierdzia. O Panie, usłysz, o Panie, odpuść! O Panie, dostrzeż i uczyn! Nie zwlekaj przez wzgląd na siebie, mój Boże, bo twoim imieniem nazwane jest to miasto i twój lud! A gdy jeszcze mówiłem, modliłem się i wyznawałem mój grzech i grzech mojego ludu izraelskiego, i zanosilem moje błaganie przed oblicze Pana, mojego Boga, za świętą górę mojego Boga”.

2. Grzech nie na śmierć (nieświadomy, nierozmyślny).

Grzech nie na śmierć jest naruszeniem nieświadomie woli Bożej, to pomyłka, nieporozumienie. Łaskę w takim przypadku otrzymuje się przez upamiętanie, wyznanie grzechów i modlitwie do Boga dzięki wstawiennictwu Jezusa Chrystusa.

1 Jan. 2:1

„Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy”.

Wyznawanie grzechów jest przykazaniem Bożym dla otrzymania odpuszczenia. Przez wyznawanie grzechów następuje uświadomienie swojego stanu grzesznego, ten który zgrzeszył, zawstydza i sądzi sam siebie, aby otrzymać łaskę od Boga nie będąc przez Niego sądzonym i nie być razem z tym światem osądzonym.

Jak. 5:16

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

1 Kor. 11:31-32

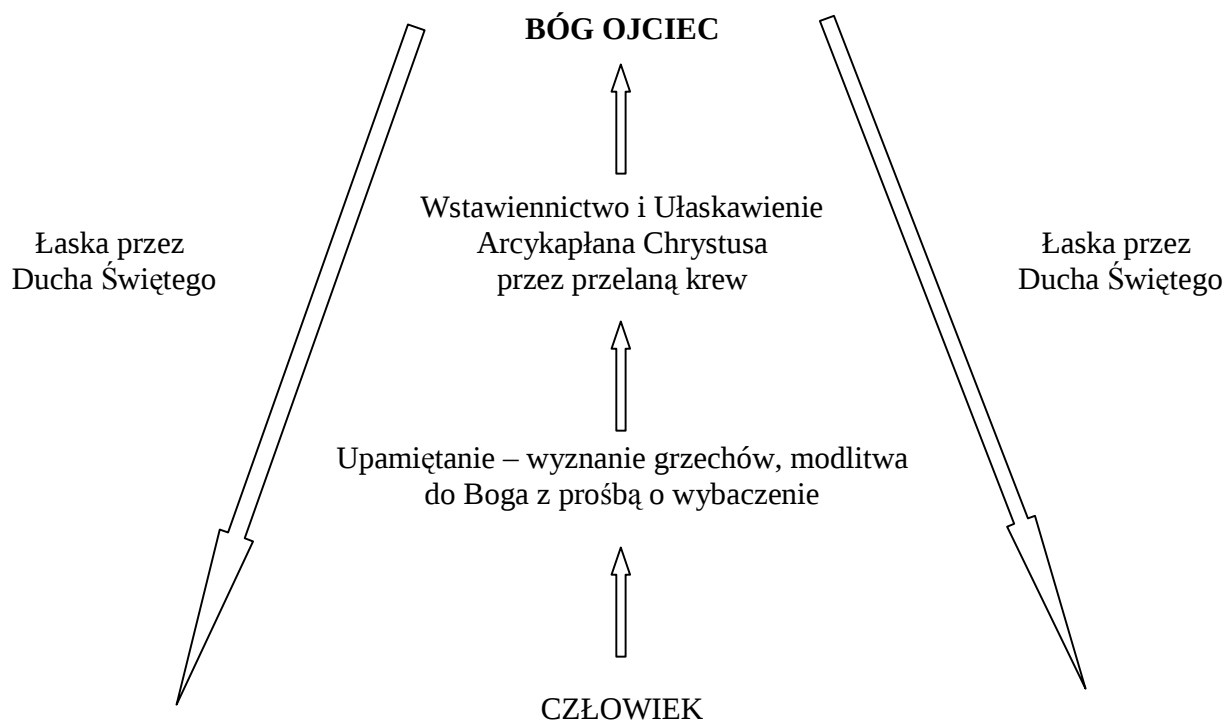
„Bo gdybyśmy sami siebie osądzali, nie podlegalibyśmy sądowi. Gdy zaś jesteśmy sądzeni przez Pana, znaczy to, że nas wychowuje, abyśmy wraz ze światem nie zostali potępieni”.

Tylko szczere wyznanie grzechów i upamiętanie dają prawo na przebaczenie grzechów. Nieszczere, tzn. niecałkowite wyznanie grzechów połączone z bólem i opłkanie swojej winy nie da żadnego rezultatu. Upamiętanie przynosi zmianę myślenia i postępowania, tzn. Zostawienie grzechu i otwarte wyrażenie bólu i żalu za uczyniony grzech. Kto grzeszy i zostaje w tymże grzechu, nazywając się bratem, to Pismo mówi, aby z takim nie obcować (przebywać) i nawet nie zasiadać za jednym stołem, mając odrazę do szaty skalanej przez ciało. (Jud.1:23; 1 Kor.5:11; 2 Tes.3:14)

Ps. 32:3-5

„Gdy milczałem, schły kości moje Od błagalnego wołania przez cały dzień. Bo we dnie i w nocy ciążyła na mnie ręka twoja, Siła moja zanikła jak podczas upałów letnich. Grzech mój wyznałem tobie I winy mojej nie ukryłem. Rzekłem: Wyznam występki moje Panu; Wtedy Ty odpuściłeś winę grzechu mego”.

Schemat: Działania łaski Bożej względem człowieka przy jego zgrzeszeniu.

Po zgrzeszeniu człowiek, który upamięta się, modli się do Boga wyznając swoją winę (a jeżeli nawet i trzeba to w obecności Kościoła), Chrystus wstawia się za grzesznego w imieniu przelanej krwi (wizja: Chrystus z czaszą krwi modli się do Ojca) i Bóg przebacza według swej łaski przez Ducha Świętego. Duch Święty jest nosicielem łaski Bożej, utwierdza skruszonych (upamiętujących się) sercach wiarę, do przyjęcia przebaczenia. Każdy grzech świętych, wymaga włączenia do takiego mechanizmu przebaczenia. I właśnie dlatego chrześcijanin powinien pamiętać, że przebaczenie dokonuje się dzięki przelanej krwi, a więc jeżeli skorzystaliśmy z łaski Bożej i ponownie grzeszymy, to wówczas dotykamy się ran Jezusa Chrystusa, a przez rozmyślne grzeszenie człowiek wpada pod działanie sądu Bożego. W Starym Testamencie przynoszono ofiary w dzień zbawienia – jest to praobraz ofiary Jezusa Chrystusa, pokazujący różne strony obietnic Bożych.

3 Mojż. 16:7-8

„Potem weźmie owe dwa kozły i postawi je przed Panem u wejścia do Namiotu Zgromadzenia. Następnie Aaron rzuci losy o te dwa kozły: jeden los dla Pana, a drugi los dla Azazela”.

Dwa kozły, które były składane na ofiarę w Starym Testamencie w dzień zbawienia według losów są praobrazem:

1) Kozioł przekleństwa dla Pana, na ofiarę za grzech.

Jest praobrazem Chrystusa, który umarł za grzechy nasze według Pism, przynoszącego Siebie na ofiarę za grzech, przelewając swoją krew, bo bez przelania krwi nie ma przebaczenia.

1 Kor. 15:3

„Najpierw bowiem podałem wam to, co i ja przejąłem, że Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism”.

2 Kor. 5:21

„On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą”.

Hbr. 9:22

„A według zakonu niemal wszystko bywa oczyszczane krwią, i bez rozlania krwi nie ma odpuszczenia”.

2) Kozioł odpuszczenia, nad którym dokonywano oczyszczenia i wypuszczenia go w pustynię. Jest to praobraz Chrystusa, który wstąpił na niebiosy jako Arcykapłan pełniący służbę wstawiennika za grzechy nasze, dzięki przelanej krwi.

Hbr. 9:24

„Albowiem Chrystus nie wszedł do świątyni zbudowanej rękami, która jest odbiciem prawdziwej, ale do samego nieba, aby się wstawiać teraz za nami przed obliczem Boga”.

1 Jan. 2:1-2

„Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata”.

Hbr. 9:15

„I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne”.

Hbr. 7:24-25

„Ale Ten sprawuje kapłaństwo nieprzechodnie, ponieważ trwa na wieki. Dlatego też może zbawić na zawsze tych, którzy przez niego przystępują do Boga, bo żyje zawsze, aby się wstawiać za nimi”.

Rzym. 8:34

„Któż będzie potępiał? Jezus Chrystus, który umarł, więcej, zmartwychwstał, który jest po prawicy Boga, Ten przecież wstawia się za nami”.

Pytania kontrolne:

1. Jaki podstawowy obowiązek obejmuje członków Kościoła?
2. Co to jest grzech?
3. Jak osiągnąć świętość?
4. Wymień dwa prawa uświęcenia Kościoła Chrystusowego.
5. Wymień trzy prawa chronienia siebie od grzechu.
6. Jak można uzyskać łaskę przebaczenia przy zgrzeszeniu (członka Kościoła)?
7. Jaki to jest grzech na śmierć i nie na śmierć?
8. W jakich okolicznościach Kościół decyduje i osądza tego, który zgrzeszył?

7. Wyznawanie Grzechów

Nauka o wyznawaniu grzechów, co jest koniecznością, jest rozpatrywana w dwóch kierunkach. Pierwszy: grzesznik, przychodzący do Boga, który upamiętuje się. Drugi: dotyczy członków Kościoła, którzy zgrzeszyli.

1. Wyznawanie grzechów jest dla przychodzącego do Boga grzesznika, który upamiętał się.

Konieczność wyznawania grzechów przychodzącego do Boga grzesznika wypływa z nauki Ewangelii o upamiętaniu. Prawo do wyznawania grzechów towarzyszyło przy upamiętaniu podczas zwiastowania Ewangelii, to pokazują różne miejsca z Pisma św.

1). Jan Chrzciciel, głoszący chrzest upamiętania, przywołuje, aby przynoszono godny owoc upamiętania. Przychodzący do Jana byli chrzczeni w Jordanie wyznając swoje grzechy. Odmowa wyznawania swoich grzechów i świadome tajenie tego faktu, świadczą o kłamstwie człowieka przed Bogiem. Jan Chrzciciel nazwał takich „plemieniem żmijowym”.

Mat. 3:6-8

„I byli chrzczeni przezeń w rzece Jordanie, wyznając grzechy swoje. A gdy ujrzał wielu faryzeuszów i saduceuszów, przychodzących do chrztu, rzekł do nich: Plemię żmijowe, kto was ostrzegł przed przyszłym gniewem? Wydawajcie więc owoc godny upamiętania”.

Mar. 1:5

„I wychodziła do niego cała kraina judzka i wszyscy mieszkańcy Jerozolimy, a on chrzczył w rzece Jordanie wyznających grzechy swoje”.

2). Podczas zwiastowania Chrystusa widzimy wyraźny przykład upamiętania i wyznawania grzechów.

Łuk. 19:8

„Zacheusz zaś stanął i rzekł do Pana: Panie, oto połowę majątku mojego daję ubogim, a jeśli na kim co wymusiłem, jestem gotów oddać w czwórnasób”.

3). Przy wyznawaniu grzechów przez grzeszników towarzyszy zwiastowana ewangelia Apostołów o upamiętaniu.

Dz.Ap. 19:18-19

„Wielu też z tych, którzy uwierzyli, przychodziło, wyznawało i ujawniało uczynki swoje. A niemało z tych, którzy się oddawali czarnoksięstwu, zносиło księgi i paliło je wobec wszystkich; i zliczyli ich wartość i ustalili, że wynosiła pięćdziesiąt tysięcy srebrnych drachm”.

4). Obowiązkowość wyznawania grzechów potwierdzają Apostołowie przez swoje listy.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

Jak. 5:16

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

5). Praktyka pokazuje nam, że w dzisiejszych Zborach, kiedy ludzie upamiętują się i przychodzą do Boga to obowiązkowo powinni wyznawać grzechy. Bez wyznania grzechów sumienie nie zaznaje spokoju upamiętającego się grzesznika. Przy wyznawaniu grzechów Bogu i upamiętaniu się sumienie zaznaje spokój. Przy wyznawaniu grzechów człowiek uświadamia sobie swoją winę. Ujawnia kim był i żałuje tego, co zrobił, następnie otrzymuje przebaczenie i ostatecznie zostaje zburzona warownia diabła (obwinianie i oskarżanie).

Rzym. 8:33

„ Któż będzie oskarżał wybranych Bożych? Przecież Bóg usprawiedliwia”.

1 Kor. 15:55-56

„ Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje?
A żądłem śmierci jest grzech, a mocą grzechu jest zakon”.

2. Wyznawanie grzechów, członkowie Kościoła. Wyznawanie grzechów jest przykazaniem Bożym dla otrzymania przebaczenia, jest środkiem do uświęcenia grzesznika.

Jak. 5:16

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

Obj. 7:14

„I rzekłem mu: Panie mój, ty wiesz. A on rzekł do mnie: To są ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i wyprali szaty swoje, i wybielili je we krwi Baranka”.

Wybielili szaty swoje – jest to uświęcenie świętych, a przede wszystkim chronienie siebie od wszelkiej zmazy, żyjąc według Słowa Bożego, a takie uświęcenie w momencie grzechu, przez upamiętanie i wyznanie winy w modlitwie do Boga. Ci, którzy zatajają swoje występki nie będą mieli powodzenia – tak mówi mądrość i taka jest wola Boża.

Przyp. 28:13-14

„Kto ukrywa występki, nie ma powodzenia, lecz kto je wyznaje i porzuca, dostępuje miłosierdzia.

Szczęśliwy jest człowiek, który stale trwa w bojaźni Bożej; lecz kto zatwardza serce, wpada w nieszczęście”.

1 Tes. 4:3-5

„Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze, żebyście się powstrzymywali od wszeteczeństwa, Aby każdy z was umiał utrzymać swe ciało w czystości i w poszanowaniu, Nie z namiętności żądzy, jak poganie, którzy nie znają Boga”.

Przyznawanie się do winy jest warunkiem do otrzymania łaski Bożej, tak powiedział Pan Izraelowi przez proroka Jeremiasza.

Jer. 3:12-13

„Idź i głoś te słowa ku północy, i mów: Nawróć się żono odstępna, Izraelu - mówi Pan - nie spojrzę na was surowo, gdyż Ja jestem dobrotliwy mówi Pan - a nie chowam gniewu na wieki! Tylko uznaj swoją winę, że od Pana, swojego Boga, odstąpiłaś i oddawałaś się obcym bogom pod każdym zielonym drzewem, a mojego głosu nie słuchaliście - mówi Pan”.

Wyznawanie grzechów towarzyszyło przy uświęceniu, kiedy to naród Izraelski zgrzeszył. Ofiara za grzech była przynoszona wraz z wyznawaniem grzechów.

3 Mojż. 16:21

„I położy Aaron obie swoje ręce na głowie kozła żywego, i wyzna nad nim wszystkie przewinienia synów izraelskich i wszystkie ich przestępstwa, którymi zgrzeszyli, i złoży je na głowę kozła, i wypędzi go przez wyznaczonego męża na pustynię”.

3 Mojż. 5:5-13

„Jeżeli więc ktoś ściąga na siebie winę przez jedną z tych rzeczy, niech wyzna to, przez co zgrzeszył, i niech przyniesie za swoje przewinienie, które popełnił, jako pokutną ofiarę dla Pana, samicę z trzody, owcę albo kozę, na ofiarę za grzech, i kapłan dokona oczyszczenia go z jego grzechu. Jeżeli zaś nie stać go na owcę, niech przyniesie dla Pana jako swoją pokutną ofiarę za grzech, który popełnił, dwie synogarlice albo dwa gołąbki, jedno na ofiarę za grzech, drugie na ofiarę całopalną. Niech przyniesie je do kapłana, a ten złoży najpierw to, co było przeznaczone na ofiarę za grzech. Naderwie jego głowę tuż przy szyi, ale jej całkiem nie oddzieli; Pokropi krwią tej ofiary za grzech ścianę ołtarza, a resztę krwi wycisnie u podstaw ołtarza. Jest to ofiara za grzech. Drugiego złoży jako ofiarę całopalną według przepisu. Kapłan dokona jego oczyszczenia z grzechu, który popełnił, i będzie mu odpuszczony. A jeżeli nie stać go także na dwie synogarlice lub dwa gołąbki, to niech złoży jako swoją ofiarę za grzech, który popełnił, dziesiątą część efy mąki przedniej na ofiarę za grzech, lecz niech nie nalewa na nią oliwy i nie daje na nią kadzidła, gdyż jest to ofiara za grzech. Niech przyniesie ją do kapłana, a kapłan nabierze z niej pełną garść jako ofiarę pamiątki i spali ją na ołtarzu przy ofiarach ogniowych dla Pana. Jest to ofiara za grzech. Kapłan dokona jego oczyszczenia z jego grzechu, który popełnił w jednej z tych rzeczy, i będzie mu odpuszczony. Reszta zaś należeć będzie do kapłana, jak przy ofierze z pokarmów”.

Ofiara powinności, która była przynoszona w Izraelu za grzech synów Izraelskich, jest praobrazem wyznawania grzechów. Wyznawanie grzechów w naszej dobie jest porównywalne przed Bogiem jako ofiara powinności. Przyznanie się do winy – jest to pewne męstwo dla człowieka (jego ofiara) i gotowość aby więcej nie grzeszyć.

3. Wyznanie grzechów pomaga odbudować zburzoną przez grzech relację pomiędzy człowiekiem a Bogiem.

Grzech jest przyczyną rozdzielenia człowieka z Bogiem. Jeżeli człowiek nie przyznaje się do grzechu, który uczynił, to oszukuje samego siebie, nie postępuje prawdziwie. Natomiast przy wyznaniu grzechów, relacja zaczyna być odbudowywana dzięki łasce Jezusa Chrystusa. Przy wyznawaniu grzechów człowiek korzysta z podwójnego przywileju otrzymania błogosławieństwa, przez wiarę dzięki prawu wstawiennictwa Orędownika Chrystusa w imię Jego przelanej krwi.

1 Jan. 1:7-10

„ Jeśli zaś chodzimy w światłości, jak On sam jest w światłości, społeczność mamy z sobą, i krew Jezusa Chrystusa, Syna jego, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu. Jeśli mówimy, że grzechu nie mamy, sami siebie zwodzimy, i prawdy w nas nie ma. Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości. Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy, kłamcę z niego robimy i nie ma w nas Słowa jego”.

1 Jan. 2:1-2

„ Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli by kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata”.

4. Wyznawanie grzechów jest osądem samego siebie, który wyprzedza (karę) sąd Boży i ukazuje łaskę i przebaczenie członkowi Kościoła, który zgrzeszył.

1 Kor. 11:31

„Bo gdybyśmy sami siebie osądzali, nie podlegalibyśmy sądowi”.

Osądzenie samego siebie jest czynem wyprzedzającym sąd Boży, aby osiągnąć zwycięstwo i przebaczenie grzechów. Osądzenie siebie jest to jednym z elementów wyznawania grzechów, który różni się od samego faktu wyjawienia, a jest głębokim aktem uświadomienia swojej winy. Lekko myślnie przyznanie się do winy lub chępienie się grzesznymi czynami, nie jest wyznaniem grzechów, dlatego że nie ma w tym osądu, który jest prawem nierozłącznym przy wyznawaniu swoich win. O takich lekko myślnych i bezwstydnym przejawach grzeszności mówi prorok Izajasz, Jeremiasz i inni prorocy.

Izaj. 3:9

„Zuchwałę ich oblicze świadczy przeciwko nim, a o swoim grzechu mówią bez osłonek jak Sodomczycy, nie ukrywają go. Biada ich duszy, gdyż sami zgotowali sobie nieszczęście!”

Sof. 3:5

„Pan sprawiedliwy jest wśród niego, nie popełnia bezprawia. Każdego poranka swoje prawo wywodzi na światło i nie brak go. Lecz złoćwica nie zna wstydu”.

Jer. 3:3

„I dlatego ustały deszcze jesienne, i nie było deszczów wiosennych. Lecz ty masz czoło kobiety wszetecznej, nie znasz już wstydu”.

5. Wyznawanie grzechów winno być czynione przed Bogiem, a osądzenie samego siebie przed ludźmi.

Jak. 5:16

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

Jer. 3:13

„Tylko uznaj swoją winę, że od Pana, swojego Boga, odstąpiłaś i oddawałaś się obcym bogom pod każdym zielonym drzewem, a mojego głosu nie słuchaliście - mówi Pan”.

Wyznawaniu grzechów towarzyszy upamiętanie, które jest środkiem uświęcenia grzesznych ludzi. Jest to sąd nad samym sobą dla przebaczenia i zwycięstwa grzechu. Wyznawanie grzechów ma wówczas sens, kiedy jest się otwartym przed Bogiem w obecności świadka konkretnych czynów, które doprowadziły do grzechu. My wyznajemy grzechy Bogu, świadomi będąc swojej winy, a osądzamy siebie przed człowiekiem (przed kim nam jest wstyd).

Jer. 31:34

„I już nie będę siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich - mówi Pan - Opuśćcie bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę”.

Jer. 3:25

„Legnijmy w naszej hańbie, niech nas przykryje nasze upodlenie, gdyż przeciwko Panu, naszemu Bogu, zgrzeszyliśmy, my i nasi ojcowie, od naszej młodości aż do dnia dzisiejszego, a nie słuchaliśmy głosu Pana, Boga naszego!”

Dan. 9:7-9

„ U ciebie, Panie, jest sprawiedliwość, nam zaś, jak to jest dzisiaj, jest wstyd, nam, mężom judzkim i mieszkańcom Jeruzalem, całemu Izraelowi, bliskim i dalekim we wszystkich krajach, po których rozproszyłeś ich z powodu niewierności, jakiej się dopuścili wobec ciebie. Panie! Wstyd nam, naszym królom, naszym książętom i naszym ojcom, bo zgrzeszyliśmy przeciwko tobie. U Pana, Boga naszego, jest zmiłowanie i przebaczenie, gdyż zbuntowaliśmy się przeciwko niemu”.

Biblijne przykłady wyznawania grzechów pokazują, że wyznanie grzechów Bogu powinno odbywać się w obecności drugiej osoby, w przeciwieństwie do modlitwy ogólnej za grzechy. Dlatego, że: „... o ile jest złej modlić się za swoje grzechy, niż wyznawać je. Modląc się za swoje grzechy nie zawsze osądzamy siebie, a przy wyznawaniu grzechów zawsze jest osąd.”

- w obecności kapłana (3Mojż. 5:4-10),
- w obecności Jana (Mat.3:6),
- w obecności ap. Pawła (Dz.Ap. 19:18-19),
- w obecności Jozuego (Joz. 7:19),
- Dawid wyznawał grzechy w obecności Natana (2Sam. 12:13),
- Wyznawajcie grzechy jedni drugim (Jak. 5:16).

6. Wyznawanie grzechów nie będzie miało znaczenia jeżeli nie będzie temu towarzyszyło zadośćuczynienie, np. Grzech przeciw jednostce lub społeczeństwu to w miarę możliwości wyrównanie strat dla danej grupy lub szczere pojednanie.

4 Mojż. 5:7

„Niech wyznają swój grzech, który popełnili, i niech też w całości zwrócą to, co winni, dodając do tego jedną piątą, i niech oddają temu, wobec kogo zawinili”.

Łuk. 19:8

„Zacheusz zaś stanął i rzekł do Pana: Panie, oto połowę majątku mojego daję ubogim, a jeśli na kim co wymusiłem, jestem gotów oddać w czwórnasób”.

Jeżeli człowiek zgrzeszył przeciw swemu bliźniemu to należy wyznać to przed nim, a jeżeli przeciw kościołowi to przed kościołem przyznając się do winy.

1 Sam. 2:25

„Jeżeli zgrzeszy człowiek przeciwko człowiekowi, sędzią jego jest Bóg. Ale jeżeli człowiek zgrzeszy przeciwko Panu, kto się za nim wstawi? Lecz nie usłuchali głosu swego ojca, gdyż Pan postanowił ich zgubić”.

Mat. 5:25

„Pogódź się rychło z przeciwnikiem swoim, póki jesteś z nim w drodze, aby cię przeciwnik nie podał sędziemu, a sędzia służy, i abyś nie został wtrącony do więzienia”.

7. Wyznawanie grzechów w przypadku kiedy człowiek zgrzeszy przeciw Bogu i Jego Słowu.

Bóg Ojciec oddał cały sąd swojemu Synowi, a Kościół jest Jego Ciałem i za pośrednictwem Słowa Bożego Kościół sądzi grzech. Przez wyznawanie grzechów członkowie Kościoła stają na sąd łaski, w uniżeniu i pokorze, otrzymują łaskę, jeżeli osądzili samych siebie. Kościołowi zostało poruczone prawo rozsądzania grzechów dokonanych przez członków Kościoła i decydowania co dalej, ale tylko w ramach Słowa Bożego (w ramach kodeksu). Nie jest dopuszczalne, aby osądzać bezlitośnie lub pryncypialnie. „Miłosierdzie góruje nad sądem”, ale jednocześnie należy być czujnym, nie usprawiedliwiać grzechu, aby się nie zanieczyszczać przez tolerowanie grzechu.

1 Sam. 2:25

„Jeżeli zgrzeszy człowiek przeciwko człowiekowi, sędzią jego jest Bóg. Ale jeżeli człowiek zgrzeszy przeciwko Panu, kto się za nim wstawi? Lecz nie usłuchali głosu swego ojca, gdyż Pan postanowił ich zgubić”.

Jan. 5:22

„Bo i Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszelki sąd przekazał Synowi”.

Jan. 20:23

„Którymkolwiek grzechy odpuscicie, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są zatrzymane”.

Jak. 2:12-13

„Tak mówcie i czyńcie, jak ci, którzy mają być sądzeni przez zakon wolności. Nad tym, który nie okazał miłosierdzia, odbywa się sąd bez miłosierdzia, miłosierdzie góruje nad sądem”.

2 Kor. 12:21

„Obawiam się, że gdy przyjdę. Bóg mój upokorzy mnie przed wami i że będę musiał ubolewać nad wieloma z tych, którzy ongiś popełnili grzechy i do dziś jeszcze za nie nie odpokutowali, grzechy nieczystości, wszeteczeństwa i rozwiązłości, których się dopuścili”.

Jud. 1:22-23

„Dla jednych, którzy mają wątpliwości, miejcie litość, Wyrywając ich z ognia, ratujcie ich; dla drugich miejcie litość połączoną z obawą, mając odrazę nawet do szaty skalanej przez ciało”.

Hbr. 12:15-16

„Bacząc, żeby nikt nie pozostał z dala od łaski Bożej, żeby jakiś gorzki korzeń, rosnący w górę, nie wyrządził szkody i żeby przezeń nie pokalało się wielu, Żeby nikt nie był rozpustny lub lekkomyślny jak Ezaw, który za jedną potrawę sprzedał pierworództwo swoje”.

Odpowiadając na pytanie „ Przy kim jest najwłaściwiej wyznawać swoje grzechy?”

Jest pewne prawo: że swoje grzechy najlepiej wyznawać w obecności osoby, przed którą siebie osądzisz i jest ci wstyd. Wyznawanie swoich grzechów w obecności pastora jest najodpowiedniejszą możliwością. W niektórych przypadkach niepełnoletni mogą wyznawać swoje grzechy przy rodzicach, jeżeli zachowuje się prawo osądu nad samym sobą, dlatego, że inaczej to nie będzie zwycięstwa nad grzechem, jeżeli nie odbył się osąd. Bóg dał nam prawo sądzić samych siebie, przez wyznawanie grzechów, aby nas nie sądzić (karami) i wówczas wybacza nam, jeżeli ten sąd nad samym sobą dokonuje się. Wyznawanie grzechów w obecności grzeszników podobnych do siebie nie przyniesie żadnych rezultatów, dlatego, że nie postępuje się w ten sposób zgodnie ze Słowem: sprawiedliwy wstawia się za grzesznikiem. Z prawa wstawiennictwa korzysta Kościół tak, jak ciało Jezusa Chrystusa Syna Bożego, któremu to Ojciec oddał wszelki sąd.

Jan.5:22

„Bo i Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszelki sąd przekazał Synowi”.

Jan. 20:23

„Którymkolwiek grzechy odpuscicie, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są zatrzymane”.

Ps.32:5-6

„Grzech mój wyznałem tobie I winy mojej nie ukryłem. Rzekłem: Wyznam występki moje Panu; Wtedy Ty odpuściłeś winę grzechu mego. Niech modli się do ciebie każdy pobożny W czasie niedoli, Gdy wyleją wielkie wody, do niego nie dotrą”.

Jak.5:16

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

8. Zatajenie grzechów – jest niewłaściwe przed Bogiem, jest to przejaw pychy i kłamstwa człowieka, dlatego że na pozór czyni się świętym, ale wewnątrz jest brudny. Chrystus nazywa takich, że są „grobami pobielanymi”, a Jan Chrzciciel mówi „plemię żmijowe”.

Mat.3:7-8

„A gdy ujrzał wielu faryzeuszów i saduceuszów, przychodzących do chrztu, rzekł do nich: Plemię żmijowe, kto was ostrzegł przed przyszłym gniewem? Wydawajcie więc owoc godny upamiętania”;

Przyp.Sal. 28:13

„Kto ukrywa występki, nie ma powodzenia, lecz kto je wyznaje i porzuca, dostępuje miłosierdzia”.

Jezus Chrystus w swoim kazaniu uczył o głębokim wyznawaniu grzechów. Lepiej wstydzić się na ziemi, niż być zawstydzonym przed Bogiem.

Mat.18:8-9

„Jeżeli więc ręka twoja albo noga twoja cię gorszy, utnij ją i odrzuć od siebie; lepiej jest dla ciebie wejść do żywota kalekim lub chromym, niż mając obydwie ręce lub obydwie nogi być wrzuconym do ognia wiecznego. A jeśli cię oko twoje gorszy, wyłup je i odrzuć od siebie; lepiej jest dla ciebie z jednym okiem wejść do żywota, niż z dwojgiem oczu być wrzuconym do piekła ognistego”.

9. Głębokie i szczere wyznanie grzechów jest ostatecznym zwycięstwem nad grzechem, jest owocem zwycięstwa przy porzuceniu grzechu. W wyznawaniu grzechów jest widoczne skruszenie i żal za grzechy w modlitwie zanoszonej do Boga oraz pokora w przyjęciu kary.

Tylko szczere wyznanie i upamiętanie dają prawo do otrzymania przebaczenia . Nieszczere niecałkowite wyznanie, bez żalu za grzech i opłakania swojej winy nie przyniosą powodzenia.

Ps. 32:3-5

„Gdy milczałem, schły kości moje Od błagalnego wołania przez cały dzień.
Bo we dnie i w nocy ciążyła na mnie ręka twoja, Siła moja zanikła jak podczas upałów letnich.
Grzech mój wyznałem tobie I winy mojej nie ukryłem. Rzekłem: Wyznam występki moje Panu;
Wtedy Ty odpuściłeś winę grzechu mego”.

Ps. 51:6

„Przeciwko tobie samemu zgrzeszyłem I uczyniłem to, co złe w oczach twoich, Abyś okazał się sprawiedliwy w wyroku swoim, Czysty w sądzie swoim”.

2 Sam. 12:13

„Wtedy rzekł Dawid do Natana: Zgrzeszyłem wobec Pana. Natan zaś rzekł do Dawida: Pan również odpuścił twój grzech, nie umrzesz”.

2 Sam. 24:14

„Dawid odpowiedział Gadowi: Jestem w wielkiej rozterce, ale proszę, byśmy raczej wpadli w rękę Pana, gdyż wielkie jest jego miłosierdzie, lecz w rękę człowieka wpaść nie chcę”.

Nehem.1:6

„Niechaj twoje ucho będzie uważne, a twoje oczy otworzą się, aby wysłuchać modlitwy twego sługi, którą ja zanoszę teraz do ciebie dniem i nocą za synów Izraela, sługi twoje, oraz wyznania grzechów synów izraelskich, którymi zgrzeszyliśmy wobec ciebie; także ja i dom mojego ojca zgrzeszyliśmy”.

Dawid dwukrotnie ciężko zgrzeszył, ale otrzymał łaskę, tak jak potrafił upamiętać i upokorzyć w przeciwieństwie do Saula, który tylko raz zgrzeszył, ale nie otrzymał łaski, dlatego, że szukał chwały u ludzi, a jego upamiętanie nie było szczere.

1Sam. 15:30

„A on odrzekł: Zgrzeszyłem! Lecz teraz uczcij mnie przed starszymi mego ludu i przed Izraelem i zawróć ze mną, abym oddał pokłon Panu, Bogu twojemu”.

Pismo Święte pokazuje nam, że Pan jest z tym, którego serce jest złamane i ma utrapionego ducha.

Utrapiiony duch – jest skłonny (człowiek) korzyć się przed Bogiem i wypełniać Jego wolę.

Złamane serce – sposobne upamiętać się, przyznając się do winy.

Ps. 34:19

„ Bliski jest Pan tym, których serce jest złamane, A wybawia utrapionych na duchu”.

Ps. 51:19

„Ofiarą Bogu miłą jest duch skruszony, Sercem skruszonym i zgębionym nie wzgardzisz, Boże”.

Izaj. 66:2

„Przecież to wszystko moja ręka uczyniła tak, że to wszystko powstało mówi Pan. Lecz Ja patrzę na tego, który jest pokorny i przygnębiony na duchu i który z drżeniem odnosi się do mojego słowa”.

Mich. 7:9

„Muszę znosić gniew Pana, gdyż zgrzeszyłem przeciwko niemu - aż ujmie się za mną i wymierzy mi sprawiedliwość, wyprowadzi mnie na światło, abym ujrzął jego sprawiedliwość”.

10. W niektórych przypadkach wyznanie swoich grzechów nie zatrzymało skutków kary, są to przykłady Achana, za życia Jozuego, Króla Dawida, i również Ananiasza i Safiry w czasach pierwszych apostołów. Tam Bóg objawił swój sąd za kłamstwo i pychę.

Joz. 7:19-20

„Wtedy Jozue rzekł do Achana: Synu mój, oddaj Panu, Bogu Izraela, chwałę i złóż mu wyznanie. Oznajmij mi to, co uczyniłeś, niczego przede mną nie ukrywaj!
I Achan, odpowiadając Jozuemu, rzekł: Zaiste, ja zgrzeszyłem przeciwko Panu, Bogu Izraela. Postąpiłem mianowicie tak:”

2 Sam. 12:12-13

„Ty wprowadziłeś uczyniłeś to potajemnie, Ja jednak uczynię to wobec całego Izraela i przy blasku słońca. Wtedy rzekł Dawid do Natana: Zgrzeszyłem wobec Pana. Natan zaś rzekł do Dawida: Pan również odpuścił twój grzech, nie umrzesz”.

2 Sam. 24:10

„Lecz potem Dawida ruszyło sumienie, że kazał przeprowadzić spis ludności. Rzekł więc Dawid do Pana: Zgrzeszyłem bardzo, że to uczyniłem; lecz teraz, Panie, odpuść winę sługi twego, gdyż postąpiłem bardzo nierozsądnie”.

2 Sam. 24:12

„Idź i przemów do Dawida: Tak mówi Pan: Daję ci do wyboru trzy rzeczy, wybierz sobie jedną z nich, a Ja ci ją spełnię”.

11. Przez skryty grzech i bez upamiętania do człowieka ma dostęp diabeł, który realizuje swój cel. Oszukując człowieka, wpiera mu, usprawiedliwiając grzech mówiąc: „inaczej nie mogłeś”, „teraz przecież wszyscy tak robią” itd. W taki to sposób grzech zaślepia oczy serca człowieka, które nie zostały oświecone przykazaniem Jezusa Chrystusa .

Ps. 141:4

„Nie dopuść, aby serce moje skłaniało się do złego, Abym popełniał czyny niegodziwe, zadając się z mężami, złoćcyńcami, I spożywał ich przysmaki”.

Ps. 19:9

„Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, Przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy”.

Ps. 119:11 i 105

„W sercu moim przechowuję słowo twoje. Abym nie grzeszył przeciwko Tobie”.

„Słowo Twoje jest pochodnią nogom moim. I światłością ścieżkom moim”.

Przeszkodą w wyznawaniu grzechów jest:

wstyd przed ludźmi, strach przed karą, zatwardziałość, pycha lub stracenie bojaźni Bożej. Duchy demoniczne używają te przeszkody, aby trzymać człowieka w niewoli i usprawiedliwieniu grzechu.

12. Choroby i zarazy w Starym Testamencie nie dopuszczały człowieka być w społeczeństwie Izraela. Jest to praobraz grzechu, który niszczy przynosząc uboczne skutki.

Zaraza (bez mocy), która pokrywała skórę chorego od głowy do stóp, po oględzinach kapłana, który stwierdził, że dana osoba jest czysta. Tak jak głębokie wyznanie grzechów i osąd samego siebie, przy otworzeniu swoich tajemnic, rozbija działanie grzechu i daje zwycięstwo odbudowując zniszczoną relację z Bogiem i ludźmi.

3 Mojż. 13:45-46

„Trędowaty, na którym jest ta plaga, winien mieć szaty rozdarte, włosy na głowie rozwichrzone, brodę zasłoniętą i winien wołać: Nieczysty, nieczysty! Przez cały czas trwania tej choroby będzie nieczysty. Samotnie mieszkać będzie, jego mieszkanie będzie poza obozem”.

3 Mojż. 13:12-13

„A jeżeli trąd rozwinie się bardzo na skórze i pokryje całą skórę chorego od głowy aż do stóp, gdziekolwiek tylko sięgnie wzrok kapłana, I kapłan zobaczy, że trąd pokrył całe jego ciało, to uzna go za czystego: cały zbielał, a więc jest czysty”.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

Pytania do tematu:

1. Dlaczego tak ważne jest wyznawanie grzechów w momencie upamiętania, do jakich miejsc Pisma Świętego się to odnosi?
2. Co to jest wyznanie grzechów?
3. Jaki ma wpływ grzech na relacje pomiędzy człowiekiem a Bogiem?
4. Jaka różnica jest pomiędzy wyznawaniem grzechów a wskazanie na fakty grzechu?
5. Podaj przykłady z Biblii, które pokazują o ważności wyznawania grzechów w obecności drugiej osoby?
6. Przed kim należy wyznawać swój grzech, jeżeli tyczy się on konkretnej osoby?
7. Na czym opiera się Kościół, kiedy osądza grzech?
8. Dlaczego ukrycie swoich grzechów jest niesprawiedliwe (niesłuszne) przed Bogiem?
9. Podaj różnicę pomiędzy szczerym wyznaniem grzechów a niepełnym?
10. Czy we wszystkich przypadkach wyznanie grzechów chroni przed karą?
11. Jak diabeł wykorzystuje ukryty grzech?
12. Jaka choroba jest praobrazem grzechu w Starym Testamencie?

8. Wyszczególnienie grzechów, ukazanych w Piśmie i ich krótkie wyjaśnienie.

Zmaza ciała

Przekroczenie granicy w temacie - Troska o ciało.

„Ażeby troska o ciało nie przerosła w pożądliwość cielesną” - Rzym.13:14

1. Obżarstwo – Łuk.21:34

„Bogiem ich jest brzuch” - troszczą się o pokarmy ponad wszystko. Dobrze jest jeść, ale nie grzeszyć.

2. Spożywanie zadławionego i krwi – Dz.Ap.15-8-29

„Nie spożywaj z krwią” (duszą).

3. Ofiarowanie bałwanom – 1 Kor.10:28; Obj.2:14

Jeżeli jakiś pokarm jest ofiarowany bałwanom, to nie należy tego spożywać ze względu na tego kto to wskazał, dla spokoju sumienia.

4. Pijaństwo – 3 Mojż.10:9-10; 1 Kor.6:10; Przyp. Sal.23:20-21.

5. Nieczystość – Gal.5:19; 2 Kor.12:21.

6. Bezwstyd i niesforność – Przyp.Sal.7:13; 1 Tes.5:14.

7. Pożądliwość seksualna, rozpusta, rozwiązłość – 2 Pt.2:14-16; 1 Tym. 5:6; Rzym.13:13.

8. Rozpusta – Ezech.23:21; 27; 29; Rzym. 13:13; Efez.4:19.

Język rozpuszczony, rozwiąły. Rozpusta cielesna i grzeszne pożądliwości.

9. Nierząd – Oz.4:13-14; Obj.21:8.

Grzeszne, pożądliwe stosunki, cielesne powiązania, które odbywają się przed zawarciem związku małżeńskiego.

10. Cudzołóstwo – 3 Mojż.20:10; Gal.5:19; Jerem.9:1

Zdrada małżeńska, grzeszne stosunki pozamałżeńskie, cielesne związki z innymi.

11. Wszeteczeństwo – 1 Kor.5:9-10; Efez.5:3.

12. Meżołożnicy – Rzym.1:27; 3 Mojż.18:22.

Homoseksualizm (zadowolenie seksualne mężczyzny przez drugiego mężczyznę).

13. Lesbijstwo – Rzym.1:26.

Cieleśne zboczenie seksualne, zadawanie kobiety przez drugą kobietę.

14. Seksualne współżycie ze zwierzętami – 3 Mojż.18:23; 1 Pt.4:3.

Cieleśne zaspakajanie swoich seksualnych pożądliwości ze zwierzętami.

15. Masturbacja – 1 Kor.6-9; 2 Tym.2:22

Zapędy homoseksualne itp. (Okres dziewiczy)

16. Onanizm – 1 Mojż.38:8-10

Seksualne samozadowolenie.

17. Nieczystość – Gal.5:19; Kol.3:5.

Rozpusta i zła pożądliwość, które zaspokajają żądze cielesne i nieczysty czyn.

18. Niesforność – krnąbrność – Tyt.1:16; 3:3.

19. Zabijanie dzieci – aborcja

Bóg daje ducha życia, którego zabijają.

20. Zabójcy (ci, którzy odbierają sobie życie) – Obj.21:8; Mat.27:5.

Przeklęcie samego siebie i odebranie swojego życia.

21. Lenistwo – Przyp.Sal.6:6-10

Niechęć wszelkiego czynu, pracy.

Zmaza ducha

Grzechy, które ogarniają rozum i co jest z tym związane.

1. Gniew i uniesienie – Dz.Ap.19:28; Kol.3:8; Efez.4:31.

Nieopanowanie, wyższy stopień gniewu w momencie utraty kontroli nad swoimi czynami; jest to przejaw ducha diabelskiego.

2. Porywczość – Tyt.1:7; 2 Pt.2:10.

Grubianizm, gwałtowność, która prowadzi do niepoczytalności w poniżaniu i obrażaniu innych.

3. Pycha – Jak.4:6; 1 Tym.6:3-4; 1 Pt.5:5

Człowiek pyszny wynosi i pokazuje siebie, stając „wyżej od innych”, jest to pierwszy grzech szatana.

4. Obluda – Rzym.2:11; Jak.2:1-9; Mat.6:16.

5. „Pokora” według ciała, wg rozumowego pojmowania – Kol.2:18

Unizanie się, ale nie według Pisma. Kłasztory, ascetyzm, wstrzymywanie się od niejedzenia mięsa. To co ludzie sami wymyślili.

6. Niewdzięczność – Rzym.16:3-4; 2 Tym.3:2; Mat.17:16-18

Należy wszystkim za dobro dziękować i to co jest ustanowione, jako dobre to podtrzymywać.

7. Niedbałość – Jer.48:10

Należy innym pomagać, wszystko czynić gorliwie, jak dla samego siebie.

8. Beztroska, próżność – Ezech.16:49; Przyp.Sal.12:11; 28:19; Mat.12:36; 20:3

Spędzać czas bezczynnie. Jest to leniwy świadomie, nic pożytecznego nie czyniący człowiek.

9. Nierozsądnosc – Rzym.1:30

Nie rozsądza się przed podjęciem jakiegokolwiek działania, nie podsumowuje tego, co zostało uczynione.

10. Miłość pieniędzy – Łuk.16:13-14; 1 Tym.6:10; 2 Tym.3:2

Chęć bogacenia się. To zniewala jego rozum.

11. Chciwość – Efez.5:5; Kol.3:5-6

Zbieranie dóbr materialnych, miłość do bogactwa – bałwochwalstwo.

12. Skapstwo – Izaj.57:17; 1 Pt.5:2; 1 Tes.2:3; 4-6

Wzbogacanie się kosztem innych, szukanie we wszystkim korzyści dla siebie.

13. Samolubstwo – 2 Tym.3:2

Uczucie dostojeństwa, gorliwość w stosunku do samego siebie.

14. Nadgorliwość – Łuk.10:41-42; Ps.4:3; 2 Tes.3:11; Tyt.3:9

Wszystko co jest ponad rzeczywiste, przesada.

15. Zazdrość – Gal.5:19-21; Rzym.1:29-32

Uczucie nienasyceń spowodowane powodzeniem innego człowieka i nienawiść do innych z powodu tego, czego brak u siebie samego.

16. Samowola – 2 Pt.2:10

Przejaw cielesnych pożądliwości, własnej woli, nie liczący się z nikim.

17. Upór – Rzym.2:8; Jud.1:11

Nierozmyślne obstawanie przy swoim.

18. Nienawiść – Gal.5:19 i 21; 1 Jan.2:11

Człowiek życzący zła dla drugiego.

19. Rozdwojona dusza – Jak.4:8; 2 Kr.15:2

Człowiek służący Bogu i sobie, Bogu i mamonie.

20. Gniew – Jak.1:20; Efez.4:31

Uczucie silnego wzburzenia, rozdrażnienie.

21. Wróżenie – 3 Mojż.19:26; Mich.3:7

Różnego rodzaju wróżenie, np. Z ręki, odczytywanie z gwiazd, z kart, horoskopy itp.

22. Zuchwałość – 2 Tym.3:4; 2 Pt.3:4-5

Takiego człowieka określa się, że chodzi innym po głowach. Zarozumiały, arogancki.

23. Podstęp – Przyp. Sal.26:24; 1 Pt.2:1; Mar.7:21-23; Jer.9:6-8

Złe zamiary wobec drugiego, które są pod przykrywką niby dobra.

24. Kłamstwo – Hebr.3:12; 1 Tes.2:3

Człowiek, który chodzi krętymi drogami, kameleon, mający złe zamiary.

25. Zawziętość – 1 Jan.3:15

Stan ciągłej nienawiści, zażarty, nie ma zamiaru ustąpić, pojednać się ze swoim wrogiem.

26. Nadętość – 2 Tym.3:2-4

Pycha, zarozumiałstwo, wyniosłość. Jest to widoczne w rozmowie, ubiorze i zachowaniu.

27. Chępliwość – Przyp. Sal.16-18; 2 Tym.3:2

Posiadający daną wiedzę. Wysoki stopień pychy. Swoją wiedzę w swoim rozumowaniu wywyższa się nad innych.

28. Buta – Przyp. Sal.8:13

Demonstracyjne okazywanie pewności siebie, pycha. Mierzy i ocenia siebie miarą wyższą niż inni.

29. Sława – Jak.4:16; Gal.5:26

Oparcie i nadzieja na samym sobie, przecenianie swoich możliwości.

30. Rozdrażnienie (zapalczywość) – Efez.4:31; 6:4; Izaj.41:11

Wysoki stopień gniewu, uczucie zdenerwowania na innych lub powód do rozdrażnienia przez zewnętrzne postępowanie innych.

31. Bojaźliwość – Przyp.Sal.29:25; 1Jan.4:18; Obj.21:8

Demoniczne przejawy

1. Czary – 2 Mojż.8:7; 3 Mojż.19:31; Dz.Ap.19:19

Czyny czarujące, nieraz opanowujące za pomocą różnych zaczynów, palenia kadzideł, zaklętych fajek, picie płynów; zwodnicze cuda.

2. Wróżbiarstwo – 3 Mojż.19:26

Wróżyć, zapowiadać.

3. Przepowiadanie przyszłości – Dz.Ap.8:9; Gal.5:19-21

Przepowiadanie przyszłości za pomocą mocy ciemności.

4. Spirytyzm – 1 Sam.28:7; 5 Mojż.18:11-12

Kontaktowanie się z duchami zmarłych.

5. Brzuchomówstwo - Izaj.8:19; 29:4

Szatan mówiący w człowieku.

GRZECZY PRZECIWKO BOGU

1. Niewiara w Boga - Jan.3:19; Hbr.3:19

Nie będzie usprawiedliwienia dla tych, którzy nie widzą Boga i Jego dzieł.

2. Nieposłuszeństwo Bogu – Gal.3:1; Rzym.11:30; 1 Sam. 15:23

Niezupełne posłuszeństwo Bogu, tak jak w przypadku Saula - Bóg powiedział – Wybić wszystko! A Saul zlitował się i nie wszystko wybił mieczem.

3. Nadaremne wzywanie imienia Bożego – 2 Mojż.20:7

Np. O Jezu! O Boże! Wzywanie imienia bezmyślnie, bez potrzeby.

4. Przyjaźń ze światem – Jak.4:4; Rzym.7:22-23

Zdrada Boga, inaczej cudzołóstwo – to niewierność, która uwidacznia się w postępowaniu, chęć czynienia zła.

5. Niewierność – Hbr.3:12; Jak.5:19

Naruszenie woli Bożej, jest odejściem od Jego nauki.

6. Wyrzeczenie się – Mat.10:33

Można wyrzec się Boga ze wstydu lub strachu.

7. Wiarołomstwo – Rzym.1:31; 2 Tym.2:18; Izaj.1:28

Otwarte odstępianie od Pana w czynach i nauce.

8. Nienawiść do Boga – Rzym.1:30 i 32

9. Bluźniercy Boga – 1 Tym.1:20; Mar.7:22; 3 Mojż.24::11 i 23

Przeklinać i równocześnie wzywać Boga, naśmiewać się z Boga.

10. Znieważenie Ducha Świętego – Efez.4:30; Hbr.10:29

Nieczyste i niewierne życie, życie nie w uświęcaniu się, zasmucanie Ducha.

11. Bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu – Mar.3:29

Świadome, złe, negatywne mówienie przeciwko mocy Bożej; np. Faryzeusze przez swoją złość i zazdrość mówili o Jezusie, że „demonia ma”. Grzech przeciwko Duchowi Świętemu nie będzie wybaczony.

12. Błędna nauka – Tyt.3:10; 2 Tym.2:17-18

Różnego rodzaju fałszywe nauki, odejście od prawdy.

13. Zwodnicza nauka – 2 Pt.2:1

Nauczać nieprawdziwie (Świadkowie Jehowy, Jednościowcy, itp.)

14. Fałszywe proroctwa – Mat.24:11 i 24; 7:15; 1 Jan.4:1; 5 Mojż.13

Jest to proroctwo od człowieka (jego myśli, z jego serca) lub od ducha nieczystego.

15. Bałwochwalstwo – 1 Pt.4:3; 1 Kor.5:11; 10:14; Mat.6:24

Oddawanie czci stworzeniu lub mamonie.

GRZECZY PRZECIWKO SWOIM BLIŹNIM

Bliznim jest każdy człowiek, który nie wyrządza nam szkody. Jeżeli czyni nam źle to jest on naszym wrogiem.

1. Złe zamysły – 1 Pt.4:3; 1 Kor.13:5; Mat.7:21; Dz.Ap.5:1-5

Dosłowne tłumaczenie z greckiego „durne myśli”. Kain dopuścił się złych myśli i zabił Abła, Ananiasz dopuścił się złych myśli i skłamał.

2. Nienawiść – 1 Jan.3:15; Gal.5:21; Mat.24:10

Skrajne nieprzyjazne stosunki, przeciwieństwo miłości, złe nastawienie, odwrócenie.

3. Złość, złośliwość – Kol.3:8; Tyt.3:3

Duchowe złe nastawienie, chęci, ażeby uczynić coś złego. Jest wyrażane przez słowa, czyny i w poglądach.

4. Obłuda – Jak.2:9; Jud.1:16

Szanowanie danej osoby, jeżeli ma się z niej jakieś zyski, jest to popieranie człowieka, zajmowanie stanowiska popierając skrajnie i stronniczo.

5. Zgorszenie – Mar.4:16-17; 1 Kor.8:8-9

Różne rodzaje zgorszeń:

- a). przez niedostatki innych,
- b). zgorszenie, które pociąga za sobą,
- c). zgorszyć się – wciągnąć się, pokusić się grzesznym postępowaniem.

6. Zuchwałość – Rzym.1:30; 1 Kor.6:8

Wyrządzać szkodę słowem lub uczynkiem.

7. Gardzenie – Mat.18:10

Poniżanie, pomijanie innych. Są nieprzystępni, jak i duchowo trudni ludzie i właśnie do takich ludzi należy wychodzić.

8. Swarliwość – 2 Kor.12:20

Bycie niejednomyślnym; spory, krzywdy.

9. Zdrada – 2 Tym.3:2-5; Mat.24:10; 26:14-15

Jest zdrada donosicielska na swoich bliźnich lub zdrada związana z odejściem.

10. Oszczercza – 3 Mojż.19:16; Przyp.Sal.11:13

Należy rozsądzać, co komu mówić. Spraw dotyczących Kościoła nie rozgłasza się sąsiadom.

11. Świadczenie nieprawdy – 2.Mojż.20:16; 1 Kor. 15:15

12. Wrogość – Gal.19:21; Jak.4:1

Negatywne nastawienie jednej osoby względem drugiej, które prowadzi do wojny. Stosunki wzajemne są prześlgnięte nieprzyjaźnią lub nienawiścią.

13. Łapówkarstwo – Amos5:12; Ezech.22:12; Mich.7:3

14. Lichwiarstwo – Przyp.Sal.28:8; Mat.7:22-23

Zdobywanie majątku drogą bezprawia, pobieranie procentów od innych. Handel jest dozwolony przez prawo, ale chrześcijanie powinni w tym względzie postępować według sumienia.

15. Chciwość – 1 Kor.6:10; Ps.61:11

Czynić zło z gwałtem jak dzikie zwierzę, bez poczucia winy, bezczelnie, fałszywe działanie.

16. Kradzież – Mar.7:21-22; 1 Kor.6:10

Bezprawne, potajemne zdobycie jakiejś rzeczy.

17. Grabież – Izaj.61:8; Jerem.6:7; 3 Mojż.19:13

Kradzież w dużych rozmiarach z przemocą lub bez.

18. Niesforność – obżarstwo – Gal.5:21; 1 Tes.5:14

Łamanie ustalonego porządku, kultury. Takich należy uświadamiać, a później izolować się od nich.

19. Bezwstyd – 1 Mojż.34:7; Mich.2:6; 1 Kor.11:14

Odstąpienie od przyzwoitości, gorszenie innych ludzi poprzez czyny bezwstydne.

20. Zabójstwo – Mat.5:21; Obj.21:8; Jan.8:44

Targnięcie się na życie drugiej osoby. Umyślny lub też nie zamiar pozbawienia kogoś życia.

21. Nieposłuszeństwo rodzicom – Rzym.1:30; 2 Tym.3:2

Następstwo odstąpienia od Boga.

22. Nieuległość wzajemna – 1 Pt.5:5

Wzajemna pokora względem siebie, mieszcząca się w ramach Bożych przykazań.

23. Nieposłuszeństwo wobec Pastorów – Hbr.13:17

Najlepszy wariant wychowawczy jest – przez poradę Kościoła.

24. Nieposłuszeństwo wobec władzy – Rzym.13:1-3

Władza troszczy się o dobro dla narodu i należy przejawiać posłuszeństwo w tym, co jest dobre.

25. Świadome nieczynienie dobra – Jak.4:17

Jeżeli widzisz i wiesz oraz masz możliwość a nie czynisz.

26. Świątokradztwo – Rzym.2:22

Znieważenie jakiegś świętości na oczach wiernych.

GRZECZY WYCHODZĄCE Z UST CZŁOWIEKA

1. Nieprawość – 1 Jan.5:17; Obj.22:15

Wszelka nieprawość, która czyni zło jest grzechem. (Nieprawda, która potwierdza prawdę Bożą, w przypadkach, kiedy jest bardziej odważna aniżeli prawda nie jest grzechem w oczach Bożych). Rahab cudzołożnica przez nieprawdę uratowała sługi Boże. Mojżesz prosił Faraona, aby wypuścił ich na trzy dni, chociaż zamiar miał inny.

2. Fałsz – Przyp.Sal.12:17; 3 Mojż.19:11

Zwodzić kogoś przez czyny lub słowa dla osiągnięcia swojego celu. Powiedzieć coś tak, aby słuchający odebrał to inaczej od rzeczywistości.

3. Kłamstwo – Obj.21:8

Pojęcia, które są wbrew prawdzie. Ten, kto mówi kłamliwie nie będzie zbawiony. Ojcem kłamstwa jest diabeł.

4. Kłótność – 1 Kor.3:3

Odejście od jednomyślności przez różne interpretacje. Bezpodstawne upieranie się na swoim.

5. Spory – 1 Tym.6:3-5; Rzym.1:29-31; Jak.4:1

Grzeszna pożądlwość. Spieranie się z uczuciem krzywdzenia drugich, dążenie pod każdym względem do rozdzielenia, podziału itp.

6. Złorzeczenie, osądzanie – Jak.4:11; Efez.4:31

Złe słowa, które nie życzą dobra, poza lub bezpośrednio negatywne mówienie, obmowa, złe nastawienie, negatywne przedstawianie danej osoby.

7. Nieprzyzwoite słowa – Efez.5:4; Kol.3:8

Język demoniczny, sodomski. Mowa przepełniona nieprzyzwoitością, ulicznymi słowami (żargon). Przekleństwa a nawet mowa kryminalna, która weszła w społeczeństwo.

8. Pustosłowie – Efez.5:4; 2 Pt.2:18

Używanie pustych słów, niepotrzebnych, bezowocne rozmowy, np.: Nie będę tego potrzebował, nawet przez 300 lat.

9. Nieużyteczne słowa – Ezech.16:49; Mat.12:36

Słowa nie mające celu, ani jakiegokolwiek znaczenia.

10. Błazeńska mowa – Efez.5:4

Mówienie z ironią, rozśmieszanie innych. Skłonności do rozbudzania śmiechu, tworzenie śmiechu.

11. Chwalenie samego siebie – Rzym.1:28-30

Człowiek lubi zwracać uwagę innych chwając samego siebie.

12. Próżna chwała – Filip.2:3; 1:16

Wyrażanie swojego zdania odwrotnie, przeciwnie w stosunku do ogółu.

13. Spieranie się o słowa – 2 Tym.2:14; 1 Tym.6:4

Udawanie swojej racji, będąc wywyższonym.

14. Przeciwstawianie się – Tyt.2:9; 1 Tym.6:20

Mówić przeciwnie, widoczne upieranie się.

15. Uraganie – 2 Sam.21:21-22

Roznosić złe wiadomości o bliźnim lub mówić o niedostatkach innych. Wywyższać się nad słabszymi, naśmiewać się z nich lub też uniażać ich.

16. Osądzać – Łuk.6:37; Rzym.2:1-3

Rozmowa dwojga na temat trzeciej osoby, wypowiedzianie negatywnych (swoich twierdzeń) o kimś. Jest to temat, który ogarnął wszystkich ludzi w tym świecie.

17. Szydzenie – Łuk.18:32; Ps.42:10

Poniżenie człowieka słowem lub czynem.

18. Oszczyrstwa – Ps.15:1-4; Jerem.6:28

Rozprzestrzanie niedobrych informacji, obmów, nieprawdziwych historii w złym celu.

19. Przekleństwo – Rzym.12:14; Przyp.Sal.26:2; Mat.5:44

Jest to życzenie komuś np. "Niech cię..." Słuszne przekleństwo ma moc, a bezpodstawne nie. Chrystus polecił, aby nie przeklinać a na odwrót – błogosławić.

20. Szemranie – 2Kor.12:20

Świadoma, zła obmowa. Donosicielstwo na drugiego z celem wygodnym dla siebie.

21. Plotkowanie – Przyp.Sal.26:20; 16:18

Usłyszał coś i zaraz to przekazał; przekąźnik informacji.

22. Pochlebstwo – Job.32:21; Rzym.16:18

Nieszczere dogadzanie, złudna dobroć, chwalenie z czerpaniem korzyści, aby zdobyć czyjąś przychylność.

23. Kłótnia – 1 Kor.3:3; 1 Tym.6:3-5

Dochodzenie swoich racji przez słowa, które czynią krzywdę drugiemu. Temu towarzyszy kolidowanie i destabilizacja.

24. Swarliwość – Rzym.13:13; Przyp.Sal.17:14

Stan wzajemnego krzywdzenia się, niezgoda podparta gniewem, rozdarcie, krzywda, nieprzyjaźń – następstwo kłótni.

25. Przysięga – Hbr.6:16; Jak.5:12; Oz.4:2

Jest oficjalną obietnicą wierności. Chrystus odmienił przysięgę i dał przykazanie, aby mówić: „tak-tak; nie-nie”.

9. Wypróbowanie wiary członków Kościoła Chrystusa.

Na drodze chodzenia za Jezusem Chrystusem, członkowie Kościoła są przeprowadzani przez różne próby, ażeby była sprawdzona ich wiara. Chrześcijanin przechodzi próbę jakościową. Próby w życiu chrześcijanina przynoszą cierpienia przychodząc niespodziewanie, nieoczekiwanie, niezaplanowane. Przechodząc przez różne próby, chrześcijanin przybliża się do doskonałości.

Jak. 1:2-3

„Poczytujcie to sobie za najwyższą radość, bracia moi, gdy rozmaite próby przechodzicie. Wiedząc, że doświadczenie wiary waszej sprawia wytrwałość” Nauka wypływająca z Ewangelii pokazuje, że dzięki próbom są oddalane życiowe sytuacje (pokusy). Słowo Boże przywołuje, ażeby ustosunkować się do tego z radością, dlatego, że przez to osiąga się coś dobrego i lepszego. Różnorodne pokusy (czyli życiowe sprawy) zawładnęły wszystkimi dziedzinami życia (służba, praca, przyjaciele, rodzina, finanse itp.). Inaczej same życie na ziemi jest pewną sferą tych różnych pokus. Przez Słowo Boże członek Kościoła poznaje całą wolę Bożą, i przechodząc przez różne pokusy poznaje pragnienia i zamysły szatana. Pomnażając poznanie woli Bożej i odrzucając pokusy, przeciwstawiając się zamysłom szatańskim, taki członek Kościoła Chrystusa przybliża się do doskonałości. Jezus Chrystus będąc na ziemi był kuszony przez samego diabła i zwyciężył go Słowem Bożym. Przez to On pokazał, że „pustynia pokus” to są próby, które czekają na wszystkich chrześcijan, jest to wola Boża, przez którą człowiek dochodzi do doskonałości.

Łuk. 4:5-7

„I wyprowadził go na górę, i pokazał mu wszystkie królestwa świata w mgnieniu oka. I rzekł do niego diabeł: Dam ci tę całą władzę i chwałę ich, ponieważ została mi przekazana, i daję ją, komu chcę. Jeśli więc Ty oddasz mi pokłon, cała ona twoja będzie.”

1 Piotr. 5:8

„Bądźcie trzeźwi, czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, chodzi wokoło jak lew ryczący, szukając kogo by pochłonać.”

2 Kor. 11:3

„Obawiam się jednak, ażeby, jak wąż chytrą swoją zwiódł Ewę, tak i myśli wasze nie zostały skażone i nie odwróciły się od szczerzego oddania się Chrystusowi.”

Hbr. 6:1

„Dlatego pominawszy początki nauki o Chrystusie, zwróćmy się ku rzeczom wyższym, nie powracając ponownie do podstaw nauki o odwróceniu się od martwych uczynków i o wierze w Boga”

Kol. 1:28

„Jego to zwiastujemy, napominając i nauczając każdego człowieka we wszelkiej mądrości, aby stawić go doskonałym w Chrystusie Jezusie”

Podobnie też wszystko na ziemi przechodzi próbę (np. tafla betonu, która przechodzi przez próbę uderzeń, ażeby można było ją skierować o jakichś celów, użyć ją w przyszłości), tak również Bóg próbuje człowieka przez różne sytuacje i tak próbuje go czy jest mu wierny i oddany. Próbie poddawana jest nasza wiara i wolna wola, którą Bóg dał człowiekowi uwalniając go od niewoli diabelskiej.

Gal. 5:1 i 13

„Chrystus wyzwolił nas, abyśmy w tej wolności żyli. Stójcie więc niezachwianie i nie poddawajcie się znowu pod jarzmo niewoli.(...) Bo wy do wolności powołani zostaliście, bracia; tylko pod pozorem tej wolności nie pobbłażajcie ciała, ale służcie jedni drugim w miłości.” Wolność, którą Bóg dał człowiekowi, jest zachowana dla wieczności. Tam nie ma niewoli (człowiek może robić co chce). I dlatego Bóg próbuje człowieka, ażeby tam nie weszło nic nieczystego, kłamliwego, zaprzędanego martwym uczynkom. Tam jest złoto oczyszczone przez ogień. W wieczności doskonałe w poznaniu woli Bożej, tam nie będą grzeszyć dlatego, że na ziemi odrzucali grzech, przeciwstawili się diabłu i unieżyli przed Bogiem.

1 Kor. 3:13

„To wyjdzie na jaw w jego dziele; dzień sądny bowiem to pokaże, gdyż w ogniu się objawi, a jakie jest dzieło każdego, wypróbuje ogień.”

1 Kron. 28:9

„A ty, Salomonie, synu mój, znaj Boga, ojca twojego, i służ mu z całego swego serca i z duszy ochotnej, gdyż Pan bada wszystkie serca i przenika wszystkie zamysły. Jeżeli go szukać będziesz, da ci się znaleźć, lecz jeżeli go opuścisz, odrzuci cię na wieki.”

1 Piotr. 1:7

„Ażeby wypróbowana wiara wasza okazała się cenniejsza niż znikome złoto, w ogniu wypróbowane, ku chwale i czci, i sławie, gdy się objawi Jezus Chrystus.”

Ps. 7:10

„Niechże skończy się zło bezbożnych! Utwierdź sprawiedliwego, Który badasz serca i nerki, Boże sprawiedliwy.”

Obj. 2:2

„Znam uczynki twoje i trud, i wytrwałość twoją, i wiem, że nie możesz ścierpieć złych, i że doświadczyłeś tych, którzy podają się za apostołów, a nimi nie są, i stwierdziłeś, że są kłamcami.”

Księga Objawienia wskazuje na szczególny czas (godzinę pokusy), gdzie będą sprawdzeni wszyscy żyjący na ziemi. Wszyscy będą się znajdowali w takiej sytuacji, gdzie trzeba będzie wybierać: albo Bóg i posłuszeństwo Jemu, albo diabeł i niewola grzechu oraz śmierć. Kościół Chrystusa ma obietnicę, że będzie zachowany od tej godziny próby. To znaczy, że Chrystus weźmie Kościół, wypróbowany i zachowany w czystości, świętości, do nieba.

Obj. 3:10

„Ponieważ zachowałeś nakaz mój, by przy mnie wytrwać, przeto i Ja zachowam cię w godzinie próby, jaka przyjdzie na cały świat, by doświadczyć mieszkańców ziemi.”

Pokusy to sytuacje, znajdujące się przed nami, przy których możemy postępować w dwojako, będąc wolnymi – albo według woli Bożej, albo w dogadzaniu ciała, ludziom czy też diabłu. Pokusy mają miejsca w samym życiu (w otoczeniu ludzi, danej miejscowości, w państwowym porządku, albo od własnego ciała).

Różne pokusy – jest to Boża norma do wypróbowania wiary człowieka. Atmosfera, która jest na ziemi jest środkiem i miejscem próby. Bóg, który nas widzi odsuwa różne pokusy, pomagając nam. Nie ma potrzeby czekać lub szukać prób, należy po prostu żyć na ziemi, my sami unikamy różnych trudności, przez co Bóg nas próbuje (patrząc) jak my odnosimy się do Jego przykazań, jak chronimy siebie w różnych sytuacjach i okolicznościach, jakie nas spotykają i jakie dopuszcza sam Bóg.

1 Piotr. 4:12-13

„Najmilsi! Nie dziwcie się, jakby was coś niezwykłego spotkało, gdy was pali ogień, który służy doświadczeniu waszemu, Ale w tej mierze, jak jesteście uczestnikami cierpień Chrystusowych, radujcie się, abyście i podczas objawienia chwały jego radowali się i weselili.”

1 Kor. 10:13

„Dotąd nie przyszło na was pokuszenie, które by przekraczało siły ludzkie; lecz Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze, ale z pokuszeniem da i wyjście, abyście je mogli znieść.”

Szczególnie (ogniem) pokusy, udalane przez nas samych – jest to chrzest ogniem, o którym to mówił Jan Chrzciciel: „On będzie was chrzczył Duchem Świętym i ogniem” (Mat. 3:11). Sam Jezus Chrystus przeszedł przez ten ogień i był wiernym we wszystkim. My powinniśmy iść śladami Jego i nie tylko wierzyć, ale i znosić cierpienia w imieniu Jego.

1 Piotr. 2:21

„Na to bowiem powołani jesteście, gdyż i Chrystus cierpiał za was, zostawiając wam przykład, abyście wstępowali w jego ślady;”

Dz.Ap. 14:22

„Utwierdzając dusze uczniów i zachęcając, aby trwali w wierze, i mówiąc, że musimy przejść przez wiele ucisków, aby wejść do Królestwa Bożego.”

2 Kor. 8:2

„Iż mimo licznych utrapień, które wystawiały ich na próbę, niezwykła radość i skrajne ubóstwo ich przerodziły się w nadzwyczajne bogactwo ich ofiarności;”

Filip. 1:29

„Gdyż wam dla Chrystusa zostało darowane to, że możecie nie tylko w niego wierzyć, ale i dla niego cierpieć,”

1 Piotr. 4:13

„Ale w tej mierze, jak jesteście uczestnikami cierpień Chrystusowych, radujcie się, abyście i podczas objawienia chwały jego radowali się i weselili.”

Łuk. 12:49-50

„Ogień przyszedłem rzucić na ziemię i jakżebym pragnął, aby już płonął. Chrztem mam być ochrzczony i jakże jestem udręczony, aż się to dopełni.”

Ogień próby dla chrześcijanina – to nie są jabłka z sadu – ale ogień, który może pochłonać człowieka, wprowadzić w stan niewoli z powodu uczynionego grzechu. Nasza wolność jest pod ciągłym niebezpieczeństwem zniewolenia. Dlatego nie można lekkomyślnie podchodzić do pokus, grać bohatera czy być samowystarczalnym. Wręcz przeciwnie, czuwać trwać w modlitwach, ażeby nie być kuszonym i nie popaść w niewolę. Jezus Chrystus, w modlitwie „Ojcze nasz” uczył jak prosić i nie wódz nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego”. Innymi słowy: nie dopuść, abyśmy się znajdowali w sytuacjach, w których będzie nam trudno wypełnić wolę Bożą. W ten sposób Chrystus uczył, jak należy ufać Bogu, skromność wyklucza samowystarczalność.

Przykłady:

- Ananiasz i Safira byli kuszonymi i nie ulegli (Dz. Ap. 5: 1-11)
- Kain był uprzedzony przez Boga, ale nie ustał i zabił Abła (1 Mojż. 4)

Izaj. 48:10-11

„Oto wytapiałem cię sobie jak srebro, próbowałem cię w piecu cierpienia. Przez wzgląd na siebie, przez wzgląd na siebie czynię to, bo jakże zbezczeszczone było moje imię; a przecież mojej chwały nie oddam innemu.”

Obj. 2:2-3

„Znam uczynki twoje i trud, i wytrwałość twoją, i wiem, że nie możesz ścierpieć złych, i że doświadczyłeś tych, którzy podają się za apostołów, a nimi nie są, i stwierdziłeś, że są kłamcami. Masz też wytrwałość i cierpiełeś dla imienia mego, a nie ustałeś.”

Pragnienia, które wypływają od człowieka, albo od innych ludzi lub duchów demonicznych, przez które człowiek jest próbowany, dobrze jest nazywać pokusami. A pragnienia wypływające od Boga, które służą do wypróbowania naszej wiary nazywamy próbami.

Szatan kusząc, próbuje wzbudzić wszystko, co jest złą wewnątrz nas.
Bóg próbując chce, abyśmy wzbudzili wszystko, co jest najlepsze, wewnątrz nas.

1. Pokusy wpływające od własnego ciała.

Jak. 1:14-15

„Lecz każdy bywa kuszony przez własne pożądliwości, które go pociągają i nęcą;
Potem, gdy pożądliwość pocznie, rodzi grzech, a gdy grzech dojrzeje, rodzi śmierć”.

Pożądliwość ciała to różne cielesne zachcianki, które są ponad miarę i normę. Można jeszcze dodać, że są „nierozsądne” i „wredne” pożądliwości, które brudzą człowieka, tak jak zmaza.

Pożądliwość oczu jest to, co widzą oczy człowieka (piękność, różne obrazy zadowalające i rzeczy) i pobudzają do pożądania tego, co nie jest tak naprawdę potrzebne.

Pycha życia wzajemne wywyższanie się jednego przed drugim, niechęć, działanie mające pobudki zazdrości i pychy.

1 Jan. 2:16

„Bo wszystko, co jest na świecie, pożądliwość ciała i pożądliwość oczu, i pycha życia, nie jest z Ojca, ale ze świata”.

1 Tym. 6:9

„A ci, którzy chcą być bogaci, wpadają w pokuszenie i w sidła, i w liczne bezsensowne i szkodliwe pożądliwości, które pogrążają ludzi w zgubę i zatracenie”.

Ciało nasze jest naszym fundamentalnym i stałym przeciwnikiem. Ciało nie jest narodzone na nowo (nie jest odkupione) . Bóg uwolnił nas od zakonu grzechu i śmierci, i ustanowił zakon ducha i życia, zostawiając go w tymże ciele, aby przez nie próbować nas i doprowadzić do doskonałości. Chrześcijaninowi należy umacniać panowanie ducha nad pragnieniami cielesnymi, czuwając, ażeby cielesne pragnienia nie przeobraziły się w zwiedzenie i związanie. Z wszystkich pragnień, które wypływają od ciała, chrześcijanin wybiera to, co dobre, budujące i nie jest grzechem.

Rzym. 7:14

„Wiemy bowiem, że zakon jest duchowy, ja zaś jestem cielesny, zaprzędany grzechowi”.

Rzym. 7:18

„Wiem tedy, że nie mieszka we mnie, to jest w ciele moim, dobro; mam bowiem zawsze dobrą wolę, ale wykonania tego, co dobre, brak”.

Rzym. 7:23

„A w członkach swoich dostrzegam inny zakon, który walczy przeciwko zakonowi, uznanemu przez mój rozum i bierze mnie w niewolę zakonu grzechu, który jest w członkach moich”.

Rzym. 8:1-8

„Przeto teraz nie ma żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie. Bo zakon Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, uwolnił cię od zakonu grzechu i śmierci. Albowiem czego zakon nie mógł dokonać, w czym był słaby z powodu ciała, tego dokonał Bóg: przez zesłanie Syna swego w postaci grzesznego ciała, ofiarując je za grzech, potępił grzech w ciele, Aby słuszne żądania zakonu wykonały się na nas, którzy nie według ciała postępujemy, lecz według Ducha. Bo ci, którzy żyją według ciała, myślą o tym, co cielesne; ci zaś, którzy żyją według Ducha, o tym, co duchowe, Albowiem zamysł ciała, to śmierć, a zamysł Ducha, to życie i pokój. Dlatego zamysł ciała jest wrogi Bogu; nie poddaje się bowiem zakonowi Bożemu, bo też nie może. Ci zaś, którzy są w ciele, Bogu podobać się nie mogą”.

Rzym. 8:2 i 13

„Bo zakon Ducha, który daje życie w Chrystusie Jezusie, uwolnił cię od zakonu grzechu i śmierci. Jeśli bowiem według ciała żyjecie, umrzecie; ale jeśli Duchem sprawy ciała umartwiacie, żyć będziecie”.

Gal. 5:16-18

„Mówię więc: Według Ducha postępujcie, a nie będziecie pobłażali żądzy, cielesnej. Gdyż ciało pożąda przeciwko Duchowi, a Duch przeciwko ciału, a te są sobie przeciwne, abyście nie czynili tego, co chcecie. A jeśli Duch was prowadzi, nie jesteście pod zakonem”.

2. Pokusy wychodzące od ludzi.

Są to bezprawne poniżenia innych, obwiniania, różne cierpienia od wyrządzonych krzywd. Przechodząc takie pokusy chrześcijanin zwycięża poprzez wiarę i modlitwę, błogosławiąc swoich wrogów. Taki przykład to męczennik Szczepan, który modlił się za swoich wrogów i morderców mówiąc: „Panie, nie policz im grzechu tego” (Dz.Ap.7:60). Tak powinien chrześcijan zwyciężać zło dobrem.

Mat. 5:44

„A Ja wam powiadam: Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują”.

Rzym. 12:21

„Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj”.

1 Kor. 4:12-13

„I trudzimy się pracą własnych rąk; spotwarzają nas, my błogosławimy; prześladują nas, my zносimy, Złorzeczą nam, my się modlimy; staliśmy się jak śmiecie tego świata, jak omieciny u wszystkich aż dotąd”.

3. Pokusy wypływające od diabła i demonów.

Szatan ma dostęp do człowieka przez jego rozum: w jednym przypadku chytrą swoją propozycją słać, stanowisko, bogactwo, powodzenie tylko żeby jemu oddać pokłon; w drugim przypadku groźbą przez strach (np. Nie będziesz miał pracy lub ją stracisz, powodzenie, wolność itd.); w trzecim przypadku posyła palącą pokusę, tj. cierpienia ponad naturalne i pokusy dotyczące naszego umysłu. Chrześcijanin powinien nauczyć się rozróżniać głos Boży od innych głosów i nie wierzyć każdemu duchowi, ale próbować to co podoba się Bogu. Kiedy mówi diabeł – on mówi kłamstwo dlatego, że jest ojcem kłamstwa.

1 Jan. 4:1

„Umiłowani, nie każdemu duchowi wiercie, lecz badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków wyszło na ten świat”.

Efez. 5:10

„Dochodźcie tego, co jest miłe Panu”.

1 Piotr. 4:12

„Najmilsi! Nie dziwcie się, jakby was coś niezwykłego spotkało, gdy was pali ogień, który służy doświadczeniu waszemu”.

Podczas pokus diabelskich należy przeciwstawić się jemu i wybrać drogę Bożą.

Jak.4:7

„Przeto poddajcie się Bogu, przeciwstawcie się diabłu a ucieknie od was”.

4. Próby posyłane przez Boga.

Bóg podczas próby może pozbawić człowieka najcenniejszej dla niego rzeczy lub osoby, chcąc zobaczyć czy w tak krytycznym momencie dana osoba odda Bogu chwałę lub czy będzie szemrać.

Przykład: Bóg dwukrotnie próbował Abrahama.

- a) Abraham cierpliwie i długo oczekiwał na spełnienie się obietnicy Bożej (Hebr..11:8)
- b) Kiedy dorósł Izaak Bóg zlecił Abrahamowi, aby złożył go na ofiarę (1 Mojż.22:1).

Przez uczestnictwo w cierpieniach Chrystusowych członek Kościoła Chrystusowego jest próbowany w miłości i wierności do Boga i Chrystusa.

Mat. 5:11-12

„Błogosławieni jesteście, gdy wam złorzeczyć i prześladować was będą i kłamliwie mówić na was wszelkie zło ze względu na mnie! Radujcie i weselcie się, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebie; tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami”.

Hbr. 13:13

„Wyjdźmy więc do niego poza obóz, znosząc pohańbienie jego”.

Obj. 2:10

„Nie lękaj się cierpień, które mają przyjść na cię. Oto diabeł wtrąci niektórych z was do więzienia, abyście byli poddani próbie, i będziecie w udręce przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota”.

Obj. 2:23

„A dzieci jej zabiję; i poznają wszystkie zbory, że Ja jestem Ten, który bada nerki i serca, i oddam każdemu z was według uczynków waszych”.

Celem wszystkich prób jest: „uczynić chrześcijanina lepszym”. Wszystkie próby spotkamy w naszym życiu, które służą ku dobremu przywodząc nas do wyższej sławy, sławy synów Bożych. Bóg jest wierny, który nie dopuści, abyśmy byli próbowani ponad nasze siły. Podczas próby daje łaskę, abyśmy mogli przejść ją zwycięsko (1 Kor.10:13; Rzym.8:28-30).

Próba przypomina nam, że jesteśmy dziećmi Bożymi.

Hbr. 12:6-10

„Bo kogo Pan miłuje, tego karze. I chłoszcze każdego syna, którego przyjmuje. Jeśli znosicie karanie, to Bóg obchodzi się z wami jak z synami; bo gdzie jest syn, którego by ojciec nie karał? A jeśli jesteście bez karania, które jest udziałem wszystkich, tedy jesteście dziećmi nieprawymi, a nie synami. Ponadto, szanowaliśmy naszych ojców według ciała, chociaż nas karali; czy nie daleko więcej winniśmy poddać się Ojcu duchów, aby żyć? Tamci bowiem karcili nas według swego uznania na krótki czas, ten zaś czyni to dla naszego dobra, abyśmy mogli uczestniczyć w jego świętości”.

Każdy rodzic ma prawo karać swoje dzieci. My jesteśmy dziećmi Bożymi i On także karze nas, dopóki nie nauczymy się posłuszeństwa. Jeżeli napotykamy trudności i próby, to przez to możemy zobaczyć miłość Bożą do swoich dzieci.

Próba pokazuje wszystko, co jest u człowieka w sercu.

2 Kron. 32:31

„Jednakże gdy byli u niego rzecznicy książąt babilońskich, którzy przysłali ich do niego, aby się dowiedzieć o cudownym zdarzeniu, jakie wydarzyło się w kraju, Bóg zdał go na jego własne siły, wystawiając go na próbę, aby poznać wszystkie jego zamysły”.

Bardzo często człowiek nie zna samego siebie, ale Bóg zna wszystko, co się znajduje w sercu u każdego i dopuszcza próby, aby człowiek mógł zobaczyć siebie, jaki on jest. Człowiek myśli sobie a nawet mówi, że w tej sytuacji on postąpiłby tak, ale kiedy sam jest poddany próbie postępuje zupełnie inaczej. Np. Mówi: „Tak mnie doprowadzili, że ja im wszystko wygarnąłem”. Podczas próby Bóg objawia wszystkie tajne sprawy, aby człowiek zobaczył co jest w jego sercu. Podczas próby widoczna jest w sercu zazdrość, obraźliwość, złość, złorzeczenie itp. To wszystko przejawia się w odpowiednich ku temu okolicznościach.

Próby pomagają nam zobaczyć jakość naszej wiary i cierpliwości.

Pokora – jest to całkowita zgoda z Bożym przeznaczeniem. Szemranie – niezgodzenie się z Bogiem, narzekanie, któremu towarzyszą pytania: „Dlaczego? Po co? Za co?” itp.

Jeżeli w próbach chrześcijanin za wszystko dziękuje Bogu i do samego końca ma nadzieję w otrzymaniu pomocy od Boga, to oznacza, że posiada silną wiarę. Ona podtrzymuje go i dokonuje, że jego cierpliwość staje się doskonała i długotrwała. Ale jeżeli człowiek zaczyna szemrać to oznacza, że ma słabą wiarę lub bardzo małą.

1 Tes. 5:18

„Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was”.

4 Moj. 14:29-30

„Na tej pustyni legną wasze trupy i wszyscy zapisani spośród was, w pełnej liczbie, od dwudziestego roku życia wzwyż, wy, którzy szemraliście przeciwko mnie, Nie wejdziecie do ziemi, w której poprzysiągłem was osiedlić, z wyjątkiem Kaleba, syna Jefunnego i Jozuego, syna Nuna”.

Próby prowadzą do pokory.

2 Kor. 12:7

„Bym się więc z nadzwyczajności objawień zbyt nie wynosił, wbity został cień w ciało moje, jakby posłaniec szatana, by mnie policzkował, abym się zbyt nie wynosił”.

Ukorzyć się to oznacza zaufać we wszystkich okolicznościach Bogu. Bóg uczył Pawła pokory, żeby zawsze pamiętał, że jest zależny od Niego. Paweł zawsze polegał na mocy Bożej. Zawsze pamiętał, że w życiu chrześcijanina są rzeczy niezrozumiałe i należy z pokorą przyjmować wszystko wiedząc, że Boża dobroć ma staranie i prowadzi go do wiecznego celu i nie chce, aby człowiek stracił życie wieczne.

Próby pokazują co my możemy zostawić dla Chrystusa.

Mat. 10:37

„Kto miłuje ojca albo matkę bardziej niż mnie, nie jest mnie godzien; i kto miłuje syna albo córkę bardziej niż mnie, nie jest mnie godzien”.

Dochodzi nieraz do takich sytuacji, w których należy dokonać wyboru pomiędzy bliską rodziną a Jezusem Chrystusem. Nieraz trzeba zostawić swój dom rodzinny dla wiary w Boga, jeżeli rodzina nie akceptuje i nie przyjmuje nas jako chrześcijan. Bóg chce widzieć w każdym chrześcijanie całkowitą ofiarność w służbie Bogu.

Przez próby możemy rozumieć innych i pomóc im w ich trudnościach.

2 Kor. 1:3-4

„Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec miłosierdzia i Bóg wszelkiej pociechy, Który pociesza nas we wszelkim utrapieniu naszym, abyśmy tych, którzy są w jakimkolwiek utrapieniu, pocieszać mogli taką pociechą, jaką nas samych Bóg pociesza”.

Hbr. 2:18

„A że sam przeszedł przez cierpienie i próby, może dopomóc tym, którzy przez próby przechodzą”.

Chrześcijanin, który przeszedł przez próby może rozumieć tych, którzy przez nie przechodzą i pocieszać ich tą pociechą, którą sam był pocieszany przez Boga. Może również współczuć innym. Należy być wymagającym w stosunku do siebie, a współczującym, wyrozumiałym dla innych, nie zadając im nawet takich pytań „Jak myślisz, za co Bóg ciebie kara?”

Próby przybliżają człowieka do Boga i prowadzą do jedności z Chrystusem.

Oz. 6:1

„Chodźcie, zawróćmy do Pana! On nas rozszarpał, On nas też uleczy, zranił i opatrzy nasze rany!”

Podczas represji i prześladowań ludzie są bliżej Boga. A w czasie swobody i pokoju ludzie uganiamy się za marnościami, przez które dogadzają swemu ciału. Bóg jest zazdrosny o swoje dzieci i kiedy one oddalają się od Niego, to On poprzez trudności i cierpienia przybliży ich do siebie. Bóg chce, aby wszystkie troski były złożone na Niego, gdyż On ma o nas starania.

Rzym. 8:18

„Albowiem sądzę, że utrapienia teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z chwałą, która ma się nam objawić”.

Podczas przechodzenia prób chrześcijanin zaczyna doceniać wartości wieczne, które są o wiele cenniejsze, niż przejściowe dobra przyziemne, i to co Bóg daruje dla swoich dzieci w Chrystusie. I dlatego w każdej próbie należy wspominać i patrzeć na obietnice Boże.

W próbach należy pamiętać:

- zaufać Bogu z całego serca, On nie nakłada ciężaru ponad siły (1 Kor.10:13)
- próby należy przechodzić zwycięsko, zostając do końca wiernym Bogu (Obj.3:21)
- zwycięstwo w próbach jest dzięki mocy Ducha Świętego, wiarę i modlitwę,
- należy być uświęconym, czystym bez grzechu (1 Pt.1:14-15).

Podczas prób często pojawiają się zwątpienia, pomimo tego nie wolno się poddawać, wiedząc że miłujący Bóg nie zostawi i nie zapomni ciebie. On udowodnił swoją miłość na Golgocie, do końca miłował nas. Kochający człowiek nigdy nie czyni zła, tym bardziej Bóg, wszystkie próby posyła ku dobremu.

Efez. 6:13

„Dlatego weźcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić opór w dniu złym i, dokonawszy wszystkiego, ostać się”.

Jak. 1:12

„Błogosławiony mąż, który wytrwa w próbie, bo gdy wytrzyma próbę, weźmie wieniec żywota, obiecany przez Boga tym, którzy go miłują”.

Uczestnicząc w cierpieniach Chrystusowych, przechodząc przez dolinę różnych prób cielesnych, prób od ludzi tego świata i duchów demonicznych, Kościół wypełnia się pełnią Bożą, osiągając doskonałość w Chrystusie.

2 Tym. 3:17

„Aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany”.

Kol. 1:28

„Jego to zwiastujemy, napominając i nauczając każdego człowieka we wszelkiej mądrości, aby stawić go doskonałym w Chrystusie Jezusie”;

Jak. 1:4

„Wytrwałość zaś niech prowadzi do dzieła doskonałego, abyście byli doskonali i nienaganni, nie mający żadnych braków”.

Apostoł Paweł dla przykładu mógł dla nas powiedzieć:

- biegu dokonałem,
- wiarę zachowałem,
- oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości.

2 Tym. 4:7-8

„Dobry bój bojowałem, biegu dokonałem, wiarę zachowałem;
A teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu da Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, lecz i wszystkim, którzy umiłowali przyjście jego”.

Pytania kontrolne:

1. Na co wystawiony jest chrześcijanin idąc po drodze za Chrystusem?
2. Jak przechodzą próby w życiu chrześcijanina?
3. Co to jest pustynia kuszenia w życiu chrześcijanina?
4. Skąd przychodzą różne pokusy?
5. Co jest potrzebne, ażeby ustać i zwyciężać pokusy?
6. Jaki jest cel prób, co one dają dla chrześcijanina ?
7. Czy może Bóg kusić człowieka ?
8. Jak można rozróżnić próbę od pokusy?

10. Zachowywać tajemnicę wiary z czystym sumieniem - podstawowy obowiązek członków Kościoła Chrystusowego.

„Również diakoni mają być uczciwi, nie dwulicowi, nie nałogowi pijacy, nie chciwi brudnego zysku, Zachowujący tajemnicę wiary wraz z czystym sumieniem (1 Tym. 3:8-9) Zachowywać tajemnicę wiary jest to obowiązkowa norma nie tylko dla pastorów i diakonów, ale dla wszystkich członków Kościoła. Jest to jednym z warunków do wypełnienia dla tych, co chcą stać na czele zboru. Zachowywać tajemnicę wiary powinien każdy członek Kościoła w swojej służbie przed Bogiem. W pełnym tego słowa znaczeniu tajemnica wiary jest przedstawiona w krótkim zestawieniu „Zjednoczonych Kościołów Chrześcijan Wiary Ewangelicznych”.

Tajemnica wiary jest to niewidzialne istnienie, które nie jest powiązane i nie podlega prawom fizyki, przyjmuje się je wiarą.

Podstawowymi tajemnicami wiary Chrześcijan Wiary Ewangelicznych, które powinni znać będący na etapie chrztu wodnego to:

1. Zaakceptowanie ksiąg Starego i Nowego Testamentu jako natchnionych przez Boga, w których jest objawiona wola Boża, przedstawiająca tajemnicę zbawienia człowieka.

Kościół CHWE utrzymuje, że Księgi Starego i Nowego Testamentu (Biblia) są Pismami Świętymi, doskonałym Słowem Bożym, wystarczający źródłem objawiającym wolę Bożą zbawienia człowieka.

2 Tym. 3:15-16

„I ponieważ od dzieciństwa znasz Pisma święte, które cię mogą obdarzyć mądrością ku zbawieniu przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości”.

2. Księgi Pisma Świętego, Stary i Nowy Testament są jedynym fundamentem wiary zbawienia w Jezusie Chrystusie.

2 Tym. 3:15

„I ponieważ od dzieciństwa znasz Pisma święte, które cię mogą obdarzyć mądrością ku zbawieniu przez wiarę w Jezusa Chrystusa”.

Efez. 2:20

„Zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus”.

Jan. 20:31

„Te zaś są spisane, abyście wierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga, i abyście wierząc mieli żywot w imieniu jego”.

Chrześcijanin, który potwierdza, że Księgi Starego i Nowego Testamentu są księgami natchnionymi przez Boga jest zobowiązany:

a) nic nie dodawać, być ostrożnym do mądrzenia się do interpretacji Pism, nie rozumieć tak, że moja interpretacja i myślenie jest wyjątkowe;

Obj. 22:18

„Co do mnie, to świadczę każdemu, który słucha słów proroctwa tej księgi: Jeżeli ktoś dołoży coś do nich, dołoży mu Bóg plag opisanych w tej księdze”;

b) nic nie odejmować, przyjąć do siebie wszystkie przykazania, całą wolę Bożą nic nie ujmując;

Obj. 22:19

„A jeżeli ktoś ujmie coś ze słów tej księgi proroctwa, ujmie Bóg z działu jego z drzewa żywota i ze świętego miasta, opisanych w tej księdze”.

Dz.Ap. 20:27

„Nie uchylałem się bowiem od zwiastowania wam całej woli Bożej”.

c) nie szkodzić, nie skazać Słowa Bożego: myśleć dobrze o innych, ale utwierdzać i upierać się skrajnie to grzech;

2 Kor. 2:17

„Bo my nie jesteśmy handlarzami Słowa Bożego, jak wielu innych, lecz mówimy w Chrystusie przed obliczem Boga jako ludzie szczerzy, jako ludzie mówiący z Boga”.

2 Kor. 4:2

„Lecz wyrzekliśmy się tego, co ludzie wstydliwie ukrywają, i nie postępujemy przebiegle ani nie fałszujemy Słowa Bożego, ale przez składanie dowodu prawdy polecamy siebie samych sumieniu wszystkich ludzi przed Bogiem”.

3. W Słowie Bożym jest ukryta cała pełnia łaski zbawiennej dla wszystkich ludzi.

Tyt. 2:11

„Albowiem objawiła się łaska Boża, zbawienna dla wszystkich ludzi”.

Łaska – jest to niezasłużony dar. Boża łaska jest różnorodna: łaska działająca, łaska miłosierna, łaska zbawienna.

1 Piotr. 4:10

„Usługujcie drugim tym darem łaski, jaki każdy otrzymał, jako dobrzy szafarze rozlicznej łaski Bożej”.

Jan. 1:16

„A z jego pełni myśmy wszyscy wzięli, i to łaskę za łaską”.

Rzym. 5:17

„Albowiem jeśli przez upadek jednego człowieka śmierć zapanowała przez jednego, o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru usprawiedliwienia, królować będą w życiu przez jednego, Jezusa Chrystusa”.

Łaska działająca są to dary Ducha Świętego i talenty (sposobność służby) dane przez Boga do służenia Bogu i bliźnim. (Rzym.12:6-8; 1 Kor.12:4-11; Efez.4:8-12)

Łaska miłosierdzia – są to różne dobre uczynki ku pomocy wzajemnej. (Hbr.4:16; Przyp.Sal.18:22)

Łaska zbawienna – pojawiła się dzięki Jezusowi Chrystusowi dla zbawienia wszystkich ludzi. (Tyt.2:11-12)

1. Z ofiary Jezusa Chrystusa, która umożliwiła dostęp do Nieba i tronu Bożej łaski. Przez ofiarę Jezusa Chrystusa grzech został zniszczony, jest podstawową przegrodą dostępu do Boga.

Hbr. 9:26

„Gdyż w takim razie musiałby cierpieć wiele razy od początku świata; ale obecnie objawił się On jeden raz u schyłku wieków dla zgładzenia grzechu przez ofiarowanie samego siebie”.

Hbr. 10:10

„Mocą tej woli jesteśmy uświęceni przez ofiarowanie ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze”.

Efez. 1:6-8

„Ku uwielbieniu chwalebnej łaski swojej, którą nas obdarzył w Umiłowanym. W nim mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów, według bogactwa łaski jego, Której nam hojnie udzielił w postaci wszelkiej mądrości i roztropności”;

Rzym. 3:24-25

„I są usprawiedliwieni darmo, z łaski jego, przez odkupienie w Chrystusie Jezusie, Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, skuteczną przez wiarę, dla okazania sprawiedliwości swojej przez to, że w cierpliwości Bożej pobłażliwie odniósł się do przedtem popełnionych grzechów”;

Efez. 2:16-18

„I pojednać obydwóch z Bogiem w jednym ciele przez krzyż, zniweczywszy na nim nieprzyjaźń; I przyszedłszy, zwiastował pokój wam, którzyście daleko, i pokój tym, którzy są blisko. Albowiem przez niego mamy dostęp do Ojca, jedni i drudzy w jednym Duchu”.

2. Ze Słowa Bożego, w którym jest ukryta cała wola Boża dla zbawienia. Poprzez łaskę Słowa Bożego poznajemy drogę do Boga i poznanie prawdy.

Jan. 1:14

„A Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzeliśmy chwałę jego, chwałę, jaką ma jedyny Syn od Ojca, pełne łaski i prawdy”.

Dz.Ap. 20:24

„Lecz o życiu moim mówić nie warto i nie przywiązuję do niego wagi, bylebym tylko dokonał biegu mego i służby, którą przyjąłem od Pana Jezusa, żeby składać świadectwo o ewangelii łaski Bożej”.

3. Z krwi Jezusa Chrystusa, która została przelana dla obmycia nas od grzechów. Przez łaskę krwi Chrystusa człowiek otrzymuje przebaczenie wcześniej popełnionych grzechów.

1 Piotr. 1:18-19

„Wiedząc, że nie rzeczami znikomymi, srebrem albo złotem, zostaliście wykupieni z marnego postępowania waszego, przez ojców wam przekazanego, Lecz drogą krwią Chrystusa, jako baranka niewinnego i nieskalanego”.

Rzym. 3:24-25

„I są usprawiedliwieni darmo, z łaski jego, przez odkupienie w Chrystusie Jezusie, Którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, skuteczną przez wiarę, dla okazania sprawiedliwości swojej przez to, że w cierpliwości Bożej pobłażliwie odniósł się do przedtem popełnionych grzechów”.

Efez. 1:5-7

„Przeznaczył nas dla siebie do synostwa przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej, Ku uwielbieniu chwalebnej łaski swojej, którą nas obdarzył w Umiłowanym. W nim mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów, według bogactwa łaski jego”.

4. Z ran Jezusa Chrystusa, przez które wziął na siebie niemoce i choroby nasze. Dzięki łasce w ranach Jezusa Chrystusa człowiek otrzymuje wzmocnienie, uzdrowienie, ratunek od chorób dlatego, że wszyscy na ziemi są narażeni na choroby i niemoce ciała.

1 Piotr. 2:24

„On grzechy nasze sam na ciełe swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarłszy grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was”.

Izaj. 53:5

„Lecz on zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. Ukarany został dla naszego zbawienia, a jego ranami jesteśmy uleczeni”.

5. Ze zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, w którym on ukazał się, Syn Boży, w Duchu Świętym i stał się usprawiedliwieniem naszym przed Bogiem, jako żywy świadek naszej wiary i upamiętania, przez wiarę w Niego. Przez łaskę zmartwychwstania Jezusa Chrystusa jest nadzieja i wiara na usprawiedliwienie przed Bogiem.

Rzym. 4:24-25

„Ale ze względu na nas, którym ma to być poczytane i którzy wierzymy w tego, który wzbudził Jezusa, Pana naszego, z martwych, Który został wydany za grzechy nasze i wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego”.

Kol. 3:1

„A tak, jeśliście wzbudzeni z Chrystusem, tego co w górze szukajcie, gdzie siedzi Chrystus po prawicy Bożej”;

1 Piotr. 1:3

„Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”,

1 Piotr. 3:21

„Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”,

Rzym. 1:4

„Który według ducha uświęcenia został ustanowiony Synem Bożym w mocy przez zmartwychwstanie, o Jezusie Chrystusie, Panu naszym”.

6. Duch Święty, w którym mamy usynowienie, według daru łaski. Łaska Ducha Świętego daje świętość i moc do zwycięstwa nad grzechem i jest rękojmią mocy na dzień zmartwychwstania.

Jan. 1:16

„A z jego pełni myśmy wszyscy wzięli, i to łaskę za łaską”.

Efez. 4:7

„A każdemu z nas dana została łaska według miary daru Chrystusowego”.

Dz.Ap. 2:33

„Wywyższony tedy prawicą Bożą i otrzymawszy od Ojca obietnicę Ducha Świętego, sprawił to, co wy teraz widzicie i słyszycie”.

Jan. 14:16-17

„Ja prosić będę Ojca i da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki Ducha prawdy, którego świat przyjąć nie może, bo go nie widzi i nie zna; wy go znacie, bo przebywa wśród was i w was będzie”.

Gal. 4:6

„A ponieważ jesteście synami, przeto Bóg zesłał Ducha Syna swego do serc waszych, wołającego: Abba, Ojcze!”

Rzym. 8:15

„Wszak nie wzięliście ducha niewoli, by znowu ulegać bojaźni, lecz wzięliście ducha synostwa, w którym wołamy: Abba, Ojcze!”

7. Łaski przyszłych obietnic. Uwidaczniają się niebiańskie obietnice życia wiecznego i panowania z Chrystusem.

Efez. 2:5-8

„I nas, którzy umarliśmy przez upadki, ożywił wraz z Chrystusem - łaską zbawieni jesteście - I wraz z nim wzbudził, i wraz z nim posadził w okręgach niebieskich w Chrystusie Jezusie, Aby okazać w przyszłych wiekach nadzwyczajne bogactwo łaski swojej w dobroci wobec nas w Chrystusie Jezusie Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar”;

1 Tym. 6:19

„Gromadząc sobie skarb jako dobry fundament na przyszłość, aby dostąpić żywota prawdziwego”.

1 Jan. 2:25

„A obietnica, którą sam nam dał, to żywot wieczny”.

Hbr. 9:15

„I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne”.

Podstawą przyjęcia Bożych obietnic zbawienia, życia wiecznego, usprawiedliwienia i przebaczenia grzechów jest wiara.

- Wiarą zwyciężamy świat.
- Wiarą jesteśmy zbawieni i żyjemy.
- Wiarą przyjmujemy Ducha Świętego.

a) Wiara jest od słuchania Słowa Bożego.

Rzym. 10:17

„Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe”.

Jan. 20:31

„Te zaś są spisane, abyście wierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga, i abyście wierząc mieli żywot w imieniu jego”.

b) Wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy.

Hebr. 11:1

„A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy”.

Bez wiary nie można podobać się Bogu.

Hebr. 11:6

„Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do Boga, musi uwierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają”.

Pismo święte pokazuje wiarę, skuteczną na różnych płaszczyznach.

1) Indywidualna relacja z Bogiem i wszystkim, co pochodzi od Boga.

Wiara – pewność, przekonanie, mocna świadomość, zrozumienie czegoś (wyższych przedmiotów, duchowych),

2) W odniesieniu do samego istnienia Boga.

Wiara – odrzucenie każdego zwątpienia lub niestałości w zrozumieniu istnienia Boga; jest to bezdyskusyjne przyjęcie prawdy objawionej przez Boga.

3) W odniesieniu do różnych ludzkich wyobrażeń połączonych z przedstawianiem Boga.

Wiara – przyjęcie nauki przyjętej przez ogół (wyznawanie wiary, wyznanie, zakon Boży, religia, kościół, duchowne bractwo).

4) W przypadku praktycznej sytuacji, w której znalazł się człowiek.

Wiara – pewność, mocna nadzieja, ufność, oczekiwanie.

Ślepa wiara, która sprzeciwia się rozsądkowi to wiara z przekonania, która pochodzi od rozumu i woli człowieka. Wiarę otrzymujemy od Boga przez słuchanie Słowa Bożego, które oświeca człowieka oślepionego przez diabła. To Słowo Boże przebudza wiarę i wówczas dla człowieka staje się jasne zrozumienie egzystencji Boga. Następnie przychodzi pewność w Jego obietnice.

Hbr. 11:1

„A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy”.

Wiara nie będzie zrastać bez prób, przez które przewidziane jest posłuszeństwo i pokora Słowu Bożemu, wyrażone miłością do Boga. (Gal.5:6)

Rzym. 10:17

„Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe”.

1 Piotr. 1:7

„Ażeby wypróbowana wiara wasza okazała się cenniejsza niż znikome złoto, w ogniu wypróbowane, ku chwale i czci, i sławie, gdy się objawi Jezus Chrystus”.

8. Przyjęcie pełni łaski narodzenia się na nowo od Słowa Bożego i Ducha Świętego.

Jan. 3:3-8

„Odpowiadając Jezus, rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi na nowo, nie może ujrzeć Królestwa Bożego. Rzekł mu Nikodem: Jakże się może człowiek narodzić, gdy jest stary? Czyż może powtórnie wejść do łona matki swojej i urodzić się? Odpowiedział Jezus: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego. Co się narodziło z ciała, ciałem jest, a co się narodziło z Ducha, duchem jest. Nie dziw się, że ci powiedziałem: Musicie się na nowo narodzić. Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha”.

Dz.Ap. 2:38-39

„A Piotr do nich: Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła”.

Narodzenie na nowo dokonuje się za sprawą Słowa Bożego i Ducha Świętego, objawia człowiekowi wiarę z Zbawiciela Jezusa Chrystusa i przywołuje do:

a) upamiętania: głębokiego zrozumienia swojego stanu grzesznego; wyznanie Jezusa Chrystusa Panem swojego życia i chęć naśladowania Go, wypełniając Jego wolę. Przez upamiętanie zachodzi zmiana myślenia i postępowania.

Mar. 1:15

„I mówiąc: Wypełnił się czas i przybliżyło się Królestwo Boże, upamiętajcie się i wierzcie ewangelii”.

Dz.Ap. 17:30

„Bóg wprawdzie puszczał płazem czasy niewiedzy, teraz jednak wzywa wszędzie wszystkich ludzi, aby się upamiętali”;

b) chrztu wodnego: na świadectwo przebaczenia wcześniej popełnionych grzechów i wierze w Jezusa Chrystusa przez upamiętanie.

Mar. 16:15-16

„I rzekł im: Idąc na cały świat, głoscie ewangelię wszystkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony”.

c) w chrzcie Duchem Świętym: zamieszkuje Chrystus w sercu człowieka. Duch Święty będąc w nas – świadczy o naszym usynowieniu.

Dz.Ap. 2:39

„Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła”.

Dz.Ap. 1:8

„Ale weźmiecie moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was, i będziecie mi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”.

Rzym. 8:15-16

„Wszak nie wzięliście ducha niewoli, by znowu ulegać bojaźni, lecz wzięliście ducha synostwa, w którym wołamy: Abba, Ojcie! Ten to Duch świadczy wspólnie z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy”.

Efez. 3:16-17

„By sprawił według bogactwa chwały swojej, żebyście byli przez Ducha jego mocą utwierdzeni w wewnętrznym człowieku, Żeby Chrystus przez wiarę zamieszkał w sercach waszych, a wy, wkorzeni i ugruntowani w miłości”.

9. Uczestniczenie członków Kościoła w wieczerzy Pańskiej, według przykazań Jezusa Chrystusa.

Mat. 26:26-28

„A gdy oni jedli, wziął Jezus chleb i pobłogosławił, łamał i dawał uczniom, i rzekł: Bierście, jedzcie, to jest ciało moje. Potem wziął kielich i podziękował, dał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy; Albowiem to jest krew moja nowego przymierza, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów”.

1 Kor. 11:23-26

„Albowiem ja przejąłem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, której był wydany, wziął chleb, A podziękowawszy, złamał i rzekł: Bierście, jedzcie, to jest ciało moje za was wydane; to czyńcie na pamiątkę moją. Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej; to czyńcie, ilekroć pic będziecie, na pamiątkę moją. Albowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie”.

W wieczerzy Pańskiej uczestniczą wszyscy Ci, którzy przyjęli chrzest wodny, następnie oczyścili się przez upamiętanie, wyznanie grzechów, modlitwę z postem. W wieczerzy uczestniczą członkowie lokalnego zboru oraz CH.W.E.

1 Kor. 11:29

„Albowiem kto je i pije niegodnie, nie rozróżniając ciała Pańskiego, sąd własny je i pije”.

Wieczerza Pańska odbywa się z udziałem omywania nóg według przykazania Jezusa Chrystusa, tę czynność dokonuje się przed przystąpieniem do uczestnictwa w chlebie i winie, przygotowując jeszcze swoje serca przed Panem. W miłości i pokoju należy przyjmować świętość Pańską (Jan.13:1-17).

Jan. 13:14-15

„Jeśli tedy Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem nogi wasze, i wy winniście sobie nawzajem umywać nogi. Albowiem dałem wam przykład, byście i wy czynili, jak Ja wam uczyniłem”.

Podczas Wieczerzy Pańskiej członkowie Kościoła Chrystusa:

a) wspominają o ranach i śmierci Jezusa Chrystusa, przyjmując za świętość Jego rany i przelaną krew;

1 Piotr. 2:24

„On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarkszy grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was”.

Hbr. 10:29

„O ile sroższej kary, sądzicie, godzien będzie ten, kto Syna Bożego podeptał i zbezczęścił krew przymierza, przez którą został uświęcony, i znieważył Ducha łaski!”

Ps. 2:11-12

„Służcie Panu z bojaźnią i weselcie się, Z drżeniem złożcie mu hołd, Aby się nie rozgniewał i abyście nie zgubili drogi, Bo łatwo płonie gniewem. Szczęśliwi wszyscy, którzy mu ufają!”

1 Kor. 11:24-25

„A podziękowawszy, złamał i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje za was wydane; to czyńcie na pamiątkę moją. Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej; to czyńcie, ilekroć pić będziecie, na pamiątkę moją”.

b) Przybliżyć się do Chrystusa. Odnawiając swoje uczestnictwo w ofierze Jezusa Chrystusa dla życia i zwycięstwa w Nim. Przyjęcie krwi i ciała Jezusa Chrystusa daje nam moc do zwycięstwa grzechu; przez Ducha Świętego mieszkającego w nas jesteśmy jednym ciałem Kościoła Chrystusa.

1 Kor. 10:16-17

„Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czyż nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, czyż nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Ponieważ jest jeden chleb, my, ilu nas jest, stanowimy jedno ciało, wszyscy bowiem jesteśmy uczestnikami jednego chleba”.

c) Zwiastowanie światu o śmierci Pańskiej, dzięki której człowiek może zostać wybawiony od grzechu i zatracenia.

1 Kor. 11:26

„Albowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie”.

10. Członkowie kościoła CH.W.E. uznają lokalny porządek zborów i pokorność względem pastorów, którzy zostali postawieni Duchem Świętym, ażeby być na świeczniku i paść Kościół Pana i Boga, który jest Jego własnością dzięki niewinnej krwi przelanej.

Dz.Ap. 20:28

„Miejcie pieczę o samych siebie i o całą trzodę, wśród której was Duch Święty ustanowił biskupami, abyście paśli zbor Pański nabyty własną jego krwią”.

1 Piotr. 5:5

„Podobnie, młodzi, bądźcie ulegli starszym; wszyscy zaś przyobleczcie się w szatę pokory względem siebie, gdyż Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje”.

1 Tes. 5:12

„A prosimy was, bracia, abyście darzyli uznaniem tych, którzy pracują wśród was, są przełożonymi waszymi w Panu i napominają was”;

Hbr. 13:7

„Pamiętajcie na wodzów waszych, którzy wam głosili Słowo Boże, a rozpatrując koniec ich życia, naśladowcie wiarę ich”.

Hbr. 13:17

„Bądźcie posłuszni przewodnikom waszym i bądźcie im ulegli; oni to bowiem czuwają nad duszami waszymi i zdadzą z tego sprawę; niechże to czynią z radością, a nie ze wzdychaniem, gdyż to wyszłoby wam na szkodę”.

Wierność i oddanie Bogu, a także pokora przed porządkiem kościelnym wyrażana przez członków Kościoła, w praktycznym życiu i duchowej dyscyplinie, która posiada następujące elementy:

a) Spółeczność, ofiarność dla Boga przez uczestniczenie w kościelnych zgromadzeniach. Chrześcijanin nie może być bez społeczności. Przykazanie mówi, aby nie opuszczać zgromadzenia świętych.

Hbr. 13:16

„A nie zapominajcie dobroczynności i pomocy wzajemnej; takie bowiem ofiary podobają się Bogu”.

Ps. 26:12

„Noga moja stoi na prostej drodze, Błogosławić będę Pana w zgromadzeniach”.

Ps. 68:27

„W chórach błogosławcie Boga, Pana, wy, którzy się wywodzicie z Izraela”.

Hbr. 10:25

„Nie opuszczając wspólnych zebrań naszych, jak to jest u niektórych w zwyczaju, lecz dodając sobie otuchy, a to tym bardziej, im lepiej widzicie, że się ten dzień przybliża”.

b) Modlitwa jak indywidualnie, tak i społecznie z drugimi, przez swoje wyrażenie pokory i ufności Bogu. Dającemu wszystkich dobrodziejstw, przyznając o swojej zależności od Niego, w swoich prośbach indywidualnych i społecznych.

Mat.6:5-15; Łuk.1-13; Jak.5:13-18

Modlitwa może być wzmocniona postem, przez który my wyrażamy swoją pokorę przed Bogiem. Praktyka postu może być indywidualna albo przez wspólne porozumienie się z innymi lub też całym zborem. Samowolna praktyka długich postów, bez zgody pastorów doprowadza do drogi pokus. Pismo nazywa to poniżaniem samego siebie. Niemożna praktyki postu stosować jako uświęcenie, jeżeli nie ma przy tym upamiętania i wyznania grzechów. Prowadzi to do pokusy.

Kol. 2:18 i 23

„Niech was nikt nie potępia, kto ma upodobanie w poniżaniu samego siebie i w oddawaniu czci aniołom, a opierając się na swoich widzeniach, pyszni się bezpodstawnie cielesnym usposobieniem swoim, Mają one pozór mądrości w obrzędach wymyślonych przez ludzi, w poniżaniu samego siebie i w umartwianiu ciała, ale nie mają żadnej wartości, gdy chodzi o opanowanie zmysłów”.

c) Uwielbienie: pieśni i chwalenie wyrażane w modlitwach i duchowych pieśniach, śpiewane w sercach swoich Bogu.

1 Piotr. 2:5

„I wy sami jako kamienie żywe budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa”.

Efez. 5:19

„Rozmawiając z sobą przez psalmy i hymny, i pieśni duchowe, śpiewając i grając w sercu Swoim Panu”;

Kol. 3:16

„Słowo Chrystusowe niech mieszka w was obficie; we wszelkiej mądrości nauczajcie i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny, pieśni duchowne, wdzięcznie śpiewając Bogu w sercach waszych”;

d) Rozważanie praktycznego uświęcenia w zachowaniu siebie od wszelkiej zmyzy ciała i ducha, według Słowa Bożego, niedopuszczając świadomego grzechu. Przez praktyczne uświęcenie, po zgrzeszeniu (dopuszczeniu się jakiejś nieprawości) przez upamiętanie wyznanie grzechu i modlitwę do Boga Ojca w imieniu Wstawiennika i Arcykapłana Jezusa Chrystusa w pokornym odniesieniu do kościelnej dyscypliny, która jest wyrażona przez: zachęcanie, napominanie, zakazywanie, naznaczanie, wyłączenie.

Obj. 22:11

„Kto czyni nieprawość, niech nadal czyni nieprawość, a kto brudny, niech nadal się brudzi, lecz kto sprawiedliwy, niech nadal czyni sprawiedliwość, a kto święty, niech nadal się uświęca”.

1 Tes. 4:3-4

„Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze, żebyście się powstrzymywali od wszeteczeństwa, Aby każdy z was umiał utrzymać swe ciało w czystości i w poszanowaniu”,

1 Jan. 3:9

„Kto z Boga się narodził, grzechu nie popełnia, gdyż posiew Boży jest w nim, i nie może grzeszyć, gdyż z Boga się narodził”.

1 Jan. 1:9

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

1 Jan. 2:1-2

„Dzieci moje, to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli by kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy. On ci jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, lecz i za grzechy całego świata”.

1 Tym. 6:17

„Bogaczom tego świata nakazuj, ażeby się nie wynosili i nie pokładali nadziei w niepewnym bogactwie, lecz w Bogu, który nam ku używaniu wszystkiego obficie udziela”.

1 Tym. 1:3-5

„Gdy wybierałem się do Macedonii, prosiłem cię, żebyś pozostał w Efezie i żebyś pewnym ludziom przykazał, aby nie nauczali inaczej niż my I nie zajmowali się baśniami i nie kończącymi się rodowodami, które przeważnie wywołują spory, a nie służą dziełu zbawienia Bożego, które jest z wiary. A celem tego, co przykazałem, jest miłość płynąca z czystego serca i z dobrego sumienia, i z wiary nieobłudnej”;

Tyt. 2:15

„To mów i tak napominaj, i tak strofuj z całą powagą. Niechaj cię nikt nie lekceważy”.

Rzym. 12:10

„Miłością braterską jedni drugich miłujcie, wyprzedzajcie się wzajemnie w okazywaniu szacunku”;

2 Tym. 4:2

„Głoś Słowo, bądź w pogotowiu w każdy czas, dogodny czy niedogodny, karć, grom, napominaj z wszelką cierpliwością i pouczeniem”.

2 Tes. 3:14

„A jeśli ktoś jest nieposłuszny słowu naszemu, w tym liście wypowiedzianemu, baczcie na niego i nie przestawajcie z nim, aby się zawstydził”;

1 Kor. 5:13

„Tych tedy, którzy są poza nami, Bóg sądzić będzie. Usuniecie tego, który jest zły, spośród siebie”.

1 Kor. 16:22

„Jeśli kto nie miłuje Pana, niech będzie przeklęty! Marana tha”.

e) Przebywanie w nauce Jezusa Chrystusa poprzez nauczanie się i studiowanie Pisma Świętego, przez co wyrabia się codzienna praktyka czytania i rozmyślania nad Słowem Bożym. To umacnia i pomnaża poznanie, przygotowując siebie do bycia użytecznym dla służby innym, aby kierować wszystkich do każdej prawdy.

Joz. 1:8

„Niechaj nie oddala się księga tego zakonu od twoich ust, ale rozmyślaj o niej we dnie i w nocy, aby ściśle czynić wszystko, co w niej jest napisane, bo wtedy poszczęści się twojej drodze i wtedy będzie ci się powodziło”.

Ps. 1:2

„Lecz ma upodobanie w zakonie Pana I zakon jego rozważa dniem i nocą”.

2 Tym. 2:15

„Staraj się usilnie o to, abyś mógł stanąć przed Bogiem jako wypróbowany i nienaganny pracownik, który wyklada należycie słowo prawdy”.

2 Tym. 2:23-26

„A głupich i niedorzecznych rozpraw unikaj, wiedząc, że wywołują spory. A sługa Pański nie powinien wdawać się w spory, lecz powinien być uprzejmy dla wszystkich, zdolny do nauczania, cierpliwie znoszący przeciwności, Napominający z łagodnością krnąbrnych, w nadziei, że Bóg przywiedzie ich kiedyś do upamiętania i do poznania prawdy I że wyzwolą się z siideł diabła, który ich zmusza do pełnienia swojej woli”.

11. Zachowywać tajemnicę wiary wraz z czystym sumieniem – jest to obowiązek każdego chrześcijanina, wstępującego na drogę zbawienia w Kościele Chrystusa.

Z czystym sumieniem – oznacza bez obłudy i kłamstwa, czyli szczerze uczestniczyć w całym życiu Kościoła Chrystusa, trzymając się doktrynalnych podstaw (tajemnica wiary), wypracowanych na podstawach Pisma Świętego. Mając wiarę, rozumując i znając, że Kościół Jezusa Chrystusa jest to zgromadzenie Bożego narodu, który w pełni przyjmuje i wypełnia Słowo Boże. Gdzie działa pełnia łaski Bożej do poznania prawdy a prawdą w tym narodzie jest podstawowe źródło – Ewangelia, która jest przyjmowana i wypełniana.

Jan. 1:17

„Zakon bowiem został nadany przez Mojżesza, łaska zaś i prawda stała się przez Jezusa Chrystusa”.

Kol. 1:6

„Które was doszło; tak dzieje się to zarówno na całym świecie, jak i pośród was od tego dnia, kiedy usłyszeliście i poznaliście łaskę Bożą w prawdzie, że ona wydaje owoc i rośnie”.

1 Tym. 6:14-15

„Abyś zachował przykazanie bez skazy i bez nagany aż do przyjścia Pana naszego Jezusa Chrystusa, Które we właściwym czasie objawi błogosławiony i jedyny władca, Król królów, Pan panów

Pytania kontrolne:

1. Czy Biblia jest wystarczającym źródłem do poznania woli Bożej?
2. Co jest fundamentem naszej wiary?
3. Jakie trzy warunki powinien zachowywać chrześcijanin w odniesieniu do Słowa Bożego?
4. Z czego składa się Boża łaska zbawienna?
5. Co to jest wiara?
6. Pod wpływem czego zachodzi narodzenie na nowo?
7. Jak należy szykować się i uczestniczyć w wieczerzy Pańskiej?
8. Jakie ma znaczenie uczestnictwo w wieczerzy Pańskiej?
9. W jaki sposób przejawia się pokora Bogu i kościelnemu porządkowi?
10. Co znaczy zachowywać tajemnicę wiary z czystym sumieniem?

11. Wzajemne relacje członków Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej.

Każda relacja członków Kościoła Chrystusa budowana jest na fundamencie miłości Chrystusa opierając się na podstawie: nie czynić innym tego, czego nie chcesz, aby tobie czyniono, czego życzysz dla siebie, tak czyń drugiemu.

1 Jan. 4:7-8

„Umiłowani, miłujmy się nawzajem, gdyż miłość jest z Boga, i każdy, kto miłuje, z Boga się narodził i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością”.

Dz.Ap. 15:20

„Ale polecić im, żeby się wstrzymywali od rzeczy splugawionych przez bałwany, od nierządu, od tego, co zadławione, i od krwi”.

Łuk. 6:31

„A jak chcecie, aby ludzie wam czynili, czyńcie im tak samo i wy”. Bóg swoją miłość udowodnił przez to, że posłał na świat swego Syna Jednorodzonego. Jeżeli Bóg tak umiłował nas, to i my powinniśmy umiłować się wzajemnie.

1 Jan. 4:9-11

„W tym objawiła się miłość Boga do nas, iż Syna swego jednorodzonego posłał Bóg na świat, abyśmy przezeń żyli. Na tym polega miłość, że nie myśmy umiłowali Boga, lecz że On nas umiłował i posłał Syna swego jako ubłaganie za grzechy nasze. Umiłowani, jeżeli Bóg nas tak umiłował, i myśmy powinni nawzajem się miłować”.

Wyższy przejaw miłości to – położyć swoją duszę za braci.

1 Jan. 3:16-18

„Po tym poznaliśmy miłość, że On za nas oddał życie swoje; i my winniśmy życie oddawać za braci. Jeśli zaś ktoś posiada dobra tego świata, a widzi brata w potrzebie i zamyka przed nim serce swoje, jakże w nim może mieszkać miłość Boża? Dzieci, miłujmy nie słowem ani językiem, lecz czynem i prawdą”.

Troska o innych, a nie tylko o siebie, jest przejawem miłości i uczuć Chrystusa w nas.

Filip. 2:4-5

„Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze. Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie”.

Widząc brata postępującego nie według przykazań Jezusa Chrystusa, chrześcijanin członek Kościoła Chrystusowego, na podstawie miłości Chrystusa jest zobowiązany poprawiać takich w duchu łagodności, patrząc za samym sobą.

Gal. 6:1

„Bracia jeśli człowiek zostanie przyłapany na jakimś upadku, wy, którzy macie Ducha, poprawiajcie takiego w duchu łagodności, bacząc każdy na siebie samego, abyś i ty nie był kuszony”.

Widząc brata, który zgrzeszył, nie na śmierć, miłujący brata powinien modlić się za niego, aby Bóg dał jemu życie.

1 Jan. 5:16

„Jeżeli ktoś widzi, że brat jego popełnia grzech, lecz nie śmiertelny, niech się modli, a Bóg da mu żywot, to jest tym, którzy nie popełniają grzechu śmiertelnego. Wszak jest grzech śmiertelny; nie o takim mówię, żeby się modlić”.

Jeżeli zgrzeszy przeciwko tobie brat twój, to należy postąpić według tego kodeksu:

Mat. 18:15-18

„A jeśli by zgrzeszył brat twój, idź, upomnij go sam na sam; jeśli by cię usłuchał, pozyskałeś brata swego. Jeśli by zaś nie usłuchał, weź z sobą jeszcze jednego lub dwóch, aby na oświadczeniu dwu lub trzech świadków była oparta każda sprawa. A jeśli by ich nie usłuchał, powiedz zborowi; a jeśli by zboru nie usłuchał, niech będzie dla ciebie jak poganin i celnik. Zaprawdę powiadam wam: Cokolwiek będziecie związali na ziemi, będzie związane i w niebie; i cokolwiek będziecie rozwiązyali na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie”.

Miłość nasza do bliźniego przejawia się tylko wtedy, gdy przebaczymy sobie nawzajem nie uczestniczymy w bezowocnych uczynkach ciemności, ale upominamy w duchu łagodności, ażeby zbawić brata swego.

Efez. 5:10-12

„Dochodźcie tego, co jest miłe Panu I nie miejcie nic wspólnego z bezowocnymi uczynkami ciemności, ale je raczej karćcie, Bo to nawet wstyd mówić, co się potajemnie wśród nich dzieje”.

Gal. 6:1

„Bracia jeśli człowiek zostanie przyłapany na jakimś upadku, wy, którzy macie Ducha, poprawiajcie takiego w duchu łagodności, bacząc każdy na siebie samego, abyś i ty nie był kuszony”.

Podczas napominania wierzących, którzy zgrzeszyli przeciwko nam powinniśmy przejawiać miłość i współczucie Chrystusowe. Chrześcijanin powinien zrobić wszystko co leży w jego mocy, ażeby brat lub siostra nie zginęli. Odpowiedzialność nasza jedni przed drugimi jest wyrażona w słowie proroczym Ezechiela:

Ezech. 3:18-21

„Jeżeli powiem do bezbożnego: Na pewno umrzesz, a ty go nie ostrzeżesz i nic nie powiesz, aby bezbożnego ostrzec przed jego bezbożną drogą tak, abyś uratował jego życie, wtedy ten bezbożny umrze z powodu swojej winy, ale Ja uczynię cię odpowiedzialnym za jego krew. Lecz jeżeli ty ostrzeżesz bezbożnego, a on nie odwróci się od swojej bezbożności i od swojej bezbożnej drogi, wtedy on umrze z powodu swojej winy, a ty uratujesz swoją duszę. Gdy zaś sprawiedliwy odwróci się od swojej sprawiedliwości i popełni bezprawie - a Ja doprowadzę go do upadku i on umrze, to jeżeli nie ostrzeżesz go, wtedy on umrze z powodu swojej winy, i nie będzie się pamiętało jego sprawiedliwych czynów, których dokonał, lecz ciebie uczynię odpowiedzialnym za jego krew. Lecz jeżeli ty ostrzeżesz sprawiedliwego, aby sprawiedliwy nie zgrzeszył, i on nie zgrzeszy, to na pewno pozostanie przy życiu, ponieważ dał się ostrzec, a ty uratowałeś swoją duszę”.

Wyższy cel relacji Chrześcijan Wiary Ewangelicznej między sobą opiera się na : postanowieniu Apostołów „nie czynić innym tego, czego sami nie chcecie” i na tym co polecił Chrystus, ażeby „postępować z innymi tak, jak byście chcieli, ażeby z wami postępowano”.

Dz.Ap. 15:19-20

„Dlatego sądzę, że nie należy czynić trudności tym spośród pogan, którzy nawracają się do Boga, Ale polecić im, żeby się wstrzymywali od rzeczy splugawionych przez bałwany, od nierządu, od tego, co zadławione, i od krwi”.

Mat. 7:12

„A więc wszystko, co byście chcieli, aby wam ludzie czynili, to i wy im czyńcie; taki bowiem jest zakon i prorocy”.

Oto relacje wyrażone w następujących przykazaniach:

1. Nie szukać swojego, a dobra drugiego.

1 Kor. 10:24

„Niech nikt nie szuka własnej korzyści, lecz korzyści bliźniego”.

2. Nie troszczyć się tylko o siebie, ale też o innych.

Filip. 2:4-5

„Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze.
Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie”.

3. Uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie, i nie dogadzać sobie

Filip. 2:3-4

„I nie czyńcie nic z kłótności ani przez wzgląd na próżną chwałę, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie. Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze”.

Rzym. 15:1-3

„A my, którzy jesteśmy mocni, winniśmy wziąć na siebie ułomności słabych, a nie mieć upodobania w sobie samych. Każdy z nas niech się bliźniemu podoba ku jego dobru, dla zbudowania. Bo i Chrystus nie miał upodobania w sobie samym, lecz jak napisano: Urągania urągających tobie na mnie spadły”.

4. Nie postępować z bratem przeciwko zakonowi, z chęci wyzysku. Nie szukać korzyści dla siebie.

1 Tes. 4:6-7

„Aby nikt nie dopuszczał się wykroczenia i nie oszukiwał w jakiegokolwiek sprawie swego brata, gdyż Pan jest mścicielem tego wszystkiego, jak to wam zapowiadaliśmy i zaświadczyliśmy. Albowiem nie powołał nas Bóg do nieczystości, ale do uświęcenia”.

5. Uczestniczyć w służbie finansowej dla wypełnienia potrzeb świętych, będąc hojnym w dawaniu.

Służba finansowa opiera się na ochotnej woli, otwartego serca, w odniesieniu do tego, co człowiek posiada. Ochotnego dawcę Bóg miłuje. Chrystus mówił o dziesięcinie „to należało czynić”. Nauka Jezusa Chrystusa nie unieważnia dziesięciny, która należy się Bogu. Apostoł Paweł uczy członków Kościoła Chrystusa, ażeby byli hojnymi w dawaniu.

3 Mojż. 27:30

„Wszelka dziesięcina z płodów ziemi, czy to z plonów polnych, czy z owoców drzew, należy do Pana. Jest ona poświęcona Panu”.

Mat. 23:23

„Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy, że dajecie dziesięcinę z mięty i z kopru, i z kminku, a zaniedbaliście tego, co ważniejsze w zakonie: sprawiedliwości, miłosierdzia i wierności; te rzeczy należało czynić, a tamtych nie zaniedbywać”.

2 Kor. 8:12

„Jeśli bowiem jest ochotna wola, zasługuje ona na uznanie według tego, co ma, a nie według tego, czego nie ma”.

2 Kor. 9:6

A powiadam: Kto sieje skąpo, skąpo też żąć będzie, a kto sieje obficie, obficie też żąć będzie”.

2 Kor. 9:11

„A tak ubogaceni we wszystko będziecie mogli okazywać wszelką szczodropliwość, która za naszym przyczynieniem pobudza do dziękczynienia Bogu”.

Nauka Apostoła Pawła o dawaniu datków. 2Kor.8:12-17; 2Kor.9:6-13;

6. Przebaczać sobie nawzajem, tak jak Chrystus przebaczył nam.

Mar. 11:25-26

„A gdy stoicie i zanosicie modlitwy, odpuszczajcie, jeśli macie coś przeciwko komu, aby i Ojciec wasz, który jest w niebie, odpuścił wam wasze przewinienia.
Bo jeśli wy nie odpuścicie, i Ojciec wasz, który jest w niebie, nie odpuści przewinień waszych”.

7. Być gościnnym, mając społeczność z innymi, umywać nogi świętym.

Hbr. 13:2

„Gościnności nie zapominajcie; przez nią bowiem niektórzy, nie wiedząc o tym, aniołów gościli”.

Hbr. 13:16

„A nie zapominajcie dobroczynności i pomocy wzajemnej; takie bowiem ofiary podobają się Bogu”.

Jan. 13:13-17

„Wy nazywacie mnie Nauczycielem i Panem, i słusznie mówicie, bo jestem nim. Jeśli tedy Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem nogi wasze, i wy winniście sobie nawzajem umywać nogi. Albowiem dałem wam przykład, byście i wy czynili, jak Ja wam uczyniłem. Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Sługa nie jest większy nad pana swego ani poseł nie jest większy od tego, który go posłał. Jeśli to wiecie, błogosławieni jesteście, gdy zgodnie z tym postępować będziecie”.

8. Miłość z czystego serca jednych do drugich złącza w jedno ciało, którego głową jest Chrystus.

1 Piotr. 1:22-23

„Skoro dusze wasze uświęciliście przez posłuszeństwo prawdzie ku nieobłudnej miłości bratniej, umiłujcie czystym sercem jedni drugich gorąco, Jako odrodzeni nie z nasienia skazitelnego, ale nieskazitelnego, przez Słowo Boże, które żyje i trwa”.

1 Tym. 1:5-7

„A celem tego, co przykazałem, jest miłość płynąca z czystego serca i z dobrego sumienia, i z wiary nieobłudnej, Czego niektórzy nie osiągnęli i popadli w próżną gadaninę, Chcą być nauczycielami zakonu, a nie rozumieją należycie ani tego, co mówią, ani tego, co twierdzą”.

Efez. 1:10

„Tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim”. Jedność ciała Kościoła Chrystusa - 1Kor.12:13-27;

9. Chrzęścianie, członkowie Kościoła miłością Chrystusową łączą się w jeden związek tylko w Panu dotyczy to zarówno wdów, panien i młodzieńców.

1 Kor. 7:39

„Żona związana jest tak długo, dopóki żyje jej mąż; a jeśli mąż umrze, wolno jej wyjść za mąż za kogo chce, byle w Panu”.

Prawo do małżeństwa daje się z odpowiedzialnością kierując się miłością do danej osoby tylko w Panu, to znaczy członka Kościoła Chrystusowego.

10. Będąc w miłości Chrystusowej członkowie Kościoła uczestniczą w wieczerzy Pańskiej mając udział w jednym chlebie – ciele i jednym kielichu czyli krwi Pana naszego Jezusa Chrystusa.

1 Kor. 10:16-17

„Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czyż nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, czyż nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Ponieważ jest jeden chleb, my, ilu nas jest, stanowimy jedno ciało, wszyscy bowiem jesteśmy uczestnikami jednego chleba”.

11. W miłości Chrystusowej członkowie Kościoła powinni zachować jedność według nauki Pana naszego Jezusa Chrystusa.

Ci, którzy winni podziału Kościoła, podlegają sądowi Kościelnemu. Słowo Boże uprzedza, ażeby stronić od tych co czynią podziały.

Rzym. 15:5-6

„A Bóg, który jest źródłem cierpliwości i pociechy, niech sprawi, abyście byli jednomyślni między sobą na wzór Jezusa Chrystusa, Abyście jednomyślnie, jednymi ustami wielbili Boga i Ojca Pana naszego, Jezusa Chrystusa”.

Rzym. 16:17-18

„A proszę was, bracia, abyście się strzegli tych, którzy wzniecają spory i zgorszenia wbrew nauce, którą przyjęliście; unikajcie ich. Tacy bowiem nie służą Panu naszemu, Chrystusowi, ale własnemu brzuchowi, i przez piękne a pochlebne słowa zwodzą serca prostaczków”.

Jan. 17:11

„I już nie jestem na świecie, lecz oni są na świecie, a Ja do ciebie idę. Ojcze święty, zachowaj w imieniu twoim tych, których mi dałeś, aby byli jedno, jak my”.

Jan. 17:21-24

„Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojcze, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś. A Ja dałem im chwałę, którą mi dałeś, aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy. Ja w nich, a Ty we mnie, aby byli doskonali w jedności, żeby świat poznał, że Ty mnie posłałeś i że ich umiłowałeś, jak i mnie umiłowałeś. Ojcze! Chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną, gdzie Ja jestem, aby oglądali chwałę moją, którą mi dałeś, gdyż umiłowałeś mnie przed założeniem świata”.

Pytania kontrolne:

1. Na czym opierają się wzajemne stosunki członków Kościoła Chrystusowego?
2. Jak Bóg udowodnił swoją miłość do ludzi?
3. Jak przejawiają się uczucia Chrystusowe w nas?
4. Jak powinien postępować chrześcijanin, kiedy widzi brata swojego postępującego wbrew przykazaniom Jezusa Chrystusa?
5. Co postanowili Apostołowie w stosunku do pogan?
6. Jaki jest podstawowy obowiązek obojga osób zawierający związek małżeński?

12. Wygląd chrześcijanina i jego ubiór.

1 Piotr. 3:3-4

„Ozdobą waszą niech nie będzie to, co zewnętrzne, trefienie włosów, złote klejnoty lub strojne szaty, Lecz ukryty wewnętrzny człowiek z niezniszczalnym klejnotem łagodnego i cichego ducha, który jedynie ma wartość przed Bogiem.”

1 Tym. 2:9-10

„Podobnie kobiety powinny mieć ubiór przyzwoity, występować skromnie i powściągliwie, a nie stroić się w kunsztowne sploty włosów ani w złoto czy w perły, czy kosztowne szaty, Lecz jak przystoi kobietom, które są prawdziwie pobożne, zdobić się dobrymi uczynkami.”

Chrześcijanin, który poświęcił się żyć prawdziwie pobożnie. Pobożność ma natomiast obietnicę żywota teraźniejszego i przyszłego.

1 Tym. 4:8

„Albowiem ćwiczenie cielesne przynosi niewielki pożytek, pobożność natomiast do wszystkiego jest przydatna, ponieważ ma obietnicę żywota teraźniejszego i przyszłego.”

Obietnica życia składa się z tego, że chrześcijanin będący na ziemi żyje normalnym życiem, używając wszystkiego, co jest potrzebne do życia (pokarm, ubiór, sen, wypoczynek, praca, przyjemności) w rozumnych normatywach wszystkiego, co nam daje ziemia.

Ozdoba chrześcijanina to (jego twarz, włosy, ubiór itd.) wszystko jest dla człowieka pomijając wypatrzenie i skrajności.

Chrześcijański ubiór jest wtedy chrześcijańskim, kiedy służy i odpowiada następującym celom:

- przykrywa ciało;
- grzeje ciało;
- chroni przed znojem;
- wprowadza przyzwoitość, nachodząc się wśród ludzi.

I dlatego każdy ubiór, który ma mądre wyjaśnienie i odpowiada podanym celom nie podlega osądowi.

Tyt. 2:3

„Że starsze kobiety mają również zachowywać godną postawę, jak przystoi świętym; że nie mają być skłonne do obmowy, nie nadużywać wina, dawać dobry przykład;”

Jak przystoi świętym – to znaczy odpowiada danym ludzkim obyczajom w ramach przyzwoitości danej miejscowości, nie dopuszczając ekstremalności oraz nie pobudzając czyjejś pożądlivości. np.: garnitur lub suknia w Europie jest normą a długa szeroka szata jest normą dla mieszkańców Indii i wschodu. Przyzwoitość określa się nie poprzez swoje spojrzenie, ale ogółu ustanawiając normatywy przyzwoitości, pamiętając o jednomyślności z Biblią.

Przyzwoitość – cenzuralność, obyczajowość, moralność, etyka, etos.

Przyzwoitość, oznacza skromność i powściągliwość, przykrywając cielesną nagość, tzn. te części ciała, które mogą prowokować i doprowadzać do grzesznych pożądlivości przeciwległą płęć. Chrześcijanin nie powinien mieć w ubiorze elementów przyciągających czyjąś uwagę, np. Wysokie rozporki w spódnicach, które odkrywają nagość, obcisłe ubiory lub nieprzyzwoite. Jest wstydem dla chrześcijanina demaskować wstydlive członki swego ciała.

2 Moj. 28:42

„Zrobisz też dla nich spodnie lniane dla zakrycia nagości od bioder do goleni.”

1 Tym. 2:9

„Podobnie kobiety powinny mieć ubiór przyzwoity, występować skromnie i powściągliwie, a nie stroić się w kunsztowne sploty włosów ani w złoto czy w perły, czy kosztowne szaty”

Niektóre z porad dla członków Kościoła Chrystusowego w odniesieniu do ozdoby i ubioru, a także zachowywania się w społeczeństwie, na podstawie Słowa Bożego:

1) Pismo rozdziela ubiór na męski i żeński.

5 Mojż. 22:5

„Kobieta nie będzie nosiła ubioru męskiego, a mężczyzna nie ubierze szaty kobiecej, gdyż obrzydliwością dla Pana jest każdy, kto to czyni.”

Męski lub żeński ubiór możemy rozpoznać dowiadując się jaki panuje obyczaj w danej miejscowości, oczywiście patrząc przez pryzmat Ewangelii. Zabrania się nosić ubiór, który jest inny od ogółu, dotyczy to ubioru kobiecego, jak i męskiego. Dla naszej miejscowości ubiorem ogólnie przyjętym jest: dla mężczyzny spodnie, a dla kobiety spódnica (blok Europy Wschodniej).

2) Pycha ubioru (ubiór, który nie jest powiązany z tradycją danej miejscowości, styl, który nie ma rozsądnego tłumaczenia).

Ezech. 16:13-16

„I zdobiłaś się złotem i srebrem, a twoją szatą było kosztowne płótno i szkarłat, i haftowana tkanina; jadłaś najprzedniejszą mąkę i miód, i oliwę, i stawałaś się coraz piękniejsza, i dostąpiłaś królewskiej godności. A twoja sława z powodu twojej piękności rozeszła się wśród narodów, Była bowiem doskonała dzięki mojej ozdobie, którą włożyłem na ciebie - mówi Wszechmocny Pan. Ale zaufałaś swojej piękności i pewna swojego sławnego imienia uprawiałaś nierząd, i hojnie darzyłaś sobą każdego przechodnia i oddawałaś mu się. Brałaś swoje szaty i robiłaś sobie z nich pstre namioty na wzgórzach, i uprawiałaś na nich nierząd - czego dotąd nie było i czego nie będzie.”

Łuk. 7:25

„Ale coście wyszli widzieć? Czy człowieka w miękkie szaty odzianego? Oto ci, którzy w szatach wspaniałych chodzą i w przepychu żyją, są w pałacach królewskich.”

3) Bogaty ubiór – może odpowiadać ogółowi, ale nie zapominajmy, że poniżej tych, których nie stać tak się przyodziewać. Może przyczynić się również do wyniosłości i pychy oraz osądzania innych.

Jak. 2:2-4

„Bo gdyby na wasze zgromadzenie przyszedł człowiek ze złotymi pierścieniami na palcach i we wspaniałej szacie, a przyszedłby też ubogi w nędznej szacie, A wy zwróciłibyście oczy na tego, który nosi wspaniałą szatę i powiedzielibyście: Ty usiądź tu wygodnie, a ubogiemu powiedzielibyście: Ty stań sobie tam lub usiądź u podnóżka mego, To czyż nie uczyniliście różnicy między sobą i nie staliście się sędziami, którzy fałszywie rozumują?”

4) Nieprzyzwoity ubiór – jest to ubiór skąpy, który nie przykrywa nagości, nie wypełnia celu, ażeby ogrzać ciało lub chronić przed znojem, wręcz przeciwnie dąży do wymiarów teraźniejszej mody.

Przyzwoity ubiór – skromny i powściągliwy, jest upiększeniem chrześcijanina.

1 Tym. 2:9-10

„Podobnie kobiety powinny mieć ubiór przyzwoity, występować skromnie i powściągliwie, a nie stroić się w kunsztowne sploty włosów ani w złoto czy w perły, czy kosztowne szaty, Lecz jak przystoi kobietom, które są prawdziwie pobożne, zdobić się dobrymi uczynkami.”

5) Stosunek do: kosmetyków (pomijając leczniczą lub odpowiednią standardem higieny), fryzury, upiększenia, kolczyki, bransolety, pierścionki itp. Pismo nazywa to niegodną rzeczą.

Ps. 101:2-3

„Nauczę się drogi doskonałej, Abyś mógł przyjść do mnie. W domu swoim będę chodził w niewinności serca. Nie stawiam przed oczy swoje niegodziwej rzeczy; Nienawidzę zachowania się odstępców, Nie przylgnie ono do mnie.”

1 Piotr. 3:3-4

„Ozdobą waszą niech nie będzie to, co zewnętrzne, trefienie włosów, złote klejnoty lub strojne szaty, Lecz ukryty wewnętrzny człowiek z niezniszczalnym klejnotem łagodnego i cichego ducha, który jedynie ma wartość przed Bogiem.”

6) Zazdrość tym, którzy noszą piękne ubrania, i dążenie, ażeby nie zostać w tyle, odciąga chrześcijanina od społeczności z Bogiem i może się stać przyczyną innych grzechów, dając dostęp diabłu w pokuszeniach i narzekaniach.

Joz. 7:20-21

„I Achan, odpowiadając Jozuemu, rzekł: Zaiste, ja zgrzeszyłem przeciwko Panu, Bogu Izraela. Postąpiłem mianowicie tak: Ujrzałem wśród łupów piękny płaszcz babiloński, dwieście sykli srebra i jedną sztabę złota wagi pięćdziesięciu sykli. Zapragnąłem ich i zabrałem je. Oto są one zakopane w ziemi w obrębie mojego namiotu, a srebro na spodzie.”

Achan zabierając zakazany ubiór przeciwstawił się woli Bożej i poniósł śmierć.

7) Przykazanie Boże wymaga, ażeby niewiasty zapuszczały włosy, bo to przynosi im cześć. Nieprzyzwóicie kobiecie, która jest chrześcijanką strzyc włosy. Długość włosów powinna być odpowiednia, kobieta powinna sama sobie dawać z nimi radę nie korzystając z chemii itp. Rozpuszczone włosy jest to znak nieprzyzwoitości.

1 Kor. 11:15

„A kobiecie, jeśli zapuszcza włosy, przynosi to chlubę? Gdyż włosy są jej dane jako okrycie.”

Nakrycie głowy jest przykazaniem dla kobiet, podczas modlitwy i prorokowania, jest to znakiem uległości mężowi i aniołom. Panny, które są kobietami (wiek zróżnicowany), nakrywają głowy dla przyzwoitości będąc na nabożeństwie pośród starszych sióstr i braci, ażeby nie wyróżniać się.

1 Kor. 11:4-5 i 10

„Każdy mężczyzna, który się modli albo prorokuje z nakrytą głową, hańbi głowę swoją. I każda kobieta, która się modli albo prorokuje z nie nakrytą głową, hańbi głowę swoją, bo to jest jedno i to samo, jak gdyby była ogolona.”

„Dlatego kobieta powinna mieć na głowie oznakę uległości ze względu na aniołów.”

8) W stosunku do pokarmów członkowie Kościoła Chrystusa utrzymują postanowienie apostoelskie (Dz.Ap. 15 rozdz.), jak i również porad apostoła Pawła dotyczących przyjmowania pokarmów (gorszenie sumienia innych lub pokarmy ofiarowane innym bogom).

Dz.Ap. 15:19-20

„Dlatego sądzę, że nie należy czynić trudności tym spośród pogan, którzy nawracają się do Boga, Ale polecić im, żeby się wstrzymywali od rzeczy splugawionych przez bałwany, od nierządu, od tego, co zadławione, i od krwi.”

1 Kor. 8:8-13

„Zapewne, pokarm nie zbliża nas do Boga, gdyż nic nie tracimy, jeśli nie jemy, i nic nie zyskujemy, jeśli jemy. Baczcie jednak, aby ta wolność wasza nie stała się zgorszeniem dla słabych. Albowiem jeśli kto ujrzał ciebie, który masz właściwe poznanie, siedzącego za stołem w świątyni pogańskiej, to czyż to nie pobudzi sumienia jego, ponieważ jest słaby, do spożywania mięsa składanego w ofierze bałwanom? I tak przyczyni się twoje poznanie do zguby człowieka słabego, brata, za którego Chrystus umarł. A tak, grzesząc przeciwko braciom i obrażając ich słabe sumienie, grzeszycie przeciwko Chrystusowi. Przeto, jeśli pokarm gorszy brata mego, nie będę jadł mięsa na wieki, abym brata mego nie zgorszył.”

1 Kor. 10:25-28

„Wszystko, co się sprzedaje w jatkach, jedzcie, o nic nie pytając dla spokoju sumienia; Albowiem Pańska jest ziemia i to, co ją wypełnia. A jeśli was kto z niewiernych zaprosi, a chcecie pójść, jedzcie wszystko, co wam podadzą, o nic nie pytając dla spokoju sumienia. A jeśli by wam ktoś powiedział; To jest mięso złożone w ofierze bałwanom, nie jedzcie przez wzgląd na onego, który na to wskazał, i dla spokoju sumienia.”

9) Chrześcijanin powinien chronić swoją czystą wstrzemięźliwość, tak jak swój stosunek do swojej czystej młodości, albo jak wierność w małżeństwie, uciekając od panujących w świecie rozsianej pożądliwości, chroniąc siebie od grzechów: pożądliwości seksualnych, cudzołóstwa, pożądliwości pornograficznych itd. To wymaganie jest dla wszystkich mężczyzn, kobiet i dzieci.

Członkowie Kościoła Chrystusowego nie powinni dopuszczać do ryzyka w odniesieniu do przebywania ze sobą oboje młodych osób ze względu na słabość ciała i wpływ bezprawia, pornografii w tym świecie. Jest niedopuszczalne, ażeby młodzi ludzie, którzy nie zawarli związku małżeńskiego, spotykali się ze sobą na odosobnieniu, przebywali tylko we dwoje, lub mieszkali w jednym domu itp.

Tyt. 2:5 i 12

„Żeby były wstrzemięźliwe, czyste, gospodarne, dobre, mężom swoim uległe, aby Słowu Bożemu ujmy nie przynoszono.”

„Nauczając nas, abyśmy wyrzekli się bezbożności i światowych pożądliwości i na tym doczesnym świecie wstrzemięźliwie, sprawiedliwie i pobożnie żyli”

Oz. 4:13-14;1 Tes. 4:3-4;Obj. 21:8;Obj. 22:15;Mat. 15:19

„Na szczytach gór składają ofiary, a na pagórkach spalają kadzidła, pod dębem, pod białą topolą i pod terebintem, bo ich cień jest przyjemny. Dlatego wasze córki oddają się nierządowi, a wasze młode kobiety cudzołożą. Nie będę karał waszych córek za ich nierząd ani waszych młodych kobiet za ich cudzołóstwo; gdyż oni sami odchodzą na bok z nierządnicami i razem z wszetecznicami składają ofiary, a lud nierozumny ginie.”

1 Tes. 4:3-4

„Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze, żebyście się powstrzymywali od wszeteczeństwa, Aby każdy z was umiał utrzymać swe ciało w czystości i w poszanowaniu.”

Obj. 21:8

„Udziałem zaś bojaźliwych i niewierzących, i skalanych, i zabójców, i wszeteczników, i czarowników, i bałwochalców, i wszystkich kłamców będzie jezioro płonące ogniem i siarką. To jest śmierć druga.”

Obj. 22:15

„Na zewnątrz są psy i czarownicy, i wszetecznicy, i zabójcy, i bałwochwalcy, i wszyscy, którzy miłują kłamstwo i czynią je.”

Mat. 15:19

„Z serca bowiem pochodzą złe myśli, zabójstwa, cudzołóstwa, rozpusta, kradzieże, fałszywe świadectwa, bluźnierstwa.”

Pytania kontrolne:

1. Do jakich celów służy ubiór chrześcijaninowi?
2. Co to znaczy, tak jak przystoi na powołanie wasze?
3. Jak odróżnia się męski ubiór od żeńskiego?
4. Jaki ma wpływ bogaty ubiór na tego, który ten ubiór nosi i na osoby postronne?
5. Jaki ubiór jest nieprzyzwoity?
6. Czy pochwała się używanie kosmetyków przez chrześcijan?
7. Czy ma wpływ na relację z Bogiem pogoń za modą czasu?
8. Co oznaczają rozpuszczone włosy?
9. Co postanowili apostołowie na soborze względem chrześcijan i pogan, którzy uwierzyli?
10. Co to jest wstrzemięźliwa czystość?

13. Stosunek członków kościoła do różnych źródeł informacji i przekazu.

Podstawowym źródłem duchowego wzrostu i ubogacenia chrześcijanina członka Kościoła Chrystusa jest Biblia, księga Starego i Nowego Testamentu. Członek Kościoła Chrystusowego, który poświęcił siebie do życia w pobożności, oddając swoje całe życie w służbę Bogu, oddając swój czas i swoje możliwości służąc innym w imię Jezusa Chrystusa, tym darem, który otrzymał od Pana, jako uczestnik różnorodnej łaski Chrystusowej.

Joz. 1:8

„Niechaj nie oddala się księga tego zakonu od twoich ust, ale rozmyślaj o niej we dnie i w nocy, aby ściśle czynić wszystko, co w niej jest napisane, bo wtedy poszczęści się twojej drodze i wtedy będzie ci się powodziło”.

1 Piotr. 4:10-11

„Usługujcie drugim tym darem łaski, jaki każdy otrzymał, jako dobrzy szafarze rozlicznej łaski Bożej. Jeśli kto mówi, niech mówi jak Słowo Boże. Jeśli kto służy, niech czyni to z mocą, której udziela Bóg, aby we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa. Jego jest chwała i moc na wieki wieków. Amen”.

Kol. 3:23-25

„Cokolwiek czynicie, duszy czyńcie jako dla Pana, a nie dla ludzi, Wiedząc, że od Pana otrzymacie jako zapłatę dziedzictwo, gdyż Chrystusowi Panu służycie. Kto bowiem wyrządza krzywdę, otrzyma odpłatę za krzywdę bez względu na osobę”.

Jest dopuszczalne korzystanie z literatury, która pomaga zrozumieć naukę Biblii, np. Słownik wiedzy biblijnej, Konkordancja, Atlas Biblii itp. Niedostatek duchowej literatury może być powodem do korzystania z innych źródeł informacji, które mogą mieć odpowiedni wpływ na czytelnika. Dlatego chrześcijanin powinien być ostrożny korzystając z niebiblijnej literatury.

1. Książki

Dla chrześcijanina mogą być budujące tylko te książki, które pomagają poznawać prawdę i utwierdzają wiarę, przedstawiając odpowiednie fakty historyczne. Jest możliwe korzystanie z ateistycznej literatury, jeżeli podstawowym źródłem poznania jest Biblia. Nie wszystkie książki są pozytywne dla chrześcijanina. Prawie wszystkie książki wciągając czytelnika, nie zostawiają mu czasu na coś dobrego. Zło, które znajduje się w literaturze o tematyce przestępczej, detektywistycznej, pseudohistorycznej, romantycznej, z wymyślonymi bohaterami i faktami doprowadza i kieruje myśli czytelnika do twierdzeń, które są przeciwne Biblii. Będąc swoją wyobraźnią razem z bohaterem ma to wpływ na nasze uczucia, które pobudzają pożądliwości ciała doprowadzając do efektu spełnienia ich. Czytanie różnego rodzaju książek romantycznych powinno być dla chrześcijanina wstydem, jest to czyn bezowocny nie przynoszący nic dobrego.

2. Aktualne informacje (gazety, podręczniki, wiadomości itp.)

Z tych źródeł dowiadujemy się o wydarzeniach, które mają miejsce w naszym kraju jak i również na całym świecie, są pokazywane problemy ekonomii, międzynarodowe stosunki polityczne i gospodarcze, socjalne problemy, problemy ludzi itp. Te źródła mogą być pozytywne, jeżeli są mądrze wykorzystywane. Chrześcijanin powinien być ostrożnym i niełatwo wiernym, ażeby nie popaść w uzależnienie informacji. Należy korzystać w takim stopniu, aby mieć orientację, obraz stanu sytuacji jaki jest na dzień dzisiejszy na świecie. Jest niebezpiecznie wnikać dościgać pierwszych źródeł informacji, z myślą aby być cały czas na bieżąco. Po co dościgać informacje, przecież ona sama dogoni nas. Możliwe, że trochę później, ale podstawowe wiadomości będziemy znali.

Kazn. 12:11-12

„Słowa mędrców są jak kolce, a zebrane przypowieści są jak mocno wbite gwoździe; dał je jeden pasterz. Poza tym: Synu mój, przyjmij przestrożę! Pisaniu wielu ksiąg nie ma końca, a nadmierne rozmyślanie męczy ciało”.

3. Orientalna informacja i współczesne środki komunikacji (radio, kino, teatr, telewizja, cyrk, programy show, koncerty, konkursy, sportowe współzawodnictwo, gry komputerowe, internet itp.)

Ta informacja jest przyjmowana przez nasze oczy i słuch, która nie ubogaca ducha ludzkiego, a pobudza uczucia (pożądliwości ciała i oczu). Nie przystoi chrześcijaninowi znajdować się w kinach i teatrach, cyrku, a także na masowych muzycznych rozrywkowych programach słuchając świeckiej muzyki. Jest niebezpiecznie dla chrześcijanina trzymać się pustki, o tym mówi mądrość: „Pustka jest poduszką diabła”.

Dawid w swoim psalmie mówi:

Ps. 101:2-4

„Nauczę się drogi doskonałej, Abyś mógł przyjść do mnie. W domu swoim będę chodził w niewinności serca. Nie stawiam przed oczy swoje niegodziwej rzeczy; Nienawidzę zachowania się odstępców, Nie przylgnie ono do mnie. Przewrotność serca niech obca mi będzie, Nie chcę znać złego człowieka”.

Największym źródłem informacji masowego przekazu w obecnej dobie jest telewizja, która ma następujące środki przekazu:

- telewizja państwowa (regionalna, polsat, prywatna)
- telewizja kablowa i prywatna,
- wideo telewizja (świecka i chrześcijańska)

Wzrokowa informacja sama w sobie posiada szczególny wpływ na odbiorcę, pochłania człowieka niewierzącego. Chrześcijanin może korzystać z wideo programów edukacyjnych, historycznych, przyrodniczych itp., które są zaakceptowane przez kościół. Wyżej wymienione programy znajdują się prawie na każdej stacji odbiorczej, należy wystrzegać się tych , które w swoim przekazie zawładniają człowiekiem i przekazują to co nie przystoi chrześcijaninowi oglądać. Na przykład telewizja kablowa albo prywatna przekazują teraźniejszą moralność świata, która jest ogólnie upadła i rozłożona, ale pomimo tego demonstrowane są wypaczenia. I dlatego chrześcijanin powinien chronić siebie od takiego przekazu.

1 Jan. 2:15-16

„Nie miłujcie świata ani tych rzeczy, które są na świecie. Jeśli kto miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca. Bo wszystko, co jest na świecie, pożądliwość ciała i pożądliwość oczu, i pycha życia, nie jest z Ojca, ale ze świata”.

1 Piotr. 1:14-16

„Jako dzieci posłuszne nie kierujcie się pożądliwościami, jakie poprzednio wami władały w czasie nieświadomości waszej, Lecz za przykładem świętego, który was powołał, sami też bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym, Ponieważ napisano: Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty”.

1 Piotr. 2:11-12

„Umiłowani, napominam was, abyście jako pielgrzymi i wychodźcy wstrzymywali się od cielesnych pożądliwości, które walczą przeciwko duszy; Prowadźcie wśród pogan życie nienaganne, aby ci, którzy was obmawiają jako złoczyńców, przypatrując się bliżej dobrym uczynom, wysławiali Boga w dzień nawiedzenia”.

W dzisiejszej dobie najbardziej niebezpiecznym środkiem technologicznym w przekazie informacji jest internet, komórkowe i telefoniczne połączenie, które przyciąga i zawładnia dzisiejszych ludzi a szczególnie młodzież, niosąc równocześnie z dobrem i wygodą wiele zła. Przez internet komunikując się z innymi zauważamy, że jest to indywidualny środek przekazu i przez to traci się kontrolę nad daną osobą, np. rodziców nad dziećmi i młodzieżą, mąż nie wie co robi żona, a żona co mąż. Zostaje zatracone ogólne pojęcie skromności. Nieczystość staje się lekko dostępna i niekaralna. Stopniowo jest zatracona granica przyzwoitości. Wielu rodziców nie jest świadomych tego, że ich dzieci są mocno związane i zaangażowane, dlatego, że nienadążają za współczesną techniką. Rodzice nie mogą zostawiać swoich dzieci samych sobie, ale powinni wnikać i kontrolować współczesną technikę. W takim przypadku jako przykład można pokazać Joba, który poświęcał swoje dzieci.

Job. 1:5

„A gdy minęły dni uczyty, posyłał Job po nich, aby ich poświęcić: wstawał wczesnym rankiem i składał całopalenia za każdego z nich. Myślał bowiem Job: Może zgrzeszyli moi synowie i znieważyli Boga w swych sercach; tak czynił Job zawsze”.

Każdy chrześcijanin, członek Kościoła Chrystusowego, niesie odpowiedzialność przed Bogiem i powinien sam decydować dla siebie przez wiarę i dobre sumienie: co czytać, co słuchać, co oglądać, jak spędzać czas wolny patrząc na przykazania:

- wszystko mi wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne,
- wszystko mi wolno, ale nie wszystko buduje,
- wszystko mi wolno, lecz ja nie dam się niczym zniewolić.

1 Kor. 6:12

„Wszystko mi wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne. Wszystko mi wolno, lecz ja nie dam się niczym zniewolić”.

1 Kor. 10:23

„Wszystko wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne; wszystko wolno, ale nie wszystko buduje”.

Pytania kontrolne:

1. Co jest podstawowym źródłem poznania dla chrześcijanina?
2. Co jest złego w ogólnej literaturze?
3. Dlaczego nie przystoi chrześcijaninowi być razem z niewierzącymi np. w teatrze, kinie, na programach rozrywkowych?
4. Dzięki jakim przykazaniom chroni się chrześcijanin od różnej wpływowej informacji?